

Tướng Quân Khi Nào Tới Cưới Ta?

Contents

Tướng Quân Khi Nào Tới Cưới Ta?	1
1. Chương 1: Hấn Không Gả Thần Gả!	1
2. Chương 2: Duyên Phận Ầ Duyên Phận!	5
3. Chương 3: Đừng Có Chạm Vào Ông!	8
4. Chương 4: Người Là Người Câm?	12
5. Chương 5: Nực Cười!	16
6. Chương 6: Cướp Ngực	20
7. Chương 7: Không Phải Người Câm	24
8. Chương 8: Hai Việc Luôn!	27
9. Chương 9: Nhớ Nồi Lẩu	30
10. Chương 10: Cái Đầu Nhỏ Thông Minh	33
11. Chương 11: Lén Vào Ổ Thổ Phỉ	36
12. Chương 12: Người Nói Ai?	40
13. Chương 13: Người Là Ai?	46
14. Chương 14: Chân Tướng Rõ Ràng	51
15. Chương 15: Nguy Hiểm	55
16. Chương 16: Sau Đây Ta Sẽ Bảo Vệ Người	61
17. Chương 17: Ta Đợi Hấn	65
18. Chương 18: Rốt Cuộc Thành Thân Thuộc	69
19. Chương 19: Phiên Ngoại 1: Đại Hôn	75
20. Chương 20: Phiên Ngoại 2: Tình Dịch	84
21. Chương 21: Phiên Ngoại 3: Thật Đáng Mừng	88

Tướng Quân Khi Nào Tới Cưới Ta?

Giới thiệu

Thể loại: Nhân vật và nội dung đều là hư cấu, 1v1, HE, niên thượng. Thô hán Tướng quân công x Bên ngoài xinh đẹp b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-khi-nao-toi-cuoi-ta>

1. Chương 1: Hấn Không Gả Thần Gả!

Đại Thịnh năm thứ ba mươi, toàn nước quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp, Hoàng đế Thịnh Nguyên Công thời trẻ dùng mãnh thiện chiến, mười tám năm đã thu phục hết các vùng đất hoang biên cương, lập ra hai mươi ba thành trấn mật dịch, từ đó vạn nước kính nể, dân giàu nước mạnh, binh hùng tướng mạnh. Có thể nói đây chính là thời điểm hoàng kim của triều đại.

Đại Thịnh năm thứ ba mươi mốt, nước Thục Thế ở mạn Tây Nam phái sứ giả trào đèo lội suối liên tục nửa năm đến Vương thành Vĩnh Ca của Đại Thịnh hồng xin kí kết hiệp định liên minh, nguyện vĩnh viễn chung sống hòa bình, đôi bên cùng nhau qua lại, đồng thời cho người dâng lên cơ sở đặc sản cùng sủng vật quý hiếm của Thục Thế để bày tỏ thành ý.

Đáp lại, Đại Thịnh trọng thưởng cho sứ giả Thục Thế và công bố hiệp định trước toàn thể bá quan văn võ. Cuối cùng, để đạt thành thỏa thuận khai thông mậu dịch đôi bên, Đại Thịnh đã mời Tiểu Vương gia đương triều của Thục Thế đến Vĩnh Ca “làm khách” lâu dài.

Đại Thịnh năm thứ ba mươi ba, đầu hạ, Cửu Vương gia Đỗ Từ của Thục Thế dẫn theo năm trăm thị vệ, tùy tùng, nô bộc, hàng trăm con ngựa cùng vô vàn đặc sản Thục Thế tiến vào Vĩnh Ca.

Đại Thịnh năm thứ ba mươi lăm, Tiểu Vương gia mười bốn tuổi, lần đầu tiên gặp Thích Nam Kha, con trai trưởng của Quốc công gia Đại Thịnh, lớn hơn y năm tuổi.

Thoắt cái, mấy năm trôi qua, Đỗ Từ mỗi ngày đều nghe ngóng đủ loại tin tức về Thích Nam Kha, lúc này đã đầy mười tám. Vừa nghe Nguyên Công Hoàng đế muốn tứ hôn cho y, y liền ở trong thư phòng, trước mặt mọi người, tuyên bố đời này y không phải Thích Tiểu Công gia thì không cưới!

“Ồ đồ!” Nguyên Công Hoàng đế tuổi vừa tứ tuần, long thể vẫn còn khỏe mạnh cường tráng, lúc này tư thế bệ vệ uy nghiêm, lạnh mặt ngồi trên long ỷ, nói “Nhà họ Thích ba đời Võ tướng, Thích Nam Kha mười bảy tuổi đã ra chiến trường giết địch, mười chín tuổi thay cha trấn thủ biên quan, hôn sự của hần phải do Thái hậu và Hoàng hậu quyết định, sao có thể tùy ý người như thế?”

“Nhưng thần thích hần, thế thì có gì mà không thể?” Đỗ Từ vốn là Hoàng tử được cưng chiều nhất Thục Thế, mấy năm nay sống ở Đại Thịnh lại càng không ai dám gây vào. Không chỉ các quân công quý tộc nghĩ đủ mọi cách dụ dỗ chiều lòng y, mà đến cả Nguyên Công Hoàng đế cũng hết sức yêu mến đứa nhỏ ngây ngô ngay thẳng này, bình thường dung túng ban thưởng không ít. Đỗ Từ tuy đã đến Vĩnh Ca được mấy năm, thế nhưng tiếng Đại Thịnh vẫn chưa được tự nhiên lắm, khi nói hãy còn mang theo nồng đậm chất giọng của Thục Thế, thẳng lười cong lười cái nào cũng như nhau! “Thần ngưỡng mộ hần, khâm phục hần, yêu thích hần! Bệ hạ, lẽ nào người định gả cho hần một công chúa sao? Không được đâu, thần đã sớm nghe ngóng được, hần vốn không thích nữ! Lại nói, một tên Võ tướng như hần làm sao mà biết thương hoa tiếc ngọc? Gả công chúa cho hần cũng uống! Chi bằng để thần...”

“Càng nói càng không ra làm sao cả!” Nguyên Công Hoàng đế vỗ bàn, dở khóc dở cười “Thích Nam Kha là con trưởng của nhà họ Thích, sao có thể gả cho người?”

Đỗ Từ suy nghĩ một lúc, tiếc nuối đáp “Thế thì thần gả cũng được.”

“Người, người...” Tay Nguyên Công Hoàng đế run cả lên, chỉ vào Đỗ Từ, rồi quay sang nhìn người bên cạnh “Các người nghe xem, nghe xem đứa nhỏ này đang nói cái gì!”

Lúc này, một vị Đại thần bước ra khỏi hàng, khom lưng nói “Đại Thịnh ta từ lâu đã có nam thê, nam thê làm chính thất cũng không ít. Chỉ là vương tôn quý tộc thì vẫn còn đôi phần kiêng kị, Vương gia, không

nói những thứ khác, lẽ nào ngài không muốn có một đứa con hay sao?”

“Cần cái thứ bỏ đi đó làm gì?” Đỗ Từ không quan tâm “Bản Vương trong nhà xếp hàng thứ chín, có con cũng đâu có được kế thừa tước vị, có hay không cũng chẳng sao!”

“Người không để ý, nhà họ Thích chẳng nhẽ cũng không để ý?” Hoàng đế hỏi “Ban ngày ban mặt, người ở chỗ trầm nằm mơ đó ư?”

Đỗ Từ dẫu môi, bờ môi hồng hào mang theo sự mềm mại, thoát nhìn vô cùng ngọt ngào “Tiểu Công gia có để ý hay không phải hỏi mới biết, mọi người nói không tính!”

Hoàng Đế bật cười “Được, được! Người không vào ngõ cụt thì không sợ đúng không? Vừa hay Nam Kha gần đây phải về Thành báo cáo, đến lúc đó người tự mình đến hỏi hẵn đi.”

Hai mắt Đỗ Từ sáng lên “Gì cơ? Bệ hạ, người vừa nói, Tiểu Công gia sắp về sao?”

“Mấy ngày trước ta vừa nhận được thư, nói loạn lạc ở biên cương đã được dẹp yên...”

Hoàng đế bắt đầu nói vào chính sự, Đỗ Từ liền đứng ở một bên nóng lòng không yên, tâm tư không biết đã bay đến tận đâu.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, cho lui quần thần, Hoàng đế hạ chỉ giữ lại một mình Quốc cữu Minh Huyền Phi.

Trong thư phòng đốt huân hương thượng hạng do Tây Vực tiến cống, mùi vị không quá gay mũi, lại có tác dụng chấn hưng tinh thần, là loại Hoàng đế thích nhất.

Lúc này, Hoàng đế ngồi dựa người vào lưng ghế, mắt híp lại, hai tay đặt trên thành ghế gỗ nhẹ. Quốc cữu cực kì thấu hiểu Hoàng đế, thấy thế thì khom người hỏi “Bệ hạ, người đang nghĩ chuyện của Cửu Vương gia sao?”

“Nhiều năm như vậy mà chỉ thấy Đỗ Từ thích một mình tên nhóc nhà họ Thích kia, thật đúng là nhớ mãi không quên.” Hoàng đế day day ấn đường “Chuyện Thục Thế gần đây nội loạn, nó có biết không?”

“Xem bộ dạng Tiểu Vương gia, hẳn là không biết.” Quốc cữu đáp “Người phụ trách giám thị Tiểu Vương gia cũng hỏi báo là ngài ấy không nhận được bất kì thư từ gì.”

“Ừm...” Ngón trỏ của Hoàng đế nhịp nhàng gõ, một lúc lâu mới lại lên tiếng “Trận nội loạn này nếu như đối Quận Chủ, hiệp ước giữa chúng ta với Thục Thế cũng chưa chắc đã còn. Thục Thế dễ thủ khó công, biên cảnh của Đại Thịnh lại vừa mới an ổn... Theo dõi nó chặt chẽ, đừng để nó truyền tin tức của chúng ta ra ngoài.”

“Vâng!”

“Còn chuyện tứ hôn, Quốc cửu thấy thế nào?”

Quốc cửu chớp mắt, nói “Thái Tử mãi không có gì tiến bộ, Tín Vương và Thành Vương lại vừa mới bị hạch tội kết bè kết cánh, tham ô công khố. Trước mắt thì nhà họ Thích danh to thế lớn, nghi kỵ công cao át chủ không phải là không có. Thần... Thật ra có một cách, chỉ là sợ sẽ làm ảnh hưởng đến hòa khí giữa Bệ hạ và Quốc công gia.”

Quốc cửu rất hiểu Nguyên Công Hoàng đế. Hoàng đế khi còn trẻ dũng mãnh thiện chiến, bình định không ít chiến sự biên cương, có công mở rộng bờ cõi, thế nhưng đến đời con cái lại toàn người ảm đạm thất sắc, tranh chấp chốn hậu cung kì thực chính là nỗi lo lớn nhất của Hoàng đế. Lại nói, nhà Quốc công gia tuy chỉ là công thần ba đời, thế nhưng người con trưởng như Thích Nam Kha lại giỏi giang hơn các con cháu Hoàng gia cùng trang lứa rất nhiều, được lòng đông đảo quần thần và dân chúng. Hoàng đế ngoài mặt tuy vui vẻ, trong lòng thật sự vui nổi sao?

Thích Nam Kha mười bảy tuổi đã ra chiến trường giết địch, chiến công hiển hách khiến Hoàng đế không khỏi có phần kiêng kị, đã mấy năm vẫn chưa tìm được lý do gọi người quay về. Đỗ Cửu Vương gia đòi tứ hôn chính ra lại rất hợp ý Hoàng đế, chỉ là ngoài mặt vẫn phải làm dáng một chút, cho nên mới bãi bỏ ý kiến của y trước mặt mọi người.

Tất cả những điều này, trong lòng Quốc cửu đều hiểu.

Quả nhiên, lời vừa nói ra đã vẽ đường cho Hoàng đế chạy. Chỉ thấy Hoàng đế phát tay áo, hừ một tiếng nói “Nực cười! Trẫm là quân, nhà họ Thích là thần, có thể ảnh hưởng đến hòa khí gì?”

“Thần lỗ lòi, xin Bệ hạ thứ tội!” Quốc cửu nháy mắt quỳ sụp xuống. Hoàng đế lạnh giọng “Đứng lên nói tiếp!”

Quốc cửu thuận theo trình bày “Quốc công gia là người hiểu chuyện, nhất định sẽ cùng Bệ hạ phân ưu. Nếu đã thế, chỉ bằng người đồng ý với Đỗ Cửu Vương gia, để Tiểu Công gia liên hôn với ngài ấy, âu cũng là nghĩ cho sự an ổn của Đại Thịnh và Thục Thế.”

“An ổn sao?” Hoàng đế nhướn mày “Thục Thế nội loạn, đến lúc ấy đổi Quận Chủ, Tiểu Vương gia mất đi tác dụng, Quốc công gia lẽ nào không hiểu? Hắn ta nguyện ý liên lụy con trai trưởng của mình ư?”

“Sao ngài ấy lại biết?” Quốc cửu nở nụ cười “Nếu như ngài ấy biết, chứng tỏ Quốc công phủ có âm thầm qua lại với Thục Thế! Quốc công gia là người thông minh, cho dù ngài ấy có biết cũng sẽ giả bộ như không biết!”

“Ừm...” Hoàng đế rất hài lòng với câu trả lời của Quốc cửu “Quốc công gia coi như không có chuyện gì, nhưng Thích Nam Kha từ trước đến nay là người có chủ kiến, hắn sẽ không đồng ý đâu.”

“Bệ hạ tứ hôn, hần dám kháng chỉ sao?” Quốc cữu nói “Bệ hạ, nhà họ Thích công cao át chủ, người cũng chỉ vì muốn bịt miệng quần thần, bảo vệ một nhà Quốc công gia an ổn. Chỉ cần hai người họ liên hôn, tự nhiên sẽ không còn ai dị nghị nhà họ Thích nữa. Thần tin, Quốc công gia sẽ hiểu tấm lòng lo lắng của Bệ hạ!”

Hoàng đế và Quốc cữu thấu hiểu lẫn nhau, sau khi ẩn ý qua lại trao đổi xong lí do tứ hôn cho Thích Nam Kha liền ấn định mọi chuyện.

Quốc cữu lòng sáng như gương, đã sớm đoán được dụng ý của Bệ hạ, chẳng qua là đang chờ người nói ra. Quốc cữu cùng lắm cũng coi như là kẻ thức thời mà thôi.

Quả nhiên, Hoàng đế nhìn xuống Quốc cữu, ngón tay gõ gõ “Người hiểu trăm đúng là chỉ có Quốc cữu.”

Quốc cữu vội cúi đầu “Phân ưu cùng Bệ hạ là bổn phận của vi thần.”

Hoàng đế phát tay áo “Chuyện này cứ dựa theo lời Quốc cữu mà làm đi.”

“Bệ hạ anh minh!”

2. Chương 2: Duyên Phận À Duyên Phận!

Trong một trấn nhỏ cách Vương thành hơn tháng đi đường, thừa dịp trời tối, ba con ngựa cao to ghé vào trạm dịch. Một người trong số đó khoác áo choàng bầy thú, dáng vẻ khôi ngô cường tráng, chỉ đứng trước cửa thôi mà đã gần như chiếm hết cả cái khung cửa, khiến tiểu nhị của trạm dịch không khỏi sợ đến mềm nhũn cả hai chân.

“Mấy... Mấy vị đại gia...” Tiểu nhị sợ người đến là thổ phỉ, run run lui vào bên trong, nói “Hôm nay, hôm nay đã hết phòng rồi...”

“Im miệng!” Chuồng quỳ từ phía sau bước nhanh tới tiếp đón, ánh mắt sắc bén quét qua lệnh bài giắt bên eo đối phương. Sau khi thấy rõ bọn họ không phải thổ phỉ thì cung kính thưa “Ba vị khách quan, tuy giường chung không còn, nhưng phòng hảo hạng thì bản điểm vẫn còn mấy gian.”

Khuôn mặt của người nam nhân cao lớn gần như bị mũ áo choàng che khuất, chỉ để lộ ra hai con mắt sắc bén mà dữ tợn. Dưới ánh đèn nhập nhèm, đôi con ngươi giống như phủ một tầng bụi, khiến người vừa nhìn liền hoảng hốt. Chất giọng nam trầm thấp, mang theo mùi gió cát cuộn cuộn “Ba phòng hảo hạng.”

“Khách quan, mời vào trong!” Chuồng quỳ không dám nhìn thêm, cúi đầu khom lưng dẫn người về phòng.

Hai người đi sau nam nhân lớn tiếng phân phó “Ngựa bên ngoài trông nom cho cẩn thận, cớ nhớ dùng cỏ tươi.”

“Vâng, vâng!” Tiểu nhị run rẩy chạy ra ngoài.

Ba người này chính là ba người Thích Nam Kha vừa từ biên cương quay về báo cáo. Tất nhiên, về thành không chỉ có mấy người bọn họ, mà còn cả một đội quân và mấy chiếc xe ngựa vận chuyển đặc sản, mỹ nhân, vàng bạc và thư xin hàng do quân địch dâng lên sau khi thua trận đang di chuyển phía sau. Chỉ là đến nửa đường, có mật sứ đưa khẩu dụ của Hoàng đế tới, lệnh Thích Nam Kha về thành thành thân, không chỉ thế, đối tượng còn là một nam nhân. Điều này giống như viên đá làm dậy sóng mặt hồ phẳng lặng, cả đám người tâm phúc của nhà họ Thích hết sức phẫn nộ, nhao nhao nói muốn tới Vương cung đòi công bằng! Thích Nam Kha đầu tiên là viết một bức thư cho người suốt đêm đưa tới chỗ phụ thân mình là Thích Quốc công, Thích Lục. Sau đó, hắn không kịp đợi phụ thân hồi âm, chính mình dẫn theo hai phó tướng chạy về Vương thành trước, hòng bí mật tìm tới vị Cửu Vương gia Thực Thế kia hỏi rõ ngọn ngành rồi tiến hành kế hoạch của bản thân.

Ba người phong trần mệt mỏi, chạy chết ba con ngựa mới tới được gần Vương thành. Thực ra, thế này cũng đã nhanh hơn so với dự định của bọn họ nhiều lắm rồi. Mặc dù đã tính trước đến việc người trong thành sẽ không biết bọn họ bí mật quay về sớm, cả ba vẫn trùm kín để tránh bị chú ý.

Sau khi vào phòng trên lầu, một trong hai vị phó tướng tháo mũ xuống, nói “Sắp tới Vĩnh Ca rồi, Tướng quân, ngài có dự định gì không?”

Thích Nam Kha cởi bỏ áo choàng, lộ ra hàng lông mày đen sì sắc bén. Quanh năm ở biên cảnh khiến da dẻ hắc trở nên khô ráp, ngăm ngăm, trên mặt thậm chí còn lưu lại vết sẹo mờ do bị đao chém. Cả người Thích Nam Kha bao trùm một khí thế máu me đáng sợ, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Chuyện Đỗ Từ tra đến đâu rồi?” Hắn hỏi.

“Hôm nay vừa nhận được thư, nghe đâu, Đỗ Cửu Vương gia đã không còn ở Vương thành nữa rồi.”

“Như vậy là chạy rồi sao?” Từ phó tướng vui vẻ ra mặt “Nói cũng đúng, một Vương gia giống như y nhất định là cũng không muốn kết thân với một người nam nhân! Thật tốt!”

Thích Nam Kha nghiêm mặt không nói. Hai vị phó tướng liếc nhìn nhau, có chút khó hiểu “Tướng quân... Ngài làm sao vậy?”

“Đỗ Từ ở Đại Thịnh làm con tin mấy năm, tính cách phóng khoáng ngây ngô, được Bệ hạ hết lòng yêu mến nhưng vẫn không thay đổi bản tính, suốt ngày qua lại giao du với đám công tử ăn chơi trác táng, say sưa hưởng lạc, nổi tiếng khắp Vương thành. Một người như vậy, nếu như biết chính mình bị Bệ hạ tứ hôn, lại còn tứ hôn cho một nam nhân, các người cảm thấy y sẽ nghĩ như thế nào?”

“A?” Từ phó tướng gãi đầu, ngốc nghếch đáp “Cái này, cái này thuộc hạ không biết, lẽ nào Tướng quân

cho rằng vị Cửu Vương gia kia vốn không phải là chạy trốn?”

“Y có thể chạy đi đâu?” Thích Nam Kha liếc mắt, ngón cái và ngón trỏ khê khằng vân vân, đây là thói quen mỗi khi hắn có điều tự hỏi.

“Y không thể quay về Thục Thế, cộng thêm có chạy đến đâu thì kết quả cuối cùng cũng vẫn là bị bắt về.” Chu phó tướng xoa xoa chòm râu, đôi mắt sáng như chuông đồng, lớn tiếng nói “Đúng là không cần phải chạy trốn.”

“VẬY...” Từ phó tướng nhất thời không biết nói gì, khó hiểu hỏi “Sao y không ở Vương thành? Một người có thể biến mất như không khí ư?”

Trong mắt Thích Nam Kha xoẹt qua một tia sáng, nhỏ giọng đáp “Có thể, y cũng như chúng ta.”

“HẢ?!” Từ phó tướng sững sốt, vỗ bàn “Ý Tướng quân là, y cũng muốn tới tìm chúng ta?!”

Kết quả Thích Nam Kha đoán không sai, chỉ là phần mục đích có hơi sai lệch.

Đỗ Cửu Vương gia sau khi biết Hoàng đế đồng ý tứ hôn liền hưng phấn mãi không thôi. Màn đêm vừa xuống, y liền chuẩn bị hành lý, cùng với người hầu tâm phúc của mình là Đậu Đình bỏ trốn ra khỏi Vương thành. Hai người đi hơn một tháng, cuối cùng ghé vào trạm dịch ở một trấn nhỏ nghỉ chân.

Đêm khuya, Đậu Đình đi vệ sinh xong chạy về, run run túm chặt quần áo nói “Vương... Công tử, chỗ này lại có người đến trọ, nhưng em nhìn ba người kia không có vẻ gì là giống người tốt cả, hay là sáng sớm mai chúng ta đi đi thôi, công tử?”

Đỗ Từ nằm trên giường trở mình, ngón tay vuốt ve cây sáo nhỏ làm từ bạch ngọc mà bản thân luôn mang theo bên người, lười biếng đáp “Người nói xem, Thích Nam Kha bây giờ đi đến đâu rồi? Nếu như chúng ta để lỡ hắn thì phải làm sao?”

“Không đâu công tử!” Đậu Đình rúc vào cái đệm dưới đất, ngửa mặt lên nhìn chủ nhân trên giường “Cả đoàn người bọn họ về thành báo cáo chắc chắn sẽ đi đường dành riêng cho quan. Nhiều người như vậy, kiểu gì chúng ta cũng gặp được thôi.”

“Ừm.” Đỗ Từ ngáp một cái, thoáng nhìn qua bóng đêm bên ngoài. Đằng sau cửa sổ, bầu trời mịt mù, thỉnh thoảng lại có tiếng chó sủa ngựa kêu vọng lại từ phía xa xăm. Y nắm chặt cây sáo, hỏi “Người nói xem, hắn, liệu có còn nhận ra ta không?”

Đậu Đình chau mày, không biết đáp sao cho phải, nghĩ nghĩ nửa ngày mới lên tiếng “Công tử, ngài với Tiểu Công gia mới gặp nhau có một lần, sau này, ngài ấy lại ra biên quan trấn thủ, nhiều năm vậy rồi... Ngài ấy có lẽ không còn nhớ rõ ngài nữa đâu.”

“Ngu xuẩn!” Đỗ Từ xoay người, vớ lấy chiếc gối bên cạnh ném tới chỗ Đậu Đình, nửa thật nửa giả mắng “Hắn nhất định sẽ nhận ra ta!”

“Vâng, vâng!” Đậu Đình vội vã dập đầu “Công tử đẹp như vậy, Tiểu Công gia nhất định sẽ nhận ra!”

Đỗ Từ hừ một tiếng, giang tay giang chân nằm vật ra. Cả căn phòng rơi vào yên tĩnh. Một lúc sau, khi hai người đang mơ màng sắp ngủ thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí cùng tiếng người hô lớn “Chuồng ngựa cháy rồi!”

Đỗ Từ ngồi phắt dậy, khoác áo ngoài, chạy chân trần ra cửa. Cùng thời điểm đó, cánh cửa phòng đối diện bị giật mạnh về sau, một người nam nhân cao lớn chau mày nhìn sang.

Hai bên liếc qua nhau rồi nhanh chóng dời đi tầm mắt. Đậu Đình ôm quần áo chạy tới phủ lên người Đỗ Từ “Công tử! Chớ để cảm lạnh!”

Đậu Đình và Đỗ Từ giống nhau, tuy đã ở Đại Thịnh được mấy năm nhưng tiếng Đại Thịnh chung quy vẫn không quá tốt, cộng thêm lúc này có chút cuồng quýt, nên vừa mở miệng Đậu Đình liền dùng luôn tiếng Thục Thế.

Đỗ Từ kéo quần áo, trong mắt bị ánh lửa phía xa chiếu vào. Y cũng dùng tiếng Thục Thế đáp lại Đậu Đình “Người còn nhìn cái gì nữa? Mau qua đó xem! Đừng để ngựa của chúng ta bị cháy!”

Người nam nhân cao to vừa bước đi được hai bước, nghe thế thì đột nhiên dừng lại.

Hắn chậm rãi quay đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vào vị nam nhân trẻ tuổi đang chân trần đứng ngoài hành lang.

3. Chương 3: Đừng Có Chạm Vào Ông!

Đỗ Từ cảm nhận được ánh nhìn, ngẩng lên mặt đối mặt với người nam nhân cao to. Đối phương tóc tai lòa xòa, lưng dài vai rộng, trời lạnh nhưng vẫn cởi trần, để lộ ra làn da ngăm đen cùng bắp thịt cường tráng, trên lưng và bụng có không ít vết thương. Đỗ Từ để ý thấy sườn mặt hắn ta có một vết sẹo mờ, kết hợp với vàng sáng đỏ lửa từ xa hắt lại, trông không khác gì một vị la sát bước ra từ trong ác mộng.

Lúc đầu, Đỗ Từ còn không quá để ý, thế nhưng bây giờ vừa thấy người này, y liền có cảm giác không ổn. Đây có lẽ chính là người đêm hôm đến thuê phòng mà Đậu Đình đã nói, quả nhiên không phải hạng tốt lành gì!

Đỗ Từ quay phắt người lại xỏ giày rồi đóng cửa phòng đi về phía cuối hành lang, mở cánh cửa sổ nhìn ra chuồng ngựa.

Lúc này, mấy phòng đằng sau người nam nhân cao to cũng lục đục mở ra. Từ phó tướng nhỏ giọng hỏi “Tướng quân, hai người vừa này...”

Bọn họ ở trong phòng cũng nghe được tiếng địa phương của hai chủ tớ nhà Đỗ Từ, cho nên rất nhanh liền nhớ tới suy đoán của Thích Nam Kha, chỉ là... Thật sự có chuyện trùng hợp như thế sao?

Thích Nam Kha hí mắt nhìn bóng lưng trước cửa sổ, lạnh lùng nói “Đi tra xem.”

Chu phó tướng ôm quyền cúi đầu “Vâng.”

Lúc tối, sau khi rửa ráy xong Chu phó tướng đã thay sang một bộ bố y tầm thường, trên lưng quần một tấm da hổ, cạnh hông giắt một mảnh đuôi cáo, còn cổ thì quần một vòng lông chồn trắng, nhìn rất giống trang phục của một người tự đi săn. Chu phó tướng vuốt chòm râu quai nón, chậm chậm đi đến trước cửa sổ nhìn, lớn giọng nói “Hừ, thời tiết hanh khô cũng không biết đường phân phó thêm vài người trông coi, nhà quê đúng là nhà quê mà!”

Đỗ Từ đang nhìn người bên dưới vội vàng dập lửa, nghe thế thì không khỏi liếc sang nhìn đối phương một cái, rồi lặng lẽ nhích qua bên nhường chỗ.

Chu phó tướng lần thứ hai lên tiếng “Người anh em, mặc ít thế cần thận cảm lạnh đấy.”

Đỗ Từ kéo chặt vạt áo, cúi đầu đáp “Đa tạ đã quan tâm, không đáng ngại.”

Chu phó tướng nghe khẩu âm không được tự nhiên, thầm nghĩ: Mẹ kiếp! Không phải gặp được thật đó chứ? Đúng là trời giúp ta mà!

Chu phó tướng đánh giá vóc người và cách ăn mặc của người nam nhân trẻ tuổi: Áo trong vừa nhìn liền biết là chất lượng hảo hạng, tuyệt đối không phải loại mà người dân bình thường có thể sử dụng, giày đen thêu hình mây bay sóng cuộn được viền bằng chỉ vàng rất mảnh, vốn dĩ dưới hoàn cảnh tranh tối tranh sáng đã cực kì thu hút sự chú ý của người khác, lúc này ánh lửa hừng hực từ ngoài cửa sổ hắt vào, càng khiến cho lớp chỉ vàng kia như phát ra lớp óng ánh nhàn nhạt.

Cách ăn mặc này, cộng thêm bên người có nô bộc, Chu phó tướng thầm kết luận, đang tính quay người đi báo cáo kết quả cho Tướng quân nhà mình thì lỗi tai đột nhiên giật khẽ.

“Cẩn thận!” Chu phó tướng phản ứng nhanh nhạy, một phát kéo người tránh sang bên cạnh cửa sổ. Ngay lập tức, một mũi tên mang theo mối lửa vụt qua mặt bọn họ, cắm xuống sàn nhà khiến cho sàn nhà mỏng manh cháy vụt lên.

“Chết tiệt, trên mũi tên còn có dầu hỏa!” Chu phó tướng hít hít mũi, hô lên, lôi Đỗ Từ chạy đi.

“Người, người muốn làm gì, buông ta ra!” Đỗ Từ hoảng sợ, giãy giụa nói “Người của ta vẫn còn ở bên dưới! Đâu Đỉnh!”

“Chuồng ngựa bị người phóng hỏa!” Chu phó tướng hô lên “Mục đích của đối phương là cả trạm dịch, đi mau!”

“Tên nào lại dám to gan tày trời như thế?” Đỗ Từ trước nay chưa từng ra khỏi Vương thành, nghe thế thì có chút ngạc nhiên “Ngay dưới chân thiên tử mà bọn chúng, bọn chúng...”

“Hừ!” Chu phó tướng cảm thấy tên nhóc này thật thú vị, nhưng như thế lại khá đúng với vị Tiểu Vương gia ngây thơ đơn thuần trong truyền thuyết “Dưới chân thiên tử chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Nhân tiện đang có bất mãn với “thiên tử”, Chu phó tướng cười khẩy “Thiên tử cũng đâu phải thần? Làm sao ông ta biết hết tất cả?”

Đỗ Từ trợn to hai mắt. Đúng lúc này, Thích Nam Kha và Từ phó tướng chạy tới. Hành lí của bọn họ không nhiều lắm, Từ phó tướng đã cầm luôn cả đồ cho Chu phó tướng, cho nên ba người trực tiếp kéo Đỗ Từ xuống dưới lầu.

Đỗ Từ không thấy bóng dáng của Đâu Đỉnh đâu nữa thì cuống cuống dùng tiếng Thục Thế hô lên “Buông tay! Ôi ôi hành lí của ta! Ta phải lấy hành lí của ta!”

“Mạng quan trọng hay hành lí quan trọng?” Chu phó tướng nhú mày “Tên nhóc này sao không hiểu chuyện gì hết vậy?”

“Không được! Hành lí của ta!” Đỗ Từ giống như một con gà con trong tay Chu phó tướng, giãy thế nào cũng vô dụng. Y tuyệt vọng nói “Bên trong có thứ rất quan trọng! Người, người... Đâu Đỉnh! Đâu Đỉnh! Người ở đâu?”

Thích Nam Kha ném bao hành lí của mình cho Từ phó tướng, xách Đỗ Từ quay lại lên lầu.

Lúc này, sàn nhà đã bị lửa đốt cháy hơn nửa, khách trọ ai nấy đều hú hét bỏ chạy, chỗ chưa bị cháy thì vương vãi nào tắt, nào cột tóc, nào dây đai, thậm chí còn có cả mấy bao hành lí nhỏ.

Có người nhân lúc này đi hôi của, khom người che mũi vơ vét tiền bạc trong bao. Đỗ Từ thấy thế thì trợn mắt lên quát “Người đang làm gì đấy?”

Thích Nam Kha chỉ quay đầu nhìn thoáng qua rồi thờ ơ túm Đỗ Từ lao thẳng về phía phòng trọ, đẩy người vào trong, ý bảo mau thu dọn!

Đỗ Từ xoa cánh tay bị kéo đau, ầm ức lẩm bẩm “Đồ thô bạo...”

Tuy miệng lưỡi nhai, nhưng chân tay Đỗ Từ cũng rất nhanh nhẹn, hai ba cái đã vơ xong hành lí khoác lên lưng. Thích Nam Kha để ý thấy Đỗ Từ giống như có nhét một cây sáo nhỏ màu trắng vào bao.

Hai người đang định ra ngoài xuống lầu thì phát hiện, ngọn lửa đã cuốn tới như một con rắn tham ăn. Sàn nhà bị sụp đổ, cầu thang không còn. Đỗ Từ sắc khói đến chảy cả nước mắt, mặt mũi nhăn nhó, sợ hãi nói “Vị đại ca này, bây giờ, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Chút chuyện nhỏ sao làm khó được Thích Nam Kha? Chỉ thấy hắn bình thản lùi Đỗ Từ đến trước cửa sổ nhìn ra cửa sau của trạm dịch. Lúc này có rất nhiều khách trọ đang tụ tập ở đây, bao gồm cả Từ phó tướng và Chu phó tướng.

Thấy trên cửa sổ có người, tất cả hoảng loạn hô lên. Từ phó tướng buông hành lí chạy tới dưới cửa “Tướng... Thiếu gia!”

Thích Nam Kha phất tay, Từ phó tướng hiểu ý nhanh chóng tránh ra. Đỗ Từ há hốc miệng hỏi “Người, người muốn làm gì?”

Thích Nam Kha trực tiếp khiêng y vất lên bệ cửa sổ. Đỗ Từ nằm sấp ôm lấy khung cửa, gào thét như lợn bị chọc tiết “Ta không nhảy! Ta nhảy thì còn gì là mạng nữa! Ta không nhảy! Đồ thô bạo nhà ngươi không thể dùng cách khác sao! Đừng có chạm vào ông! Mau mang chăn trải giường ra đây!”

Đỗ Từ muốn dùng chăn trải giường để buộc thành một sợi dây dài, sau đó men theo sợi dây tụt xuống. Thế nhưng Thích Nam Kha chỉ trừng mắt nhìn y, rồi nắm lấy cổ áo đối phương, hai chân đạp lên thành cửa sổ nhảy xuống.

“A...!”

Một chữ “a” còn chưa dứt, bọn họ đã văng vẳng tiếp đất. Đỗ Từ hai mắt nhắm chặt, miệng thì ngoác ra, mãi y mới dám ti hí con mắt.

Mọi người vỗ tay khen ngợi không ngớt, cứ như vừa xem một màn biểu diễn tuyệt vời.

Đỗ Từ “...”

Người xung quanh còn đang ra sức dập lửa, Đỗ Từ thấy thế thì cũng không rảnh kêu nữa mà ngay lập tức vén tay áo muốn cùng đi cứu hỏa.

Thế nhưng Thích Nam Kha lại nắm chặt tay y, đôi mắt màu tro bị ánh lửa hừng hực chiếu vào giống như biến thành một màu sắc kỳ dị khác cứ nhìn y chăm chăm.

Đỗ Từ vỗ đầu, sửa sang lại quần áo rồi chấp tay hành lễ, dùng thứ tiếng Đại Thịnh méo mó của mình nói

“Đa tạ vị đại ca này đã trượng nghĩa cứu giúp, sau này nếu có gì khó khăn có thể đến dưới cây hồng cạnh Đổ phủ ở mạn cảng bắc của Vĩnh Ca tìm một người tên là Trung Bách thì sẽ được giúp đỡ.”

Dứt lời, y lại sờ soạng lôi ra một túi tiền căng đầy, nhìn cũng không thèm nhìn đã nhét thẳng vào trong tay Thích Nam Kha với vẻ mặt “thưởng cho người”.

Từ phó tướng ở cạnh không khỏi nghiêng rằng: Đây tuyệt đối là Đổ Từ không sai, thế nhưng đối phương có phải hơi ngốc quá mức rồi không?

Vừa gặp mặt người lạ đã khai gốc gác của mình ra, báo tên Đổ phủ, lại còn phóng khoáng đến mức chưa nhìn đã thưởng tiền, nếu như là thưởng hết, vậy đoạn đường phía sau bọn họ phải làm sao? Hít không khí để sống à?

4. Chương 4: Người Là Người Câm?

Đổ Từ cho là bản thân đã cảm ơn xong, xoay người muốn rời đi, thế nhưng Thích Nam Kha vẫn giữ mãi không buông.

Đổ Từ “???”

Khuôn mặt trắng nõn của Đổ Từ bị khói hun có chút đen, nhưng hai con mắt sáng ngời trong suốt. Lúc này khi mũi tên mang mũi lửa xẹt qua, tuy đã được Chu phó tướng nhanh tay cứu giúp thế nhưng lông mày phải của Đổ Từ vẫn bị xém mất một ít, tóc trước trán và cạnh thái dương hơi hơi có mùi khét, ngọn tóc xun cả lại.

May mà da và mắt không có bị thương, nếu không thì thật tiếc cho cái dung mạo hơn người kia.

Thích Nam Kha yên lặng quan sát Đổ Từ. Đổ Từ giãy không thoát thì chau mày nói “Vị đại ca này, người có ý gì vậy?”

Thích Nam Kha vẫn không nói nửa lời. Từ phó tướng tiến lên giải vây “Nghe khẩu âm của vị công tử này có vẻ như là người Thục Thế?”

Đổ Từ héch càm “Không sai, bản... Tiểu gia ta tới đây buôn bán.”

“Tới Vĩnh Ca?” Từ Phúc Giang hỏi.

“Không.” Đổ Từ giả bộ như một thương nhân Thục Thế, nghiêng đầu “Chuyện này liên quan gì đến các người?”

“Thiếu gia nhà ta vừa hay cũng muốn tới Vĩnh Ca, chúng ta cũng coi như có duyên, nếu được thì có thể cùng đi.” Từ phó tướng cười, tiếc nuối “Thật là đáng tiếc.”

Đỗ Từ có chút thấp thỏm, ba người này nhìn qua có vẻ không phải dạng dân chúng tầm thường, toàn thân mang theo sát khí nặng nề, không chừng không phải loại người đứng đắn gì, thế cho nên cho dù Đỗ Từ có thật sự muốn tới Vĩnh Ca, y cũng nhất định không dám nhập hội cùng bọn họ.

Đỗ Từ có chút nghi ngờ liếc nhìn ba người, trong nháy mắt liền nghĩ tới Thích Nam Kha đã nhiều năm chiến đấu trên sa trường, nếu như hắn trở về, có lẽ hắn cũng sẽ mang theo nhiều sát khí y như vậy, chỉ là ngoại hình chắc chắn là khác!

Năm đó, Đỗ Từ mười bốn tuổi lần đầu gặp Thích Tiểu Công gia trên yến tiệc trong Vương cung. Lúc ấy, Tiểu Công gia mười chín tuổi, qua năm mới sẽ ra biên cương trấn thủ thay cha, cho nên chủ đề nói chuyện của mọi người không khỏi ít nhiều liên quan tới phủ Quốc công. Đỗ Từ cũng vì thế mà nhìn nhiều người kia mấy lần.

Chỉ lớn hơn có năm tuổi mà thôi, nhưng người kia giống như sống ở một thế giới khác, trầm tĩnh kiệm lời, sắc mặt lạnh lẽo, tóc đen tùy tiện buộc lên, y phục màu đen phối với dây đai màu đỏ vàng, vóc người cao ngất, vô cùng anh tuấn.

Trong yến tiệc thi thoảng lại có người đến tìm hắn bàn luận võ nghệ. Bọn họ muốn xem kịch hay, nhưng tiếc là Thích Nam Kha lại múa đao dùng kiếm không gì không thể.

Từ lúc đó, trong mắt Đỗ Từ chỉ còn lại đúng một người thiếu niên tóc đen bay lượn, hai tay cầm hai thanh đao chuyển động qua lại, mạnh mẽ như mang theo gió, khiến y kinh ngạc đến rơi đũa lúc nào cũng không biết.

Lúc đầu, Thích Nam Kha biểu diễn tài năng, người trong yến hội còn ủng hộ nhiệt liệt, thế nhưng dần dà tiếng ồn ào biến thành sự tĩnh lặng, bầu không khí bao trùm một thái độ xấu hổ rõ rệt. Đỗ Từ còn nhỏ chưa hiểu những thứ này, vẫn vô tư mỉm cười vỗ tay, chỉ thấy vị Tiểu Công gia kia sao mà giỏi giang khiến người kính nể.

Cuối cùng, Quốc công phu nhân – Nhân Thọ Quận chúa phải đứng ra mới cứu vãn được buổi tiệc, thay Thích Nam Kha hạ màn. Về sau, nghe đâu Hoàng đế nổi giận lôi đình, phạt quỳ các Hoàng tử và con cháu Hoàng tộc, thế nhưng thật giả thế nào thì không ai biết.

Đỗ Từ nghĩ: Tiểu Công gia của y từ nhỏ đã thành thực chín chắn, dựa vào tư thế thiếu niên oai hùng năm đó, làn da trắng nõn, tay dài chân dài, tóc đen dưới trăng mềm mại như gấm khiến người chỉ muốn tiến lên sờ một chút, thì cho dù thế nào cũng không thể biến thành bộ dạng trắng hếu râu ria hung ác như kia được!

Thích Nam Kha nghe Đỗ Từ nói không tới Vĩnh Ca, rốt cuộc buông tay, nhưng hai mắt vẫn nhìn đối phương chăm chăm.

Đỗ Từ sờ mặt mình, không hiểu tên kia bị cái gì, rồi xách bao hành lý đi tìm người “Đậu Đình! Đậu...”

Lời còn chưa dứt, phía trước đã vọng tới tiếng cười lớn, sau đó có mấy tên cưỡi ngựa từ đầu tiến tới. Những tên này mặc quần áo may từ vải thô, tóc buộc ngược lên, mặt bịt khăn, khiêng đao vác kiếm, vừa nhìn liền biết là thổ phỉ không sai.

Đỗ Từ nhất thời nhú mày, bởi vì y nhìn thấy Đậu Đình đang bị trói cùng vài đứa trẻ con và phụ nữ ở phía sau.

“Con tôi...”

“Mẹ, mẹ ơi, hu hu...”

“Con sợ mẹ ơi!”

“Con! Con tôi!”

Chưởng quỹ cả mặt nhễ nhại bùn đất, xách theo thùng nước hồ lên “Mấy vị đại gia, có chuyện từ từ nói, đừng làm tổn hại đến trẻ nhỏ!”

Tiểu nhị đã bị dọa đến đái cả ra quần, ngồi bệt dưới đất không dậy nổi.

Trên con ngựa cao to đầu đoàn, một tên nam nhân vác Cửu hoàn đao, tai đeo khuyên bạc to tướng, nửa mặt bị khăn vải che kín, hung tợn nói “Tất cả mang hết trang sức vàng bạc giao ra đây! Nếu không dám nữ nhân và trẻ con này, một người cũng không được sống!”

Đậu Đình chịu đựng không khóc, thế nhưng trong lòng vẫn cực kì hoảng sợ, trốn tới trốn lui giữa đám người. Nó liếc mắt, thấy Đỗ Từ nhìn mình thì khe khẽ lắc đầu, dùng khẩu hình miệng ý bảo “Vương gia, chạy mau!”

Thích Nam Kha híp mắt, chỉ thấy Đỗ Từ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Từ trước đến nay, y luôn được nuông chiều, làm sao có thể nén được cơn giận như này? Đỗ Từ kích động muốn lao tới đoàn người, nhưng Thích Nam Kha đã nhanh tay kéo lại/

“Đừng có kéo ta!” Đỗ Từ trừng mắt, mở miệng quát.

Thích Nam Kha vẫn không lên tiếng, chỉ hời hợt nhìn y một cái, giống như nhìn một con vật nhỏ đang giương nanh múa vuốt nhưng thực chất không hề có tính uy hiếp nào. Cái bộ dạng đó lại càng khiến Đỗ Từ muốn xông lên hung hăng cho hắn một trận. Thích Nam Kha quay đầu liếc mắt ra hiệu cho Từ phó tướng. Bọn họ trên chiến trường luôn phối hợp ăn ý, cho nên lúc này cũng chẳng cần nói nhiều. Chỉ một cái nhìn, Từ phó tướng liền hiểu rõ gậy đầu, lẩn vào phía trong đoàn người rồi rút lui về một phương hướng khác.

Chu phó tướng cũng rút về hướng ngược lại với Từ phó tướng. Đỗ Từ nghi hoặc nhìn bọn họ, cổ đờ nén tính tình của mình xuống, nhỏ giọng hỏi “Người có cách?”

Thích Nam Kha không để ý y.

Đỗ Từ ngẫm lại, suốt từ đầu tới cuối, y chưa từng nghe thấy Thích Nam Kha nói, không khỏi sờ cảm cảm thán “Ta hiểu rồi, hóa ra người là người câm!”

Thích Nam Kha chăm chú nhìn đám thổ phỉ trước mắt, hoàn toàn không nghe Đỗ Từ nói.

Chỗ này gần thành Quần Dương, là thành trấn lớn nhất trong số các thành trấn xung quanh Vương thành, vậy mà lại xuất hiện thổ phỉ kiêu ngạo như thế thì thật không bình thường. Lý do duy nhất chỉ có thể là do quan phủ cùng thổ phỉ cấu kết, chia lợi với nhau! Nhìn phản ứng của vị chương quỹ kia, xem chừng đây đã không còn là lần đầu tiên.

Trạm dịch là nơi mà thư từ của quan lại thường xuyên đi qua, cho dù đám thổ phỉ kia có đánh cướp các quán nhỏ dưới chân núi cũng sẽ không dám tới nơi này hạ thủ. Chưa cần nói những cái khác, việc này cũng đã như giáng cho quan phủ một cái tát rồi!

Quả là một đám khôn khiếp! Ngồi không ăn bám! Đến cả mặt mũi của Thiên tử cũng dám khinh nhờn! Trong mắt Thích Nam Kha dấy lên sự lạnh lẽo, tỏa ra sát khí, nhiệt độ xung quanh nhất thời giảm xuống không ít.

Thích Nam Kha kéo Đỗ Từ lùi ra sau, ra hiệu cho đối phương chớ hành xử nóng vội. Đỗ Từ lo lắng nhìn hẳn “Rốt cuộc người muốn làm cái gì? Người, người diễn tả cho ta một chút đi!”

Thích Nam Kha tiếp tục mặc kệ y, trong lòng thầm tính thời gian. Rất nhanh, phía trước trạm dịch truyền tới tiếng kêu thảm thiết, những người phụ trách giữ cửa đều đã bị chém đầu, máu tươi phun đầy đất, đám ngựa kinh hoảng hí lên kéo theo những con ngựa khác nghe xong cũng hoảng loạn giẫy giụa, xung quanh nhất thời người ngã ngựa đổ.

Đỗ Từ tròn to hai mắt, chỉ thấy Thích Nam Kha tay không lao ra ngoài, thân hình to lớn như một con điều hầu lướt trên đỉnh đầu, một phát kéo ngã tên thủ lĩnh.

“Hay lắm!” Đỗ Từ không nhịn được nắm chặt nắm tay hô lên.

Nghe tiếng Đỗ Từ, Thích Nam Kha vừa nhảy được lên ngựa của đối phương quay lại nhìn, bốn con mắt đối diện nhau dưới ánh lửa, trong đôi con ngươi màu tro tựa như lộ ra chút ý cười.

Đỗ Từ sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Thích Nam Kha đã túm chặt lấy dây cương, nhanh chóng trấn an con ngựa hoảng loạn. Bả đao không biết cướp được từ lúc nào vung lên, chém đứt sợi dây thừng buộc sau ngựa.

Đỗ Từ vội vã xông lên “Đậu Đình!”

“Vương... Công tử!” Đậu Đình rốt cuộc không nhìn được nữa, khóc òa lên. Nó chẳng qua mới có mười lăm tuổi, từ nhỏ đã đi theo Đỗ Từ, theo Tiểu Vương gia, nó có bao giờ phải chịu sự sợ hãi và uất ức như thế này? Thế nên thật sự là nhất thời không chịu nổi nữa!

Đỗ Từ vừa đỡ Đậu Đình, vừa giục những người còn lại “Mau, chạy mau!”

Y kéo đám trẻ con lao về phía trước, thế nhưng ra được tới viện trước thì chạm mặt một tên tiểu tặc nhất gan đang trốn ở đó. Tên kia thấy người tới là một vị công tử trẻ tuổi cùng đám trẻ con thì không buồn suy nghĩ, giơ đao bổ tới, đồng thời vươn tay túm chặt bao hành lí của Đỗ Từ.

Đỗ Từ mặc dù sợ hãi, thế nhưng uy phong Vương gia vẫn còn. Y tràn đầy lửa giận, thấy đối phương sắp tới gần liền đẩy Đậu Đình và đám trẻ sang một bên, giơ chân ra đạp, vừa đạp vừa mắng “Đám chó má các người mà cũng dám trèo lên đầu lên cổ bản Vương? Muốn chết sao!”

Dứt lời, chân còn chưa đạp đến, cổ áo đã bị người nắm lấy. Đỗ Từ loạng choạng lùi về sau hai thước, trên người xoạch một phát nhiễm đầy máu tươi. Đợi khi bình tĩnh lại, đầu của tên tiểu tặc kia đã lọc cọc lọc cọc lăn tới dưới chân y, còn cả người thì co rúm ngã xuống.

Đỗ Từ “...”

Đỗ Từ ngẩng đầu lên, Thích Nam Kha ngồi trên lưng ngựa túm lấy y như túm một con gà nhỏ. Sau đó đối phương vung tay, máu từ Cữu hoàn đao tí tách nhỏ xuống, để lộ ra lưỡi đao sáng bóng.

Đỗ Từ giật giật khoe miệng, rồi nghiêng người nôn thốc nôn tháo.

5. Chương 5: Nực Cười!

Thỏ phi tên chết tên chạy, trong đó tên thủ lĩnh bị ngã ngựa lúc này vẫn đang hôn mê sùi bọt mép, có lẽ không thể tỉnh lại trong một chốc một lát. Trạm dịch bị cháy hơn nửa, khách khứa chỉ đành tụ năm tụ ba lại một chỗ sau chuồng ngựa để cùng nhau sưởi ấm, chống chọi qua đêm dài.

“Khách quan, khách quan!” Chương quỹ tìm được mấy người Thích Nam Kha, chấp tay cảm tạ “May nhờ ngựa của ngài thông minh, đạp ngã rào chắn chạy tới tìm tiểu nhị của chúng tôi. Tiếng hí của nó đã đánh thức tất cả mọi người, nếu không cũng không biết sẽ như thế nào nữa.”

Thích Nam Kha vỗ vỗ con ngựa đang thanh thoi gặm cỏ của mình. Từ phó tướng đặc ý “Đây chính là một con ngựa vàng đốm trắng cực phẩm, có gì mà nó chưa từng thấy qua? Chuyện hôm nay ấy à, trong mắt nó còn chẳng bằng một cọng cỏ khô!”

Nghe thế, mọi người ai nấy đều tấm tắc ca ngợi, những đứa trẻ can đảm hơn một chút thì quây lại xem xét con ngựa hùng dũng to lớn.

Chu phó tướng vuốt râu, hỏi “Chưởng quỹ, chắc ông cũng biết lai lịch của đám người kia?”

“Đám người đó chiếm núi làm vua đã được hơn một năm nay rồi, lúc đầu bọn chúng chỉ là đánh cướp nhỏ, ăn cướp cơm, đòi chút bạc lẻ, thi thoảng thì trộm con gà con dê trong thôn, chúng tôi ở đây cũng đã báo quan, tiếc là chỉ thấy người cầm tiền mà chẳng thấy người lên núi dẹp loạn bao giờ...”

Chưởng quỹ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ “Xong rồi thì đám người kia càng ngày càng trở nên tham lam hơn, đến nay thì đã bắt đầu cướp bóc của cải của người qua đường. Có rất nhiều thương nhân đã không còn đi qua chỗ chúng tôi nữa rồi. Cái trạm dịch nhỏ bé này kinh doanh cũng khó khăn lắm. Mấy ngày trước, con tôi thật sự không nhịn được nữa, chỉ vào đám đến cướp cơm mắng một trận còn bị bọn chúng chặt đứt cả chân, haizz...”

Chưởng quỹ chỉ vào tên tiểu nhị sợ đến tiểu cả ra quần “Đó là cháu tôi đấy, tôi để hổ trợ. Mà nó nhát gan lắm, phải trải qua chuyện này đúng là đáng thương mà...”

Chu phó tướng vừa nghe vừa nhíu chặt lông mày, nhìn xung quanh nói “Trạm dịch này là nơi người của quan phủ thường xuyên qua lại, thư từ cũng toàn thứ quan trọng cả, bình thường vốn là không cho người ngoài ra vào. Chỗ này gần Vương thành, ngoại trừ một gian phòng chung, dăm ba phòng hảo hạng thì những nơi khác đều là không lệnh bài không thể tiếp cận, vậy mà bọn chúng cũng dám tới ư?”

Chưởng quỹ buồn rầu ủ rũ “Ai nói không phải đâu? Thế nhưng trên thực tế thì chính là vậy đấy, bọn họ công khai xâm chiếm, ăn cơm của quan, cướp tiền của dân, tiểu nhân cũng không còn cách nào.”

Vị chưởng quỹ này cũng coi như là người tinh mắt, nhận ra nhóm người Thích Nam Kha không phải người thường, bèn ôm hi vọng hỏi “Mấy vị đại nhân đây là quan trong triều sao? Có thể giải quyết chuyện này không? Con của tôi vừa kết thù với chúng, hôm nay đã xảy ra chuyện này, qua mấy hôm nữa chắc chắn chúng sẽ lại tới đốt nhà phóng hỏa, không chừng đến khi ấy còn giết cả người! Cuộc đời này sao có chuyện ngày nào cũng phải sống mà đề phòng cướp bóc cơ chứ!”

Thích Nam Kha ra hiệu trấn an, còn chưa kịp mở miệng đã nghe người bên cạnh cất chất giọng trong trẻo lên nói “Đúng là nực cười!”

Mấy người quay đầu nhìn, Tiểu Vương gia Đỗ Từ lúc này đã đổi sang một bộ y phục tay rộng màu xanh, tóc dài dùng vải cùng màu tùy ý cột lại phía sau lưng, kết hợp cùng dây lưng màu ngọc bích và áo choàng lông hổ trắng, làm bật lên khuôn mặt hồng hào, mắt mũi thanh tú xinh đẹp. Y hùng hực khí thế, hếch cằm kiêu căng hỏi “Thông phán ở đây là người nào?”

Chưởng quỹ nhìn vị thiếu niên này phong thái khác thường, nghĩ đối phương chắc hẳn cũng không phải hạng công tử bình dân, bèn cung kính nói “Thông phán họ Khổng, Khổng Tiên Lăng.”

“Khổng?” Đỗ Từ dùng tiếng Đại Thịnh ngọng lúu ngọng lo nhắc lại “Y có quan hệ gì với Khổng Thái sư trong thành Vinh Ca sao?”

“Vâng.” Chương quỹ gật đầu, tự nhủ người này biết rõ ràng như thế, quả nhiên là đại nhân trong thành mà! Thế là, ông ta càng cung kính hơn nói “Nghe đâu, trong đám con nối dõi của họ hàng nhà Thái sư, vị Thông phán này là người có tiền đồ nhất.”

“Tiền đồ?” Khóe môi đỏ hồng của Đỗ Từ cong lên, không buồn che giấu vẻ cười nhạo một chút nào “Cầu kết thổ phỉ, ức hiếp bách tính, người thấy đây là tiền đồ sao?”

Chương quỹ đang khom mình hành lễ, nghe thế thì quỳ rạp xuống đất tạ tội, đồng thời tự lấy làm lạ nghĩ: Người thiếu niên này tuy không lớn tuổi lắm nhưng uy nghiêm hơn người, hẳn không phải con cháu nhà phú gia tầm thường. Thế nhưng nếu đã là thân phận cao quý, y tại sao phải đến đây ở trọ? Còn suýt chút nữa là mất mạng?

Thiếu niên lạnh lùng bật cười, giống như không coi ai ra gì, tự cho mình là nhất, thế nhưng lại khiến người ta không sao mà ghét nổi. Cái nụ cười nhạo kia, nếu như đặt trên mặt người khác sẽ có vẻ vô cùng độc ác, thế nhưng đặt trên mặt y lại làm cho người ta vô thức muốn gánh chung mối thù, vô thức muốn tán thành mọi điều y nói.

Thích Nam Kha nhìn Từ phó tướng, lệnh cho đối phương ra mắt tìm hiểu. Thích Nam Kha vốn cũng muốn tự mình mở miệng, nhưng nhớ tới một câu “ngươi là người câm” của Đỗ Từ, hẳn lại đột nhiên không muốn nữa, cũng không biết bản thân bị làm sao.

Từ phó tướng hiểu ý Tướng quân, cất tiếng hỏi “Vị tiểu huynh đệ này, cho dù ngươi biết Thông phán họ Khổng thì đã làm sao? Chúng ta đều là người bình thường, dân bản xứ cáo quan còn không được, chúng ta có thể làm gì cơ chứ?”

Đậu Đình ngay lập tức ưỡn ngực, nói chen vào “Các ngươi không làm được không có nghĩa là công tử nhà ta cũng không làm được!”

Từ phó tướng bật cười ha hả “Ngươi dựa vào đâu mà nói như thế?”

“Dựa vào đâu sao ta phải nói cho ngươi biết?” Đậu Đình hừ một tiếng, ôm bao hành lí của Vương gia đắc ý liếc nhìn Chương quỹ “Các ngươi cứ chống mắt lên mà xem, không có chuyện gì mà công tử nhà ta không làm được hết!”

Thích Nam Kha nhướn mày, hai mắt âm trầm nhìn Đỗ Từ. Bộ dạng đối phương vuốt vuốt ngọc bội vừa ngây ngô vừa khoe mẽ, đúng là có chút thú vị.

Vốn cứ tưởng Đỗ Cửu Vương gia là một tên chỉ biết hưởng thụ, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp sẽ không chủ động rầy vào mấy chuyện như này, lại không nghĩ tới người này không chỉ một bộ “ta quần chắc vụ này rồi” mà còn hoàn toàn không tính tới mức độ nguy hiểm trong đó.

Nhớ lại đối phương không hề phòng bị mà cho người xa lạ biết địa chỉ của mình, lại đến nhìn cũng không nhìn đã đem túi tiền thưởng cho người khác, rõ ràng lửa cháy đến mông rồi vẫn còn muốn quay lại lấy bao hành lý, lúc nhảy cửa sổ thì kêu cha gọi mẹ, cộng thêm vẻ đắc ý khi xen vào chuyện của người khác, Thích Nam Kha cúi đầu, khóe miệng hơi cong lên, ngón tay theo thói quen vuốt dọc sống mũi, ám thị bản thân hẳn cảm thấy thật thú vị.

“Cáo quan phải có chứng cứ.” Đỗ Từ đảo mắt một vòng, nói “Lấy tên thủ lĩnh ngắt đi kia làm chứng cứ, sáng mai các người phái vài người theo ta đến gặp Khổng Thông phán! Để ta xem xem bọn chúng còn gì để nói không!”

Chương quỹ cho là đã gặp được người có thể chủ trì công đạo, không chỉ lập tức đáp ứng, mà còn chủ động muốn dập đầu nhưng đã bị Đậu Đình kéo lại.

“Việc nhỏ mà thôi, mau đi tìm mấy tấm vải trải giường chưa bị cháy đến đây để công tử nhà ta nghỉ ngơi một đêm.”

“Vâng! Vâng!”

Đỗ Từ hừ mũi, đúng lý hợp tình giờ chân đạp lên người tên cướp, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Chờ người đi xa, Thích Nam Kha mới khẽ bật cười.

Từ phó tướng rất hiếm khi thấy Tướng quân nhà mình như vậy, không khỏi kinh ngạc hỏi “Thiếu gia, người kia...”

“Y chính là Đỗ Từ.” Thích Nam Kha đáp “Trang phục tôn quý, khí chất khác thường, lại biết tiếng Thục Thế, còn cả túi tiền và ngọc bội của y...”

Thích Nam Kha lôi túi tiền ra, cầm trên tay ngắm nghía “Lối thêu của cái túi tiền này là lối thêu của Thục Thế, miếng ngọc bội y vừa xoa cũng là đồ trong cung.”

Chu phó tướng hít sâu một hơi cảm thán “Vị Tiểu Vương gia này đúng là...”

Ra ngoài, điều cơ bản nhất là không được để lộ danh tính của bản thân, y thì hay rồi, chỉ thiếu điều đeo cái bảng lên ngực nữa thôi!

Thích Nam Kha nói “Y dù gì cũng coi như giữ lại cho mình một đường lui, còn chưa nói thẳng đại danh Vương phủ mà chỉ nói là Đỗ phủ.”

Thế nhưng chỉ một chữ Đỗ cũng đã đủ để vạch trần thân phận của y.

Từ phó tướng ngay lập tức nghĩ ra gì đó, lên tiếng “Tiểu Vương gia tuy rằng tôn quý hơn người, được Bệ hạ yêu mến, thế nhưng dù sao cũng là thân phận con tin, không thể tự ý rời khỏi Vương thành, chuyện này nếu như để Bệ hạ biết...”

“Y làm thế chính là để trốn tội.” Thích Nam Kha lại xoa xoa hai ngón tay, việc cầm đao quanh năm đã khiến các ngón tay của hắn dày đặc vết chai, đồng thời trong mắt cũng nổi lên sự nghi ngờ “Nhưng y chạy ra ngoài kiểu gì?”

Hai vị phó tướng cũng là không cách nào giải thích nổi.

“Nếu ngày mai y đến chỗ Thông phán nói rõ thân phận của bản thân thì một là sẽ bị đối phương bắt được thóp, hai là sẽ bị đối phương tính kế ngược, vu cho tội giả mạo thân phận Vương gia mà bắt giam.” Thích Nam Kha phân tích rồi kết luận “Đúng là ngu xuẩn.”

Chu phó tướng vuốt râu cười rộ lên “Tuy là hấp tấp, nhưng vẫn là có tấm lòng nhiệt tình hiểm thấy. Bản thân ta cũng có phần bội phục vị Tiểu Vương gia này.”

6. Chương 6: Cướp Ngục

Thích Nam Kha nói không sai, Tiểu Vương gia bị bắt giam vào ngục.

Loảng xoảng.

Cửa sắt đóng lại, trong ngục giam vừa ảm thấp vừa bắn thiu, một con chuột lủi qua mép tường, dọa Đâu Đình sợ đến thét cả lên.

Đỗ Từ ngược lại không hề sợ hãi. Y đen mặt nhìn lính canh ngục, lạnh lùng hỏi “Các người thật sự muốn nhốt bản vương ở đây?”

“Ồ, vẫn còn giả vờ sao?” Tên lính canh kia nói “Tiểu Vương gia đang ở Vương thành ăn ngon ngủ kĩ, chạy đến đây làm gì? Còn bắt thổ phỉ? Ăn no rửng mỡ à? Đại nhân nhà ta đã nói rồi, Tiểu Vương gia không được phép thì không thể tự ý rời khỏi Vương thành, trong trường hợp ngài ấy thật sự được Bệ hạ hạ chỉ cho ra ngoài, thế thì cũng phải tiền hô hậu ủng, chứ sao lại chỉ có hai người các người được? Lúc ấy quan viên dọc đường đi cũng sẽ tự khắc đến báo trước với chúng ta một tiếng!”

Tên lính canh càng nói càng thấy mình có lý, lắc lắc chìa khóa trong tay “Ta thấy người tuổi không lớn lắm, ngoại hình cũng đoan trang, không ngờ lại ngu xuẩn đến mức đi mạo danh Tiểu Vương gia? Có biết đây là tội mất đầu không?”

Đâu Đình tức đến đỏ cả mắt “Đây chính là Tiểu Vương gia! Chúng ta có chứng cứ! Người hãy nhìn ngục

bài này đi!”

Lính canh thì làm sao biết phân biệt ngọc bài, thế nên hắn chỉ ngó lơ đáp “Loại vật này, ai biết các người làm giả ở đâu? Đúng là sợ sống lâu quá đây mà!”

Xong hắn uống một hớp rượu, lắc đầu rời đi.

Lần này Đậu Đình tức đến chảy cả nước mắt, hô “Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao? Tên họ Khổng kia dám trợn mắt nói dối! Lính canh không biết phân biệt ngọc bài, lẽ nào cả hắn cũng không biết? Hắn rõ ràng là thân thích nhà Thái sư!”

Đỗ Từ không đáp, yên lặng ngồi xuống đồng cỏ khô nơi góc tường, bộ dạng thảnh thơi nhàn nhã, cứ như y không phải đang ngồi trên cỏ khô của ngục giam mà đang ngồi trên chiếc ghế làm từ gỗ lim nơi thư phòng vẫn vít khói hương.

Đậu Đình mếu máo, hai tay nắm song cửa nhà giam “Vương gia! Bây giờ chúng ta phải làm sao!”

Đỗ Từ bị tiếng khóc của Đậu Đình làm cho phiền lòng, thái dương giật giật, hừ giọng quát “Câm miệng!”

Đậu Đình chỉ đành nức nở nuốt ngược vào trong.

Nửa đêm, ngoài phòng giam vang lên tiếng người kêu rên, sau đó ba bóng đen nhanh chóng xuất hiện trước cửa ngục, một người trong số đó cao to uy mãnh, lưng dài vai rộng, quần áo dạ hành ôm lấy cơ ngực rắn chắc của y. Đối phương không nói nửa lời, giơ đao lên chém vút một phát, sau đó khóa cửa liền leng keng rơi xuống theo bóng sáng phát ra từ lưỡi đao.

Người áo đen mở cửa, tiếp tục im lặng không nói, chỉ là nghiêng người tránh sang một bên.

Đậu Đình sợ đến thiếu chút nữa thì hô lên, cũng may Đỗ Từ đã nhanh tay bịt miệng nó lại.

Đậu Đình “Ưm... Ưm!”

Hai mắt Đậu Đình tràn ngập hoảng loạn: Vương gia! Nếu đây là đồng bọn của lũ thổ phỉ kia thì chúng ta xong đời rồi!

Đỗ Từ không thèm để ý đến sự giãy giụa của Đậu Đình, trực tiếp lôi nó đi theo sau người áo đen ra cửa. Ống quần và tay áo của Đỗ Từ đều bị ngục giam làm bẩn, cho dù lúc này trên mặt y không hiển hiện vẻ hoảng loạn thì bộ dạng vẫn không tránh khỏi có chút chật vật.

Năm người nhanh chóng trốn tới chân tường. Lúc sắp sửa rời đi thành công, Đỗ Từ bỗng nhiên lên tiếng,

nói “Ta muốn tới thư phòng của tên Thông phán kia.”

Đậu Đình trợn to hai mắt, hoảng sợ nhỏ giọng gọi “Công tử, ngài...?”

Đỗ Từ tủm tỉm cười “Nếu không, chẳng phải ta đi một chuyến không công sao?”

Người áo đen cao to nhìn Đỗ Từ một lượt từ trên xuống dưới, thấy đối phương một chút hoảng loạn cũng không có, cứ như đã chuẩn bị từ trước thì không khỏi thâm kinh ngạc. Hắn giơ tay lên ra hiệu, hai người áo đen còn lại liền ngay lập tức một trái một phải túm lấy Đậu Đình, tư thế muốn nhảy lên đầu tường rời đi.

Đậu Đình giãy giụa “Ta không đi! Ta muốn theo công tử! Công tử! A a a!!!”

Đỗ Từ đỡ trán, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Người áo đen cao to giơ tay lên đập một phát, Đậu Đình ngất xỉu! Một người áo đen trong số hai người còn lại nhanh chóng vác người lên vai, nhảy bật lên rời đi.

Đỗ Từ nhìn ba người làm việc gọn ghẽ, hơi nhướn mày. Người áo đen cao to kéo khăn che mặt xuống – đúng là Thích Nam Kha.

Đỗ Từ không những không trách cứ hắn, còn nói “Hai người để hành động, không tệ.”

Thích Nam Kha một mặt lạnh lùng, hướng về phía Đỗ Từ ngoắc ngoắc tay.

Đỗ Từ “?”

Thích Nam Kha không đợi Đỗ Từ phản ứng, một phát túm lấy tay y, kéo qua, rồi ôm lấy eo đối phương, ghì sát vào lòng. Kinh công của Thích Nam Kha rất khá, dẫn theo một người mà nhảy mất đã nhảy được lên một cành cây cao trong viện.

Hắn đỡ Đỗ Từ ngồi vững xong, bản thân liền ngồi xổm xuống bên cạnh như một con khỉ, nhìn ra xa.

Đỗ Từ “...”

Thích Nam Kha không nghe thấy người bên cạnh phát ra âm thanh gì thì có chút nghi ngờ nhìn sang.

Chỉ thấy dưới ánh trăng khuya, khuôn mặt ngọc ngà của Đỗ Từ tái nhợt mấy phần, sau đó... Đỗ Từ rớt cuộc ựa lên một tiếng, vịn thân cây ỏi ra!

Đỗ Từ nôn một lúc cũng không nôn ra được gì ngoài chút nước vàng.

Thích Nam Kha sờ soạng khắp người, móc ra một chiếc khăn bẩn bẩn đưa tới, Đỗ Từ đến nhìn cũng không thèm nhìn đã giơ hoa lan chỉ lên đây trở về.

“Cầm ra cầm ra.” Đỗ Từ dùng tiếng địa phương, tiếp tục giả làm một thương nhân nói “Thứ đồ bẩn thỉu như thế này mà cũng đưa đến trước mặt ta, không biết xấu hổ sao?”

Thích Nam Kha nghe vậy cũng không giận, thu khăn lại cất đi, rồi chỉ xuống dưới sân.

Đỗ Từ chau mày “Chỉ cái gì? Ta biết đây là đâu! Người dẫn ta tới, còn không phải là viện riêng của tên họ Khổng kia?”

Thích Nam Kha đột nhiên phát hiện Đỗ Từ nói tiếng Thục Thế rất êm tai, âm cuối mang theo nhịp điệu lên xuống trầm trùng, nhưng lại không quá mức ẻo lả, nghe vào như hát, khiến người ngoài muốn học cũng khó mà học được ba bốn phần.

Thích Nam Kha mặt không đổi nhìn Đỗ Từ, giống như đang đợi y chỉ đạo bước tiếp theo.

Đỗ Từ khó chịu ôm ngực, nhịn xuống cảm giác buồn nôn do khinh công mang tới, nói “Cái phòng bên cạnh kia hình như là phòng bếp, đằng sau... Hình như là hai phòng gác. Vậy thì trong ba phòng đằng trước... Chắc chắn có một phòng là thư phòng!”

Bởi vì Thích Nam Kha chọn một cái cây khá cao, cho nên bọn họ có thể thấy hết đường đi nước bước trong viện. Đỗ Từ chỉ được một nửa, đột nhiên ngừng lại thắc mắc “Hửm? Không đúng!”

Thích Nam Kha quay sang nhìn y.

“Hắn ức hiếp dân chúng, cấu kết với thổ phỉ mà lại chỉ ở một căn viện bình dị như này thôi sao?” Đỗ Từ ôm tay lắc đầu “Trừ khi là quân sự của trạm dịch nói lung tung, nếu không đây chắc chắn không phải chỗ ở của hắn!”

Thích Nam Kha như khỉ nhích lại gần Đỗ Từ, bộ quần áo đen cộng thêm làn da ngăm ngăm của hắn gần như phối hợp hoàn hảo với màn đêm, chỉ có đôi mắt là lờ lờ phát sáng, khiến Đỗ Từ nhìn mà lồng ngực thất lại.

Đỗ Từ sờ sờ mặt mình “Mặt ta có nở hoa sao?”

Thích Nam Kha nắm nắm tay che trước miệng, nuốt ngược tiếng cười vào trong, tiếp tục đơ mặt duỗi tay về phía Đỗ Từ.

Đỗ Từ nháy mắt ôm chặt lấy thân cây bên cạnh “Đừng có chạm vào ta!!!”

7. Chương 7: Không Phải Người Cầm

Đỗ Từ đoán không sai. Sau khi đột nhập được vào thư phòng, hai người bọn họ không tìm được bất kì đầu mối hay bằng chứng gì từ đồng sổ sách.

“Trong ngực có người hôm trước ta dẫn tới không? Chính là cái tên đeo khuyên bạc ấy?”

Thích Nam Kha lắc đầu.

Đỗ Từ cầm một tập thư trên tay, nội dung đều là mấy chuyện vụn vặt không đáng nói, quan trọng là không có một bức nào trong đó là thư qua lại với phủ Thái sư! Thích Nam Kha tiếp tục rút một quyển sổ ra khỏi giá sách, Đỗ Từ lật vài trang cũng vẫn không tìm được điều đáng ngờ.

“Có lẽ tên Thông phán này đã làm giả sổ sách.” Đỗ Từ nói “Nếu chỉ xem cái đồng này, hẳn đúng là một vị quan thanh liêm trăm năm khó gặp mà!”

Thích Nam Kha nhướn mày nhìn Đỗ Từ, giơ tay ra hiệu hỏi: Người xem hiểu sổ sách sao?

Đỗ Từ hiểu ý hắn, đắc ý hếch cằm, mũi ngửa lên trời “Đã bảo ta là thương nhân rồi, có thể xem không hiểu ư?”

Hai người tìm tới tìm lui thêm một lúc, Đỗ Từ vừa tìm vừa lẩm bẩm hỏi “Nhìn người cao lớn thô kệch thế này, sao lại bị cầm cơ chứ? Ta vừa nghe hai người kia còn gọi người thiếu gia? Thiếu gia mà lại như người thế này á?”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha cúi đầu nhìn thân hình của mình, không hề cảm thấy có gì không ổn. Binh lính trong doanh trại của hắn cũng đều như thế cả, nếu không sức khỏe không tốt, không đủ cường tráng, làm sao đánh trận? Vũ khí thường dùng của Thích Nam Kha là một thanh bảo đao làm từ sắt thô. Cả thân đao là một màu đen kịt, nặng đến ít người nhấc lên nổi. Quanh năm sử dụng một thanh đao như vậy, Thích Nam Kha tự nhiên cũng cơ bắp lên rõ rệt.

Bảo đao của hắn tên là Phong Nộ, vừa có thể công lại vừa có thể thủ, do khi đao lướt qua, lực gió mạnh mẽ khiến người tới sầm mặt mũi cho nên mới có cái tên này.

Lại nói, vì sao Thích Nam Kha lúc này lại tay không tác sát? Đó cũng là vì Phong Nộ quá mức nổi danh, cầm theo bên người dễ bị bại lộ thân phận, cho nên Thích Nam Kha đã đem đao giao cho binh lính cất giữ, đúng ngày quay về Vương thành, còn mình thì dẫn theo hai phó tướng tâm phúc đi trước.

Đỗ Từ quay lưng về phía Thích Nam Kha, thoăn thoắt kiểm tra hết một lượt giá sách. Khi thấy đối phương có biểu hiện không vui, y nói tiếp “Ta thấy võ công của ngươi rất tốt, chẳng lẽ là đại hiệp giang hồ?”

Thích Nam Kha “...”

Đỗ Từ nghĩ dù sao cũng không nghe được câu trả lời, rất phối hợp tự mình luyện thuyên “Đại hiệp giang hồ cũng tốt, tự do tự tại, chỉ là các người lấy đâu ra tiền để tiêu vậy? Ta nghe mấy người kể chuyện nói, đại hiệp đi đến đâu cũng đều ăn thù uống vại cả, hừ, rốt cuộc các người kiếm tiền từ đâu thế hả?”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha không ngờ Tiểu Vương gia này lại nói nhiều như thế, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, rồi đưa tay rút mấy quyển sổ phủ bụi ra, tùy ý lật xem vài trang. Đống sổ này vừa nhìn liền biết đã lâu chưa có người động tới.

Hắn đứng dậy, đảo một vòng xung quanh. Thư phòng không lớn, xem ra không tìm được thứ gì có ích ở đây rồi.

Tiểu Vương gia không tìm được đồ, thất vọng phúi quần áo, nói “Nhưng mà, võ công của ngươi chắc chắn không tốt bằng tướng công nhà ta.”

Thích Nam Kha sững người.

Tiểu Vương gia thấy đối phương quay lại nhìn mình thì không khỏi sung sướng khoe khoang “Nhìn gì? Ta không nói láo đâu nhé, nam nhân nhà ta từ nhỏ đã là thiên tài, học gì giỏi nấy. Hắn có thể sử dụng rất nhiều loại vũ khí, nhưng thích dùng nhất vẫn là đao. Ngươi có biết “Phong Nộ” không? Cho dù không đi lính chắc ngươi cũng biết chứ hả? Đó chính là bảo đao của nam nhân nhà ta đó!”

Thích Nam Kha mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Đỗ Từ. Tiểu Vương gia thấy hắn không phản ứng thì mất hứng hừ lạnh “Đại Thịnh không phải có nam thê sao? Ta lấy... À không, ta gả cho một người nam nhân thì đã sao?”

“Ngươi không tin, sau này cũng phải tin thôi.” Tiểu Vương gia quay ra cười khà khà, khuôn mặt tràn đầy ngọt ngào “Nam nhân nhà ta sắp về rồi, hắn đẹp trai vô cùng, từ lần đầu gặp hắn ta đã nhất kiến chung tình, hắn nhất định cũng vẫn nhớ ta!”

Thích Nam Kha “...” Không, không hề nhớ.

Tiểu Vương gia dứt khoát kéo cái ghế tới ngồi, quyết tâm chia sẻ chuyện xưa của mình với vị tráng hán trước mắt “Chờ hắn về, chúng ta sẽ thành thân. Hắn chắc chắn sẽ thích ta, ai bảo ta đẹp như vậy đâu!”

Thích Nam Kha không nhận được muốn cười.

Tiểu Vương gia vỗ ghế mắng “Người cười ta?”

Thích Nam Kha cúi đầu, lắc lắc.

Tiểu Vương gia hừ một tiếng, hai chân vắt chéo “Ta biết người không tin, Đại Tướng quân trấn thủ biên cương sao có thể lấy ta chứ. Cơ mà người tin hay không cũng chẳng sao...”

Nói đến đây, Đỗ Từ lại muốn châm chọc Thích Nam Kha một chút “Hắn không đen và bẩn sì sì như người đâu, nhìn mà sợ hết cả hồn. Người như người lưu lạc giang hồ, ai mà tin người là đại hiệp chứ? Có khi còn tưởng người là cường đạo ấy!”

Thích Nam Kha vô thức sờ mặt, khóe miệng giãn giãn.

Tiểu Vương gia nói đến vui vẻ, vừa hừ hừ hát vừa nói tiếp “Đi thôi! Đây không phải đại bản doanh, chúng ta đổi chỗ khác, còn phải nhanh chóng tìm cho ra tên đeo khuyên kia trước nữa! Hắn chính là nhân chứng quan trọng của lần này!”

Thích Nam Kha không nhúc nhích, chờ khi Tiểu Vương gia đi qua người hắn, giơ tay sắp sửa kéo cửa ra, hắn mới ấn người đè lên tường, sau đó lôi một bức thư đã ố vàng ra khỏi tay áo đối phương.

Đỗ Từ nhíu mày, vẻ mặt dương dương đắc ý thoát cái biến sắc.

Y cứ tưởng mình đã thành công đánh lạc hướng sự chú ý của người kia, thậm chí còn vì thế mà không tiếc nói lời nhục nhã để thừa dịp đôi mắt sáng ngời kia lãng đi, chính mình giấu thư vào trong tay áo. Haiz, vậy mà cuối cùng vẫn bị phát hiện!

Đỗ Từ đen mặt “Được lắm, hóa ra người chờ sẵn rồi à!”

Khóe miệng Thích Nam Kha hơi nhếch lên, mở thư ra xem, chỉ thấy phía cuối bức thư có một chữ “Đỗ” và một dấu ấn hình hoa mai.

Thích Nam Kha cầm thư, nặng nề nhìn Đỗ Từ, mở miệng hỏi “Cái gì đây?”

Đỗ Từ “...”

Đỗ Từ nhất thời ồn ào hạch tội “Người không phải người câm?!”

8. Chương 8: Hai Việc Luôn!

“Người là đồ lừa đảo!”

“Ta chưa từng nói là ta bị câm.”

“Người... Người... Người cố tình làm ta tưởng người không nói được!”

“Là người tự mình hiểu nhầm.”

Đỗ Từ bị Thích Nam Kha đè sát sạt, không động đậy được, chỉ có thể thở dốc mắng “Người khốn khiếp!”

Thích Nam Kha nắm cầm Đỗ Từ, nâng cao lên, hỏi “Chữ “Đỗ” này là sao? “Đỗ” là họ Vua ở Thục Thế, người lại là người Thục Thế, lấy nó là có mục đích gì?”

Thích Nam Kha nghĩ nghĩ rồi nói “Lẽ nào, Khổng Thông phán thông đồng với địch phản quốc?”

Đỗ Từ “Hừ!” một tiếng, đôi mắt đẹp trừng trừng lườm nguýt “Người hỏi ta? Ta làm sao mà biết?!”

Thích Nam Kha “Người có quan hệ gì với nhà họ Đỗ?”

Đỗ Từ “Chả quan hệ gì cả! Ta cũng không quen tên Thông phán này đã được chưa! Người đừng có mà vu oan cho người khác!”

“Vậy người giấu thư làm gì?”

“Liên quan gì đến người?” Đỗ Từ giơ chân đá Thích Nam Kha “Biến!”

Trên quần áo của Thích Nam Kha dính cơ số dấu giày của Đỗ Từ, thế nhưng hắn vẫn lù lù bất động, hại Đỗ Từ tức muốn chết “Buông ra!”

Thích Nam Kha “Hoặc là người nói thật ngay bây giờ, hoặc là chúng ta đến trước mặt Hoàng thượng từ từ nói.”

Đỗ Từ vất vả lắm mới chạy ra được Vương thành, làm sao có thể để mình bị bắt về? Y tự thấy mình không phải đối thủ của người nam nhân trước mặt, cho nên không thể làm gì khác ngoài thỏa hiệp “Được rồi, ta nói! Người buông ta ra đã!”

Hai con mắt của Thích Nam Kha theo sát Đỗ từ như theo sát con mồi, lực tay dần dần thả lỏng, thế nhưng cả người vẫn áp sát như cũ, hai cánh tay tạo thành tư thế tiến công, có thể phòng ngừa Đỗ Từ phản kháng bất kì lúc nào.

Đỗ Từ xoa xoa cái cằm đau nhức, thở phì phì nói “Ta là tới làm ăn... Oái oái! Ta nói ta nói, đùa cũng không được nữa!”

Thích Nam Kha héch cằm, ý bảo nhanh.

Đỗ Từ “... Ta không nói được.”

Thích Nam Kha vừa muốn ra tay lần nữa, đã nghe Đỗ Từ nói “Người chỉ là một người dân bình thường, ta nói cho người biết, người cũng đâu làm được gì? Nếu không, người làm hộ vệ của ta đi, theo ta đi tìm nam nhân nhà ta, hắn là Đại Tướng quân, hắn nhất định sẽ có cách.”

Đỗ Từ đẩy tay Thích Nam Kha “Không ngờ người lại yêu nước thương dân như thế. Người xem, dù gì ta cũng không đối phó được người, người theo ta, đến lúc đó còn có thể lập công, nhất cử lưỡng tiện!”

Thích Nam Kha nhìn Đỗ Từ “Người muốn đi tìm Thích Nam Kha?”

Đỗ Từ ừm một tiếng.

Thích Nam Kha “Làm sao người biết hắn sẽ tin người?”

Nghe vậy, Đỗ Từ lại nhất thời đắc ý “Đã nói hắn là nam nhân của ta! Hắn không tin ta thì tin ai?”

Thích Nam Kha đột nhiên có chút hỗn loạn, hắn vừa thấy Tiểu Vương gia này không thể coi thường, mưu kế thâm sâu, lại vừa thấy y giống hệt như một đứa ngốc ngây thơ hồn nhiên.

Thực sự làm hắn không đoán được.

Thích Nam Kha trầm ngâm chớp mắt “Cũng được, ta sẽ đi tìm hắn với người, nhưng người phải nói cho ta biết một chuyện trước đã.”

Đỗ Từ nhìn hắn “Chuyện gì?”

“Người rốt cuộc là ai? Nếu người không nói, ta sẽ không tin người dù chỉ nửa chữ.”

Đỗ Từ nhúu mày “Thế người là ai? Sao ta phải tin người?”

Thích Nam Kha khoanh hai tay trước ngực, ngón tay bên này khê gõ lên khuỷu tay bên kia “Ta tên chữ là Thanh Quân, tổ tiên là người làm ăn buôn bán ở thành Ngũ Sắc.”

“Thanh Quân?” Đỗ Từ đánh giá người trước mắt “Người đen như vậy mà tên là Thanh Quân á?”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha nhin xuống nhắc nhở “Đến lượt người.”

“Người nói chắc gì đã là thật?” Đỗ Từ vẫn một mực đánh trống lảng “Ta đây cũng có thể nói ta là thương nhân, không phải sao?”

Thích Nam Kha lần thứ hai nắm chặt cầm Đỗ Từ. Hắn chỉ thấy làn da kia sờ thực mềm mại mịn màng, bốp bốp cũng thực thích, hoàn toàn không giống như đám lính quanh năm chinh chiến nơi xa trường như bọn họ.

Quả là cảnh vàng lá ngọc mà!

Thích Nam Kha neho mắt, thầm nghĩ tên Tiểu Vương gia được nuôi đến yếu ớt này thoạt nhìn cũng ngon miệng đấy chứ!

Đỗ Từ “au áu” hô lên “Người như vậy là bức cung!”

Thích Nam Kha nhìn y một lúc mới buông tay “Tổ tiên ta làm ăn buôn bán thật, bán cá.”

Đỗ Từ trừng mắt “Ta tin người mới là lạ! Người mà bán cá cái nổi gì? Hai tên lỗ mãng kia còn không phải gọi người thiếu gia đó ư? Lẽ nào nhà người bán cá nạm vàng?”

“Tổ tiên ta đầu tiên là bán cá biển, sau học thêm nghề đóng tàu.” Thích Nam Kha nói “Nếu người không tin, cho người cái này.”

Thích Nam Kha móc từ trong ngực ra một miếng ngọc bội, ném cho Đỗ Từ “Hôm nào người cầm cái này đến thành Ngũ Sắc, đưa cho bất kì người đóng tàu bản địa nào, bọn họ cũng sẽ dẫn đường cho người.”

Đỗ Từ bán tín bán nghi nhìn miếng ngọc trên tay, rất có cảm giác lâu đời, không phải loại mới làm ra gần đây, bề mặt trơn trượt nhưng không sáng bóng, mang theo sự lắng đọng của thời gian. Chỉ là sợi dây buộc ngọc bội vẫn còn khá mới, có thể thấy là được thay đổi định kì, xem ra tên này còn rất trân trọng bảo vệ nó.

Ngọc không phải ngọc tốt, mang đi cầm chả được mấy đồng, mặt trước mặt sau đều có khắc một chữ “tàu”,

chúng tao không phải nói dối.

Đỗ Từ lật qua lật lại một lúc mới bắt đắc dĩ nói “Người cứ gọi ta là Bảo Du đi.”

Thích Nam Kha nhướn mày “Bảo Du?”

Đỗ Từ “Ta chưa cập quan, không có tên chữ, đây là nữ danh của ta, chỉ có cha mẹ ta mới được gọi.”

Thích Nam Kha gật đầu, chậm rãi nhắc lại “Bảo Du, Bảo Du.”

Hắn gọi nhiều lần, nghe như người yêu đang thủ thỉ, đến mức Đỗ Từ nghe thôi cũng thấy ngượng.

“Ta có quen một vị đại nhân trong thành, cụ thể là ai thì thôi người đừng hỏi, ta không nói được đâu.” Đỗ Từ ngẫm nghĩ rồi nói “Ta được lệnh đi làm một chuyện, có liên quan đến bức thư này, vậy đây.”

Thích Nam Kha thâm sâu nhìn đối phương “Không phải nói đi tìm nam nhân của người sao?”

“Nam nhân cũng phải tìm!” Đỗ Từ nói “Hai việc luôn!”

Thích Nam Kha không khỏi kinh ngạc “Hai việc luôn?” Một chuyện quan trọng đến mức có thể ảnh hưởng tới cả tương lai đất nước, vậy mà y lại đem nó trộn cùng với chuyện tìm nam nhân? Còn nói hai việc luôn?

9. Chương 9: Nhớ Nỗi Lầu

Tiếng vó ngựa vọng lại trên từng vách đá, ba con ngựa cao lớn vút qua cánh rừng, bóng đêm dịu dàng giấu đi hành tung của bọn họ.

Trên con ngựa màu đen trong số đó, một người nam nhân cường tráng oai hùng ôm lấy một cậu nhóc trắng trẻo thanh tú. Cậu nhóc rõ ràng không được rắn chắc như người nam nhân, nhỏ bé giống như sắp bị đối phương đè cho bẹp dí. Cậu cố gắng vạch áo choàng của người nam nhân ra, dè dặt gọi “Công tử... Hức! Công, công tử!”

Cậu nhóc khóc nức nở kia chính là Đậu Đình, từ sau khi bị Từ phó tướng và Chu phó tướng dẫn ra khỏi phủ Thông phán, đợi mãi vẫn không thấy Tiểu Vương gia xuất hiện, nó liền bắt đầu khóc, đến lúc này thì đã khóc khàn cả giọng, mắt mũi sưng húp húp, trông đáng thương vô cùng.

Đậu Đình thút tha thút thít, gọi với lên con ngựa đi trước “Công, công tử! Hức!”

“Cổ họng khàn hết rồi còn gọi cái gì? Ta đã chết đâu!” Tiếng Đỗ Từ theo gió bay tới, mang đậm mùi dầy dổ “Người bao nhiêu tuổi rồi? Động tí là khóc? Ở nhà, ta dạy người thế à? Lúc theo ta ra ngoài, người đã nói gì với ta?”

Đậu Đình đáng thương không dám gọi nữa. Nhưng Từ phó tướng ôm Đậu Đình thì lại không đành lòng lên tiếng nói giúp “Haiz, nó vẫn còn nhỏ mà.”

Đậu Đình lập tức phản đối “Không phải! Em... Không khóc... Công tử, sau này... Em sẽ không khóc nữa.”

Từ phó tướng nhú mày, muốn nói gì đó lại thôi, vẻ mặt thắc mắc nhìn Tướng quân.

Thích Nam Kha và Đỗ Từ cùng cười trên con ngựa vàng đốm trắng đi trước. Phải biết là từ trước đến nay, Thích Nam Kha chưa bao giờ để người khác ngồi cùng ngựa với mình, không nghĩ tới, lần này hẳn lại đối xử ngoại lệ với Tiểu Vương gia...

Từ phó tướng thầm lấy làm lạ, Tướng quân không phải muốn phá hỏng hôn ước này hay sao? Còn nói cái gì mà phải về thành để tìm Tiểu Vương gia bí mật trao đổi trước, thậm chí nếu Tiểu Vương gia không có ý kháng chỉ, Tướng quân còn chuẩn bị cả một kế hoạch phòng hờ ở phía sau.

Nhưng nhìn bây giờ mà xem, có giống người muốn kháng chỉ tí nào không?

Từ phó tướng quay sang nhìn Chu phó tướng. Chu phó tướng hai mắt sáng như chuông đồng, râu quai nón che hết nửa khuôn mặt, lúc này cũng đang vuốt râu, không ngừng tự hỏi. Từ sau khi ra khỏi phủ Thông phán, bọn họ cảm thấy Tướng quân cứ là lạ, không chỉ một mực theo đuôi Tiểu Vương gia, mà còn có vẻ rất quan tâm đến đối phương.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cả hai người đều lòng mang tâm sự, thế nhưng trước mắt không phải thời điểm thích hợp để hỏi, chỉ đành nhịn xuống.

Chu phó tướng cất tiếng nói “Thiếu gia, tên lỗ mãng kia nếu không phải bị giết người diệt khẩu thì chính là bị bọn chúng giấu đi rồi.”

Tên lỗ mãng là do Đỗ Từ và Đậu Đình dùng tiếng Thực Thế để gọi tên thủ lĩnh thổ phỉ, Từ phó tướng và Chu phó tướng vì không biết tên hẳn nên cũng thẳng thắn gọi theo.

Thích Nam Kha “Nếu là bị giấu đi, vậy thì chắc chắn là ở nhà thật của Khổng Thông phán rồi.”

“Tên khốn nạn này!” Từ phó tướng tính tình cương trực, giận đến dựng đứng cả lông mày “Lại còn nhà thật nhà giả! Đúng là có tiền đồ quá mà!”

Cả nhóm đi điều tra, Khổng Thông phán giàu có đã không còn là bí mật, dân chúng dưới chân núi hầu như ai cũng rõ như ban ngày, cho nên bọn họ chỉ tùy tiện hỏi một chút là ra.

Vài căn nhà lớn, cộng thêm vô số đồn điền, hàng quán, quả thật có thể sánh ngang với quan lớn tam phẩm trong Vương thành!

“Chờ khi đến chân núi, chúng ta hãy chia nhau ra làm việc.” Thích Nam Kha ghìm giọng nói “Lão Từ, lão Chu, hai người lần lượt tìm hết các căn nhà của hắn, không thấy thì tìm đến đồn điền, tên lỗ măng kia sống phải thấy người chết phải thấy xác. Còn ta với Bảo Du sẽ lên núi gặp đám cướp còn lại.”

“Vâng!”

Đỗ Từ lúc này cũng lên tiếng phân phó “Đậu Đình, trên núi nguy hiểm, người đi cùng Từ đại ca đi, cảm được khóc nữa, biết chưa!”

Đậu Đình cố gắng dần xuống sự lo lắng “Nhưng, nhưng còn ngài...”

Đỗ Từ trừng mắt “Ta không sao.” Xong, y quay phắt sang vừa cười vừa nói “Ta còn chưa gặp được nam nhân của ta, ta không nỡ chết như thế đâu. Thanh Quân, người phải bảo vệ ta cho tốt! Nếu không công lao và phần thưởng của người cũng sẽ đi toi!”

Thích Nam Kha cười, nhân lúc Từ phó tướng và Chu phó tướng đang kinh ngạc đến rớt hàm, đáp “Được!”

Đến chân núi, mọi người xuống ngựa nghỉ ngơi chốc lát rồi ai đi đường nấy.

Trước khi đi, Đỗ Từ dẫn Đậu Đình đến sau một cái cây lớn giải quyết nhu cầu sinh lý. Hai người đứng cạnh nhau, lúc vén áo lên, Đậu Đình có chút hâm mộ nói “Công tử, cái đó của ngài cũng đẹp nữa.”

Đỗ Từ hừ một tiếng, lườm nó “Ta biết, không cần người nói.”

Đậu Đình he he cười, nhìn trái nhìn phải một lượt mới hạ giọng hỏi nhỏ “Công tử, ba người kia...?”

Đỗ Từ “Nói xem, người nhìn ra được gì?”

Vẻ mặt vốn đang tỏ vẻ đáng thương của Đậu Đình nháy mắt đứng đắn lại, hiện ra sự bình thản không hề phù hợp với độ tuổi, hai con mắt to to phản chiếu ánh trăng “Sau khi bọn họ dẫn em đi, em vẫn luôn khóc, khóc đến nấc cả lên, bọn họ bị em làm phiền, đã dùng tiếng biên cương nói chuyện! Em thấy thân hình và cách làm việc của bọn họ cũng không giống người trong giang hồ bình thường!”

“Ừm, không phí công ta dạy dỗ người.” Đỗ Từ gạt đầu, thất lại dây đai “Ta đoán ba người bọn họ vừa từ

biên cương quay về, nhất là người tên Thanh Quân kia, người có thấy vết thương trên mặt hắn không? Chắc chắn không phải vết thương bình thường, chỉ cần lệch một chút nữa thôi là coi như mất con mắt luôn rồi.”

Đậu Đình tròn mắt “Ý công tử là...”

“Là lính.” Đỗ Từ quay đầu nhìn về phương xa, thấy ba bóng đen ưỡn thẳng lưng thì cười lạnh “Không phải người xấu. Người cứ theo hai tên kia đi, sổ sách, thư từ ở trong nhà cùng đồn điền đều phải để ý thật kĩ.”

“Vâng!” Đậu Đình gật gật đầu, sau đó chần chờ hỏi “Thế bức thư có dấu hoa mai kia...? Có phải là Đại công tử thật không?”

“Không phải lão đại thì là lão tam.” Đỗ Từ hơi nheo mắt, lộ ra bộ dáng giảo hoạt, nhưng vẻ mặt đó biến mất rất nhanh, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ khiến người người yêu mến “Hoàng đế Đại Thịnh muốn giấu ta chuyện Thực Thế nội loạn, hừ, thật sự coi ta thành kẻ ngu si hay sao!”

Đậu Đình nhíu mày “Vương gia, Bệ hạ đã bỏ rơi ngài, sao ngài không dứt khoát ở lại Đại Thịnh...”

Đỗ Từ không đáp, chỉ nhìn ánh trăng trên cao, một lúc lâu mới vỗ vai Đậu Đình “Ta nhớ nồi lẩu của ta.”

Đậu Đình liếm môi dưới, trong giọng nói có mấy phần ủ rũ “Em cũng nhớ.”

10. Chương 10: Cái Đầu Nhỏ Thông Minh

Mấy người hẹn xong thời gian và địa điểm gặp mặt, liền chia nhau ra làm việc.

Đỗ Từ ngồi trên con ngựa vàng chấm trắng hươu chân, ướm lời hỏi Thích Nam Kha “Này, tên câm... À, quên, Thanh Quân, người tới Vĩnh Ca làm gì?”

Thích Nam Kha lạnh nhạt đáp “Làm ăn.”

Đỗ Từ “...” Làm ăn đúng là một cái có hay.

Thật ra, trong lòng hai người đều rõ, muốn điều tra thân phận của đối phương không phải chuyện gì khó. Ổng thư và lộ trình đường đi đều có thể là manh mối, nhưng cả hai lại hết lần này đến lần khác không có ý định đi tra, có thể thấy bọn họ cũng tự ngầm hiểu thân phận không thể vạch trần của nhau.

Đỗ Từ rất nghi ngờ người trước mắt có liên quan tới Thích Nam Kha, dù sao có thể xuất hiện đúng lúc ở

khu vực gần Vương thành, lại thêm đến cả người như Đậu Đình cũng còn nhìn ra được là người có xuất thân từ lính, lại biết tiếng biên cương, không phải cấp dưới của Thích Nam Kha cũng khó.

Đỗ Từ đảo mắt, tiếp tục thăm dò “Một tên bán cá như ngươi, đi từ thành Ngũ Sắc xa xôi đến Vương thành chỉ để làm ăn thôi ư?”

Thích Nam Kha cúi đầu nhìn Tiểu Vương gia trong lòng, đoán được dụng ý của đối phương thì thầm thấy thú vị. Hắn cũng rất muốn biết vị Tiểu Vương gia này có dự định gì, cho nên quyết định hòa theo ý đáp “Nhà ta không chỉ bán cá mà còn đóng tàu, nay triều đình muốn phát triển hải quân, Vương thành hoan nghênh người làm nghề đóng tàu, ta muốn tới xem sao.”

Đỗ Từ “Ngươi muốn làm quan?”

Thích Nam Kha một tay nắm cương ngựa, một tay đặt trên đầu gối, dáng lưng thẳng tắp “Không được sao?”

Đỗ Từ chặc chặc hai cái “Vất vả đấy.”

Thích Nam Kha nhìn y “Có ý gì?”

Đỗ Từ nhẹ nhàng vuốt bờm ngựa, đắc ý nói “Ai mà không biết Quốc cữu hiện nay như mặt trời ban trưa, đến cả Thái tử cũng phải nhường nhịn mấy phần, trong triều hơn nửa quan nhân đều ủng hộ ông ta cùng phủ Đại Minh của ông ta. Nếu như ngươi muốn cái khác thì còn được, chứ cái ngành hàng hải này à, Quốc cữu nhắm từ lâu rồi, ngươi chẳng có cửa đâu.”

Thích Nam Kha càng nghe càng hứng thú “Ngươi cũng biết không ít nhỉ?”

“Ta có cách của ta mà.” Đỗ Từ tặc lưỡi, đồng thời giơ hai ngón tay lên bật ra tiếng.

Tiểu Vương gia từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như cành vàng lá ngọc, không phải tự thân làm bất cứ việc gì cho nên bàn tay y vừa mềm mại vừa xinh xắn, mười ngón thon dài, lúc giơ lên, Thích Nam Kha có thể thấy rõ móng tay sạch sẽ, đầu ngón tay nộn nộn mang theo màu trắng nhạt, khiến hắn không thể không bắt giác nhìn theo.

Thích Nam Kha nắm chặt bàn tay đặt trên đầu gối, cảm thấy cả người ngứa ngáy, chỉ muốn tóm lấy cái bàn tay non choẹt kia mà nhào nặn.

Âm thanh hắn khàn khàn, con ngươi lại sáng đến kinh người, ở trong màn đêm nói “Nói vậy tức là ta không thể kiếm được một chức quan trong cái ngành hàng hải này?”

“Ngươi dựa vào cái gì mà đòi có thể? Ngươi có xuất thân không? Có công danh không? Tổ tiên ngươi có thi

được qua kì thi hương không?” Đỗ Từ nói liên thanh không ngừng “Nhà họ Minh bây giờ là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, đừng nói người, ngay cả người có công danh cũng còn chẳng dám nhúng tay nữa là.”

Thích Nam Kha ồ một tiếng, không đáp lại nữa. Tiểu Vương gia thấy thế thì nhỏ giọng an ủi “Nhưng nếu người giúp ta thì lại khác.”

“Hửm?”

“Ta là vợ chưa cưới chính thức của Thích Nam Kha!” Tiểu Vương gia ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Thích Nam Kha, quan sát biểu hiện của hắn “Đến lúc đó, ta sẽ xin cho người một chức quan bán chức trong ngành hàng hải coi như phần thưởng!”

Tiểu Vương gia rủ rỉ rù rì “Người nói gì đi chứ, nhà họ Thích tốt xấu gì cũng là Quốc công, lời nói ra cũng có trọng lượng nhất định mà.”

Thích Nam Kha cảm giác như mình bị nói cho điên rồi, nhất thời không tập trung, khóe miệng liền nhếch lên.

Hành động này không thoát được cái nhìn chăm chăm của Đỗ Từ, y sờ cằm, thầm nghĩ tên này cũng thật là kì quái. Nếu đã là thương nhân bình thường, khi nghe thấy cái tên nhà họ Thích, hẳn đáng nhẽ phải một bộ ước ao thèm muốn, vậy mà hắn hoàn toàn không biểu hiện ra một tí ti cảm xúc nào! Còn nếu đã là đại hiệp vào nam ra bắc, vậy không ai là không biết đến uy danh của Thích Tiểu Tướng quân cùng bảo đảo Phong Nộ, nghe thấy cái tên này đáng nhẽ cũng phải có mấy phần sùng bái ngưỡng mộ chứ nhỉ? Cuối cùng, nếu hắn xuất thân từ lính, vậy không phải cái vẻ mặt kia càng đáng nghi hay sao? Nghe thấy tên chủ tướng mà dám không để ý ư?

Đỗ Từ nhanh chóng phân tích, rồi đột nhiên đầu óc lóe lên.

Trừ khi hắn có quen Thích Nam Kha! Hoặc là quen rất thân, hoặc là có phẩm cấp tương đương, hoặc là huynh đệ sống chết có nhau! Chỉ có như thế, hắn mới có thể bày ra cái thái độ kia!

Nói vậy, xem ra tên này không phải một tên lính quèn mà có thể cũng là một vị Tướng quân?

Đỗ Từ càng nghĩ càng thấy hợp tình hợp lí, từ đó suy ra hai người to lớn đi theo hắn, gọi hắn là Thiệu gia kia chính là thuộc hạ rồi.

Đỗ Từ nhất thời tâm can ngứa ngáy, rất muốn tìm hiểu tin tức về nam nhân của mình, nhưng mà y nói nhiều như vậy rồi mà tên này vẫn trơ trơ như núi, không có ý chủ động đề cập đến, xem chừng con đường phía trước vẫn còn gian nan lắm đây.

Đỗ Từ từ lâu đã nghĩ, Thích Nam Kha có lẽ vẫn nhớ y, nhưng chưa chắc đã nguyện ý cưới y. Chỉ là không

sao hết, đợi Thích Nam Kha quay về gặp y, y sẽ tự có cách bắt được trái tim đối phương!

Tiểu Vương gia chính là kiểu người tự tin kiêu ngạo như thế, dù gì y cũng là cành vàng lá ngọc, vẻ ngoài lại xinh đẹp hơn người, bàn về gia thế tiền tài y cũng chẳng thua kém phủ Quốc công, nhược điểm duy nhất có lẽ chỉ có địa vị của y, nhưng bù lại y đã có một cái đầu nhỏ thông minh!

Trong sách vẫn hay nói, người thông minh thì thường được phu quân yêu thích, huống chi y không chỉ thông minh, còn đẹp! Trên đời này liệu có chuyện tốt hơn thế nữa không? Không!

Thích Nam Kha là người thông minh, hẳn tự nhiên sẽ hiểu thôi!

11. Chương 11: Lén Vào Ổ Thổ Phỉ

Thổ phỉ chiếm núi làm vua có lẽ cậy có quan phủ chống lưng cho nên hoạt động rất chi là huênh hoang trắng trợn, thậm chí đến cả sơn trại cũng được xây dựng hết sức khí thế, không hề có vẻ ẩn nấp bí mật gì.

Đi từ dưới chân núi lên, cứ ba bước lại có một lán canh, năm bước lại có một trạm gác, thưa hơn thì cứ một đoạn lại có một chòi báo tin. Thích Nam Kha dẫn theo Đỗ Từ trốn vào một rừng cây cách đó không xa, nhìn những ngọn đuốc uốn éo trườn trên đường mòn, đừng nói trại thổ phỉ, cho dù nói đây là doanh trại quân đội, hẳn cũng tin.

Về mặt Thích Nam Kha hơi trầm xuống, ý thức được trong chuyện này có vấn đề.

Gần Vương thành mà lại tồn tại một nơi như thế này? Thế thì nếu như có người muốn lén lút luyện binh ở đây rồi giả dạng thành thổ phỉ, e là, quan phủ cũng không phát hiện ra được.

“Đây rốt cuộc là sao?” Thích Nam Kha tự hỏi “Ai cho bọn chúng lá gan này?”

Thích Nam Kha đã ở biên cương nhiều năm, hiếm lắm mới được một lần quay về Vương thành, nhưng chuyện trước mắt lại khiến hắn khó mà tin nổi.

“Hừ.” Đỗ Từ xoa cằm, nói “Xem ra có thể tìm được không ít đầu mối ở đây rồi.”

Thích Nam Kha hí mắt nhìn y “Người biết được gì rồi?”

Đỗ Từ chặc lưỡi, giơ ngón tay lên lắc lắc “Thiên cơ bất khả lộ.”

Thích Nam Kha “...”

Kinh công của Thích Nam Kha rất cao, ôm Đỗ Từ men theo một hướng khác lên núi. Đỗ Từ cũng đã quen với loại cảm giác váng đầu hoa mắt này, cho nên không còn nôn ọe nữa.

Lúc sắp tiếp cận được đại bản doanh của đám thổ phỉ, cả hai có thể thấy rõ cánh cổng phía trước có bao nhiêu to lớn. Xem ra trại thổ phỉ này cũng rất có khí thế, bên ngoài là tường cao, bốn phía lấp cổng, cạnh cổng là chòi canh gác.

Đỗ Từ cười “Tên câm... À Thanh Quân đại ca, người cảm thấy một cái sơn trại mà thôi, có cần phải xây to đến như vậy không?”

Thích Nam Kha lạnh mặt “Tạm thời không nói đến việc để xây được những thứ này bọn chúng phải bỏ ra một số tiền lớn, ta chỉ thắc mắc cho dù chúng thật sự có tiền thì chúng tìm đâu ra được nhiều thổ phỉ như vậy? Ở đây không hẻo lánh như vùng đất phía Tây Nam, gần Vương thành cho nên kinh tế cũng coi như giàu có, nhân dân đang yên đang lành sẽ đi làm thổ phỉ ư? Đã thế nhiều người còn dễ bị phát hiện, nói thế nào cũng thấy không hề có lợi cho chúng.”

Đỗ Từ dùng khuỷu tay huých Thích Nam Kha, lườm lườm hỏi “Tây Nam làm sao? Tây Nam nghèo chắc?”

Thích Nam Kha tự biết mình nói sai, che chỗ bị huých nói “Tây Nam là nơi giáp ranh với Thục Thế, từ trước đến nay luôn là khu vực đáng cảnh báo, ở đó tội nhân lưu vong nhiều, không so được với Thục Thế.”

Đỗ Từ hừ giọng “Coi như người thức thời. Người đừng có mà coi thường chúng ta nhé, chúng ta cho dù sinh hoạt ở trong núi, thế nhưng đời sống cũng được coi như là ở chốn bồng lai tiên cảnh, thế giới to lớn đằng sau núi, người không tưởng tượng nổi đâu!”

Thích Nam Kha đứng là chưa từng tiến vào Thục Thế, nghe vậy thì không khỏi hiếu kỳ hỏi “Chốn bồng lai tiên cảnh?”

“Non xanh nước biếc, thỏa chí tiêu dao!” Đỗ Từ nói “Đồ ăn ngon rất nhiều, rượu cũng tinh khiết và nồng hơn các nơi khác, đáng tiếc người không biết được!”

Đỗ Từ nói nói liền ứa nước miếng “Còn lẩu của ta nữa, thịt dê xiên nữa, thịt thỏ tê cay nữa, nước mì ngọt ngào nữa...”

Thích Nam Kha nhìn bộ dáng hai mắt tỏa sáng của Đỗ Từ, hẳn không chỉ bỗng nhiên muốn ăn thử mà thậm chí còn nghe thấy cả tiếng ừng ục ừng ục rất không thức thời phát ra từ bụng mình.

Đỗ Từ liếm môi, đầu lưỡi hồng nhạt lúc ẩn lúc hiện. Thích Nam Kha thấy thế thì bất giác ghé tới gần.

Đỗ Từ “?”

Thích Nam Kha giật mình, mắt tự nhiên quay đi “Nghe đồn Thục Thế có gấu trúc, rất hiếm.”

“Cái đó còn phải nói.” Đỗ Từ đắc ý “Chỗ chúng ta ngoài cảnh đẹp đồ ngon ra thì còn không ít bảo vật quý hiếm, các người đừng hòng khinh chúng ta sống ở trong núi mà không có cái gì! Như thế là nông cạn!”

Thích Nam Kha sờ sờ mũi, hắn cũng chưa từng nói như vậy.

Đỗ Từ nhướn miệng cười “Chờ sau này ta và nam nhân nhà ta thành thân rồi, ta sẽ dẫn hắn về Thục Thế chơi đùa! Khi đó, người cũng có thể đi cùng chúng ta. Đảm bảo người sẽ không muốn quay về nữa luôn!”

Thích Nam Kha nhướn mày, tự nhủ: Không về e là không được.

Hai người ở bên ngoài quan sát một chút, phát hiện sơn trại này thật sự không dễ vào, bốn cổng đều được canh phòng rất nghiêm ngặt.

Tuy là thế nhưng nếu Thích Nam Kha hành động một mình thì tiện hơn rất nhiều, cho nên hắn nói với Đỗ Từ “Ta vào xem trước, người ở đây đợi ta, đừng đi đâu cả.”

Đỗ Từ tự biết lúc này không thể tùy hứng, gật đầu nhỏ giọng căn dặn “Chú ý an toàn, đi sớm về sớm.”

Sau khi Thích Nam Kha đi không lâu, có một con ngựa trắng lên núi. Người cưỡi ngựa tay cầm thư, đứng dưới cửa hô lên “Mở cửa! Khổng đại nhân truyền tin đến! Người Tam đương gia dẫn ra ngoài bị giết hết rồi!”

“Cái gì?!”

“Tên nào mà lại to gan như thế?!”

“Mau đi bẩm báo Đại đương gia!”

Cửa doanh trại nhất thời ồn ào hết cả lên, cánh cửa nặng nề cũng từ từ mở ra. Đỗ Từ từ xa nhìn lại, phát hiện bên trong có không ít vũ khí hạng nặng dùng để công thành như xe nổ, xe đụng, cùng xe cầu đang xếp hàng chỉnh tề.

Nơi này cách Vương thành không xa, xuất hiện những vũ khí như thế, thật khiến người không nghĩ không được.

Cứ cho là đám người kia đúng thật là thổ phỉ, thì cho dù có được quan phủ chống lưng cũng chưa chắc đã có cơ hội được ra chiến trường, trừ khi, thứ bọn chúng muốn giấu không phải là cướp mà lính!

Ánh mắt của Đỗ Từ rơi vào con ngựa trắng đứng trước cổng sơn trại. Người tới quần áo và nón mũ khác hẳn những người khác, túi đeo trên lưng có thêu một dấu ấn hình hoa mai. Vốn dĩ cái dấu ấn kia cũng không dễ phát hiện, thế nhưng đèn đuốc xung quanh lại quá chói sáng chói, khiến cho dấu ấn được thêu bằng chỉ vàng bị phản quang, lập lòe phát sáng, thu hút ánh nhìn của Đỗ Từ.

Con người Đỗ Từ co lại, chưa kịp suy tính kĩ càng đã vòng qua thân cây, bước ra ngoài. Y “ai ya” kêu lên, đồng thời vắt chiếc sáo ngọc mình giấu trong vạt áo xuống đất.

Người tới quả nhiên quay phắt đầu lại, rút kiếm ra hỏi “Ai!”

Lính gác trên chòi canh cũng ngay lập tức giương cung về phía Đỗ Từ. Đỗ Từ đổ mồ hôi lạnh đầy lưng, lần hành động này quá mức mạo hiểm, nhưng cơ hội hiếm có, y phải đánh cược một phen!

Đỗ Từ kiên cường héch khuôn mặt trắng bệch của mình lên, sẵn giọng quát “Cần rồi!” Đám cung thủ vốn đang định bắn chết người tại chỗ, nhưng người tới đã nhanh mắt nhìn thấy cây sáo ngọc lặn trên mặt đất, con người trợn trừng hô lên “Dừng tay!”

Hắn hô xong, cưỡi ngựa vọt tới, nhấc cây sáo lên nhìn ngắm kĩ càng rồi cầm kiếm chỉ vào Đỗ Từ hỏi “Người lấy cây sáo này từ đâu?”

Đỗ Từ giảng lại cây sáo, lườm nguýt nói “Đây là của ta!”

Người nọ cúi đầu tỉ mỉ ngắm nhìn, rồi như đột nhiên nghĩ ra gì đó, há hốc miệng kinh ngạc “Tiểu Vương gia?”

Đỗ Từ đề phòng nhìn hắn “Người là ai?”

Đối phương đảo mắt, nhanh chóng quỳ hành lễ nói “Không biết Tiểu Vương gia giá lâm, tiểu nhân thật đáng chết! Xin Vương gia thứ tội!”

Người trong sơn trại nghe xong, lần lượt kéo tới “Cái gì cái gì? Đây là vị Tiểu Vương gia trong thành kia ấy hả?”

“Quả nhiên là cảnh vàng lá ngọc, ngoại hình trông được đấy!”

“Có thật là Tiểu Vương gia không?”

Đỗ Từ nhú mày liếc qua đám bọn họ “Các người là ai? Sao lại biết thân phận của bản vương? Đây là đâu?”

Người tới nghe vậy thì thử thăm dò hỏi “Vương gia, ngài không biết đây là đâu?”

“Không biết!” Đỗ Từ đứng lên, vỗ vỗ vạt áo, hếch cằm cao ngạo nói “Sao bản vương phải biết chứ?”

Đối phương vừa nghe liền mỉm cười giải thích “Đây là núi Chương, là địa bàn của quân tuần tra. Không biết, đêm hôm khuya khoắt, sao Vương gia lại tới được đây?”

Đỗ Từ “Bản vương đang tìm người, đi đi liền tới đây.”

Người tới hiển nhiên không tin. Dọc con đường lên núi toàn là người của bọn họ, thế nhưng lại không một ai phát hiện hành tung của Đỗ Từ, để cho đối phương đi một mạch đến tận cửa, chuyện này làm sao có thể?

Đỗ Từ biết tên kia không tin, đã sớm nghĩ ra cách đối phó, nói “Bản Vương đi từ hướng Bắc tới, thấy dưới chân núi có một quán trà nhỏ, ngoài cửa treo mấy bình rượu đều với buộc một con chó đen.”

Đỗ Từ bị Thích Nam Kha dẫn đi con đường khó đi nhất, may mà cả quá trình y vẫn luôn âm thầm ghi nhớ mọi thứ cho nên bây giờ mới có cái để lôi ra dùng.

Người tới nghe vậy thì thầm nghĩ: Hóa ra vị Tiểu Vương gia này chỉ là mèo mù vớ cá rán, bên đó vừa hay là đường khó đi nhất cho nên bọn họ mới không bố trí người canh gác, Tiểu Vương gia cũng tự nhiên vì thế mà không bị phát hiện.

Hắn tỉ mỉ đánh giá Đỗ Từ. Cũng may, trước lúc đi ra Đỗ Từ đã cố ý lăn tròn trên mặt đất cho người dính đầy bụi bặm, nên lúc này trông cũng có mấy phần chật vật, đủ để qua mắt đối phương.

Người tới lần nữa cất tiếng hỏi “Vương gia đang tìm ai để tiểu nhân phái người tìm giúp Vương gia?”

Đỗ Từ híp mắt, đắc ý cười “Bản vương đang tìm phu quân!”

Thổ phi “??”

12. Chương 12: Người Nói Ai?

Người tới tự xưng Mã Tam, là người đứng đầu “Đội tuần tra”, hắn nói với Đỗ Từ “Đội tuần tra” trên thực tế là một tổ chức dân gian lập ra để bảo vệ núi Chương, bởi vì núi này rất quan trọng, nhân dân quanh vùng đều phải dựa vào nó để sinh sống, thế nên bọn họ đã thay phiên nhau lên núi trấn thủ, phòng ngừa hỏa hoạn thiên tai, nghe ra cũng rất hợp lí.

Đỗ Từ hỏi “Vậy sao người lại nhận ra bản vương?”

Mã Tam đáp “Hồi ở trong thành, tiểu nhân từng được thấy qua tư thế oai hùng của Tiểu Vương gia, cho nên tự nhiên sẽ nhận ra.”

“Thấy qua bản vương? Nhưng bản vương đã ra ngoài Vương thành bao giờ đâu?”

“Người người đều biết Vương gia được Bệ hạ yêu thương, có họa sĩ vì thế mà vẽ tranh về Vương gia, tiểu nhân may mắn được nhìn thấy, từ đó nhớ mãi không quên.”

Đỗ Từ gật đầu, đắc ý “Cái mắt chó này của người cũng không đến nỗi tệ.”

Mã Tam lập tức quỳ xuống hành lễ, lại mời Đỗ Từ vào sơn trại uống chén trà, có chuyện gì thì phân phó cho bọn họ đi làm.

Đỗ Từ cũng thoải mái đồng ý, được người vây quanh dẫn vào chính điện. Lại nói đám thổ phỉ này cũng ra dáng lắm, hang ổ mà còn phân thành tứ điện trước sau trái phải, trong đó chính điện chính là sảnh trước dùng để hội họp, ở đây bày rất nhiều đồ vật khí thế ngất trời, vừa nhìn liền biết xa xỉ.

Sơn trại bình thường không thể có cảnh tượng như thế này được!

Đỗ Từ âm thầm quan sát, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỉm, nhìn rất ngây ngô đáng yêu.

Mã Tam lại đi mời Đại đương gia và Nhị đương gia. Hai người kia đi tới hành lễ với Đỗ Từ rồi xin xem sáo nhỏ, Đỗ Từ thấy vậy cũng không hỏi nhiều, giả bộ khoe khoang lôi đồ ra cho họ nhìn.

Đại đương gia họ Dương, Nhị đương gia là đường đệ của hắn, cũng họ Dương, bọn họ phân biệt được gọi là Dương Đại và Dương Nhị.

Dương Đại thân hình thô kệch, lưng hùm vai gấu, so với hai người dưới quyền Thích Nam Kha là Từ phó tướng và Chu phó tướng còn cường tráng rắn chắc hơn, như một ngọn núi vậy, cảm giác như hắn chỉ cần ngồi xuống là cái ghế sẽ sụp bất cứ lúc nào.

Đỗ Từ được người dẫn tới ghế chủ vị, dưới mông lót một lớp da hổ ấm áp, phía sau dùng da hổ và lông chông trang trí. Cái ghế này cũng rất rộng, nằm ba người như Đỗ Từ cũng vừa.

Đỗ Từ vung vẩy chân, đảo mắt nhìn xung quanh. Dương Đại xem xong sáo nhỏ, nhìn y hỏi “Tiểu Vương gia, cây sáo này, ngài mang từ Thực Thế đến sao?”

Đỗ Từ đáp “Tất nhiên.”

Dương Đại “Tiểu nhân nghe nói, cây sáo này làm từ một loại ngọc thạch, trên đời chỉ có 3 cây là có vân ngọc giống nhau như đúc, lúc thổi âm thanh ngân dài uyển chuyển, như Phượng Hoàng đang hát, có phải thật không?”

Đỗ Từ híp mắt cười “Ta không biết thổi.”

Dương Đại “...”

Dương Nhị ho khan một tiếng, nói “Tiểu Vương gia đã nhìn thấy những cái khác chưa?”

Đỗ Từ “Tất nhiên là rồi.”

Dương Nhị lập tức ưỡn thẳng lưng, nghe Tiểu Vương gia chậm rãi nói “Một cái ở chỗ Đại ca ta, một cái ở chỗ Tam ca ta. Ba cây sáo này là do Phụ vương ban thưởng cho ba chúng ta, chính là ba đứa con mà người yêu thương nhất. Năm đó cũng vì chuyện này mà khiến rất nhiều huynh đệ khác không vui.”

Tiểu Vương gia than ngắn thở dài vuốt ve cây sáo “Thật đúng là hồng nhan họa thủy mà.”

Thổ phi “???”

Dương Đại Dương Nhị lại qua lại khách sáo vài câu, nhưng không moi thêm được bất kì thông tin nào nữa, chỉ đành mời Tiểu Vương gia vào phòng trong nói tiếp.

Tiểu Vương gia ngay lập tức cảnh giác hỏi “Phòng trong nào? Không được đâu! Ta là người đã có hôn ước, ta phải giữ mình trong sạch!”

Thổ phi “...”

Dương Đại lúng túng “Tiểu Vương gia có hôn ước rồi ư?”

Dương Nhị giống như nhớ ra gì đó, vỗ đầu nói “Đúng rồi, Mã Tam vừa nói, Tiểu Vương gia đang đi tìm phu quân. Xin Vương gia nói cho bọn tiểu nhân biết đặc điểm hình dáng của người kia để tiểu nhân cho người đi tìm.”

Đỗ Từ cười “Hoàng đế Đại Thịnh hạ chỉ, lệnh cho Thích Nam Kha, cũng chính là Viễn chinh Tướng quân thành thân với ta.”

Tin tức này hiện nay vẫn còn là bí mật, đám người Dương Đại tự nhiên không biết, nghe xong thì không khỏi sững sờ. Tiểu Vương gia nói tiếp “Nam nhân của ta đang trên đường quay về, ta không đợi được muốn gặp hân nên giờ mới bị lạc đường như thế này.”

Dương Đại và Dương Nhị liếc nhau, Dương Nhị liền ghé tới gần Đỗ Từ, thì thầm như một tên trộm “Vương gia, tiểu nhân có chuyện muốn trao đổi với Vương gia, có lẽ đối với Vương gia cũng là một chuyện tốt.”

Đỗ Từ nhướn mày “Ồ?”

Dương Nhị “Mời Vương gia vào phòng trong!”

Thích Nam Kha rất nhanh đã dò xét xong cả ngọn núi, phát hiện rất nhiều dấu mối và vết tích khả nghi. Hắn dự định xuống núi liền viết thư gửi ngay về Vương thành. Lúc này điều binh có lẽ đã không kịp, quan lại trong thành lại bao che lẫn nhau, như vậy chỉ tổ đánh rắn động cỏ, cho nên hắn muốn dẫn người đến xử cái núi này trước.

Sau khi rời khỏi sơn trại, Thích Nam Kha quay lại chỗ cũ, nhưng tìm thế nào cũng không tìm được Tiểu Vương gia, thậm chí ôm suy nghĩ đối phương có lẽ đã tự mình rời đi trước, hắn còn vòng hết một vòng trên con đường xuống núi nhưng vẫn không thấy người. Cuối cùng, Thích Nam Kha nhìn về phía sơn trại. Tuy rằng rất khó tin, nhưng đó cũng là điều duy nhất có thể xảy ra lúc này.

Thích Nam Kha không nghe thấy tiếng ồn trong sơn trại, điều này chứng tỏ Đỗ Từ không phải bị bắt mà là tự mình đi vào? Nhưng y vào kiểu gì? Thích Nam Kha không hiểu, cũng như không hiểu vì sao người kia có thể chạy được ra khỏi Vương thành?

Thích Nam Kha chỉ đành lần nữa lên vào sơn trại, lần này hắn nghe được một nhóm thổ phỉ đang ngồi túm tụm bàn tán Tiểu Vương gia đẹp như thế nào, cứ y như một cô gái, thậm chí còn hơn cả một cô gái!

Thích Nam Kha nghe mà nổi lên sát tâm, chỉ muốn một phát bóp chết tên nhóc trong lời bọn chúng, thế nhưng hắn phải tìm được người trước đã.

Lúc lên vào tới sảnh trong, Thích Nam Kha nghe như có tiếng Đỗ Từ, thế là hắn nhẹ nhàng ghé vào trên nóc nhà như một con mèo, lật mấy miếng ngói ra nhìn xuống.

Đúng lúc này, hắn thấy một trong hai tên lạ mặt đang nói với Đỗ Từ “Nếu vậy, Thích Nam Kha kia sớm muộn gì cũng là người của Tiểu Vương gia rồi!”

Thích Nam Kha nhướn mày: Chuyện gì đây?

Trong phòng, Tiểu Vương gia, vẫn chưa biết mình bị nghe trộm, ngồi trên ghế bành, hai chân vắt chéo, dùng thứ tiếng Đại Thịnh ngọng nghịu nói “Ý của các người là, các người ủng hộ Thái tử lên ngôi, đến lúc đó Thục Thế và Đại Thịnh kí lại hiệp ước, Đại Thịnh sẽ cắt vùng đất phía Tây Nam cho Thục Thế, rồi trợ giúp Tam ca của ta kế vị, hai nước giúp nhau cùng có lợi sẽ khiến Thích Nam Kha nguyện ý theo ta gả vào Thục Thế, cùng ta sinh sống?”

Dương Nhị “Đúng thế! Chứ không, Vương gia, ngài thử nghĩ mà xem, cái con lừa Thích Nam Kha kia làm

sao mà nguyện ý cưới một người nam nhân về làm vợ chính thức?”

Dương Đại “Thật không dám giấu Vương gia, Tam hoàng tử đã muốn liên lạc với ngài từ lâu. Chỉ là bên cạnh ngài toàn người của Đại Thịnh, không tiện truyền tin. Tiểu Vương gia, xét về mặt tình cảm, Tam hoàng tử tất nhiên sẽ yêu thương ngài hơn bất cứ ai. Nay Thực Thế nội loạn, Hoàng đế già lắm cảm, hăm hại Hoàng tử cùng gia quyến, mọi người sống cũng khổ lắm, ngài không lo cho huynh đệ tỷ muội, lẽ nào ngài không lo cho mẫu thân của mình ư?”

Con người Thích Nam Kha nheo lại, nhìn chăm chăm Đỗ Từ.

Đỗ Từ dựa lưng vào thành ghế, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân sáo, một lúc mới lên tiếng nói “Bản vương tất nhiên là rất nhớ mẫu thân và các huynh đệ của bản vương. Nhưng Phụ vương đã bỏ rơi bản vương, nếu không cũng đã không qua nhiều năm như vậy mà vẫn không liên lạc gì với bản vương. Người lớn tuổi, muốn chọn người kế vị, lại quên mất việc bản vương vẫn đang làm con tin ở Đại Thịnh. Như vậy, bản vương có thể không đau lòng thất vọng sao?”

Đỗ Từ gơ cây sáo lên “Ba vị Hoàng tử mà người từng yêu nhất, được người ban cho ba cây sáo quý hiếm, khiến những Hoàng tử khác không khỏi ước ao ghen tị, vậy mà hôm nay...”

Đỗ Từ lắc đầu “Đại ca của bản vương đâu?”

“Đại Hoàng tử bị giam vào ngục rồi.” Dương Đại nói.

Đỗ Từ chống cằm, nhìn bọn họ “Các người là người Đại Thịnh, vì sao lại giúp Tam ca của bản vương?”

Dương Đại Dương Nhị liếc nhau, nở nụ cười “Đâu phải giúp Tam Hoàng tử? Chúng ta giúp là giúp Thái tử Điện hạ của Đại Thịnh. Chỉ là giúp Thái tử, tự nhiên cũng là giúp Tam Hoàng tử của quý quốc.”

Đỗ Từ ngẫm hiểu. Xem ra, Thái tử đã không vừa lòng chuyện Quốc cữu nắm giữ cục diện triều chính từ lâu, Ngũ Hoàng tử, cũng tức là cháu của Quốc cữu nay tuổi còn nhỏ mà đã được nhà mẹ đẻ hết lòng nâng đỡ, Thái tử lại càng nhìn như cái gai trong mắt. Cộng thêm Hoàng đế Đại Thịnh gần đây ưu ái nhà họ Minh khiến Thái tử sốt ruột.

Đỗ Từ sờ cây sáo nhỏ, lộ ra vẻ tươi cười “Bản vương ở Đại Thịnh cũng ngán lắm rồi, chỉ mong Tam ca có thể giúp bản vương quay về, tất nhiên, phải dẫn theo cả nam nhân của bản vương nữa!”

Dương Đại lập tức hưởng ứng “Đó là đương nhiên!”

Dương Nhị cũng hòa tới “Vương gia anh minh, hôm nay Thái tử và Tam Hoàng tử hợp tác cùng ngài, ngày sau chắc chắn không thể thiếu phần ngài. Ngài nghĩ mà xem, nếu đổi thành người khác kế vị, vậy thân phận ở Đại Thịnh của ngài chẳng phải vô dụng rồi sao? Sau này ngài cũng không về được Thực Thế nữa.”

Đỗ Từ gật đầu, ra vẻ đối phương nói rất có lý “Tuy vậy, nói suông không tính, các người phải có gì đó làm chứng cho bản vương.”

Dương Đại còn hơi chần chừ, Dương Nhị đã dứt khoát vỗ bàn nói “Vương gia là một người thẳng thắn phóng khoáng, chúng ta cũng không cần che che giấu giấu nữa, lời đã nói hết, chúng ta cũng không thể không tin tưởng nhau.”

Dương Nhị nói xong liền lôi một hộp gỗ từ trong người ra, mở khóa.

“Trong này chính là chỉ thị do đích thân Thái tử viết, còn có cả Kỳ Lân phù của Thái tử.”

Đỗ Từ nhướn mày, không nói gì. Lúc này, trên nóc nhà truyền tới tiếng động, một bóng người áo đen bất ngờ nhảy xuống.

Dương Đại Dương Nhị chưa kịp kinh hô lên, bóng đen đã nhanh tay điểm huyết bọn họ, khiến bọn họ nói không lên lời.

Đỗ Từ lại càng là sợ đến nhảy cẫng cả lên, đợi khi thấy rõ người tới là ai, y mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người cầu kết với bọn họ, muốn thôn tính giang sơn Đại Thịnh ta!” Thích Nam Kha giận dữ, dưới ánh nền trông đáng sợ y như một tên quỷ Tu La.

Đỗ Từ sửng sốt “Không, ta...”

Thích Nam Kha một tay cầm hộp gỗ, một tay rút thanh dao ngắn mà Dương Nhị yêu thích dí vào cổ hắn nói “Dám kêu một tiếng, ta cho ngươi đầu ở một nơi thân ở một nẻo!”

Dương Nhị nhất thời trắng bệch cả mặt.

Thích Nam Kha giải huyết cho Dương Nhị, còn chưa hỏi gì, hắn đã bày ra vẻ mặt “người lừa ta” lên án Đỗ Từ “Cửu Vương gia! Ngươi! Ngươi vậy mà lại cầu kết với Thích Nam Kha!”

Đỗ từ “???”

Dương Nhị “Thích Tướng quân! Ngài tốt nhất nên nghĩ cho kĩ, chúng ta chính là người của Thái tử! Tương lai Thái tử kế vị, nếu biết ngài làm việc này, nhà họ Thích cho dù có là Quốc công thì đã sao? Có thể có được một kết cục tốt đẹp hay không?”

Hai mắt Đỗ Từ chậm rãi trừng lớn, miệng há hốc nhìn Dương Nhị, lại nhìn Thích Nam Kha, lại nhìn Dương Nhị, lại nhìn Thích Nam Kha, một lúc lâu mới thốt lên được thành lời “Thích Nam Kha? Ai?”

13. Chương 13: Người Là Ai?

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, không ai nói gì, bầu không khí tràn ngập xấu hổ.

Đỗ Từ giơ ngón tay lên, run rẩy chỉ vào người nam nhân cao to đen hôi tự xưng là Thanh Quân, ngoài cười nhưng trong không cười nói “À, ta biết rồi, người là người dưới trướng Thích Nam Kha đúng không?”

Đỗ Từ ôm một tia hy vọng mờ mờ, ánh mắt đảo hết chỗ nọ đến chỗ kia, chỉ duy là không nhìn thẳng vào mặt hắn.

Thích Nam Kha thấy bộ dạng không thể chấp nhận sự thật của Đỗ Từ, cả mặt sầm xuống.

Đỗ Từ tự nhủ: Ôi má ơi, hắn vốn đã đen sần rồi, giờ sầm mặt xuống lại càng đen hơn! Nhìn cứ như một bộ quần áo đang động đậy vậy! Đừng đùa nữa, đừng đùa nữa có được không? Đây sao có thể là nam nhân của hắn chứ! Đùa gì vậy trời!

Dương Nhị nhìn xung quanh, tay hơi đẩy mũi dao ra xa, châm chọc “Tiểu Vương gia đúng là thủ đoạn vô biên.”

Đỗ Từ làm gì còn tâm trạng dây dưa với hắn, chỉ lạnh mặt hỏi “Người nói hắn là ai?”

Dương Nhị “Còn có thể là ai? Tiểu Vương gia à Tiểu Vương gia, ngài còn chưa chơi đủ đúng không? Vẫn còn muốn lấy hai huynh đệ chúng ta ra làm trò đùa có phải không?”

Đỗ Từ rút con dao sau lưng Dương Đại ra, chỉ vào Dương Nhị quát “Ta hỏi người lần cuối, không nói ta chém chết người!”

Dương Nhị mặt biến sắc, không cam lòng nói “Vị này chính là phu quân mà Tiểu Vương gia ngài cứ luôn miệng nói phải đi tìm, con trưởng phủ Quốc công, Tiểu Quốc công gia, Viễn chinh Tướng quân, Thích Nam Kha!”

Đỗ Từ mặt đại ra, những câu tiếp theo Dương Nhị nói, y căn bản không nghe rõ nữa, trong đầu trước sau chỉ còn hình ảnh của người thiếu niên khiến y vừa nhìn đã yêu. Chính là Thích Nam Kha mười chín tuổi năm đó, một thân áo đen đai đỏ, dáng người cao gầy múa kiếm dưới trăng, gió thổi tung mái tóc mượt mà như gấm của hắn, khi quay người lại, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, hai hàng lông mày đen rậm khê nhú, đôi môi hồng hào mím chặt, quá đủ để khiến con người ta phải tâm tình nhộn nhạo.

Nhưng bây giờ...

Dáng người cao lớn không ít, lưng dài vai rộng, cơ ngực rắn chắc như muốn xé toang vật áo, bắp tay còn to hơn cả chân Đỗ Từ, khi hấn nhú mào, hoàn toàn không còn bộ dạng thiếu niên lạnh lùng xinh đẹp như xưa mà toàn thân như phủ một tầng khí tức máu me đáng sợ. Chưa hết, người năm đó da dẻ trắng trẻo, gương mặt hồng hào, nhưng người hôm nay lại làn da ngăm đen thô ráp, hai mắt âm u, dưới cằm râu mọc tua tủa, đã thế trên sườn má còn có một vết sẹo!

Đây là cùng một người sao? Đỗ Từ chỉ muốn hét lên: Rốt cuộc mấy năm nay người đã sống như thế nào vậy!

Người thiếu niên xinh đẹp trong trí nhớ cứ như vậy bị thời gian vùi dập? Đỗ Từ nghĩ: Đúng là thông minh quá lại bị thông minh hại! Là y chưa từng nghĩ tới việc người ra sa trường chiến đấu sẽ thay đổi, nếu không dựa vào khí chất vương giả kia, bộ dạng nói năng úp mở kia, tài nghệ khinh công kia, y còn không đoán được đối phương là Thích Nam Kha từ sớm rồi ư!

Đỗ Từ mặc kệ Dương Đại Dương Nhị hãy còn trong phòng, quay sang gây sự với Thích Nam Kha.

“Người là đồ lừa đảo! Thanh Quân cái nỗi gì? Bán cá cái nỗi gì? Người lừa ông đây thâm hiểm lắm người biết không!”

Thích Nam Kha trầm giọng, bản thân hấn cũng rất giận, nói “Vương gia cũng lừa ta đấy thôi.”

Đỗ Từ ôm đầu giậm chân “Bản vương muốn từ hôn!!”

Thích Nam Kha nhất thời cao giọng, cả giận mắng “Người dám?!”

Đỗ Từ hơi hơi sững sốt, ngẩng lên nhìn hấn “Người vừa nói gì?”

Thích Nam Kha hoàn toàn là phản ứng trong vô thức, lúc này ý thức được thì có chút xấu hổ, mở miệng chữa cháy “Bệ hạ tứ hôn, sao có thể kháng chỉ?”

Đỗ Từ “Người cũng biết là tứ hôn! Tứ hôn chứ chưa phải chỉ hôn! Bản vương đi cầu người là được!”

Đỗ Từ một vẻ muốn khóc, tay cầm dao ngồi phịch xuống ghế, co quắp như một con cá chết không còn gì luyến tiếc “Hôn phối này là bản vương đi cầu, chứ không, người cho là Hoàng đế Đại Thịnh dám cả gan ép người hay sao? Chẳng nhẽ ngài ấy không sợ người làm phản ở biên cương? Ngài ấy chỉ là lấy bản vương ra làm cái cớ mà thôi!”

Thích Nam Kha lần nữa điểm huyết của Dương Nhị, dắt con dao vào sau lưng mình, nhú mào “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người làm sao trốn được khỏi Vương thành? Cây sáo kia có ý nghĩa gì?”

Dương Đại Dương Nhị cũng rất hiểu kì vấn đề này. Bọn họ thật không ngờ Cửu Vương gia của Thục Thế

lại liên kết với Thích Nam Kha. Ai cũng nói Tiểu Vương gia yêu thích hưởng thụ, ăn ngon mặc đẹp, bị Hoàng đế Đại Thịnh cưng chiều thành một phế nhân, sớm đã bị Thục Thế rũ bỏ, nhìn thế nào cũng thấy đây là người dễ lôi kéo nhất, vậy mà quay đi quay lại, chính mình lại bị đối phương chơi cho một vố!

Chuyện đến nước này, Đỗ Từ cũng không còn gì phải che giấu nữa, dù sao chứng cứ đã tới tay, tiếp theo y chỉ cần hành động theo kế hoạch là được. Nghĩ nghĩ, Tiểu Vương gia lại thấy buồn bực. Tất cả kế hoạch đã xong xuôi, vậy mà cuối cùng y lại mắc ở chỗ Thích Nam Kha!

Đỗ Từ quệt miệng, tự nhủ: Quả nhiên, người sống trên đời, không thể chuyện gì cũng trọn vẹn.

Đỗ Từ đặt dao lên bàn, thở dài, nói “Chuyện này phải bắt đầu kể từ khi Quốc cữu muốn nhúng tay vào ngành hàng hải.”

Nhà họ Minh được lòng Hoàng thượng, quyền to thế lớn, con cái trong nhà ai nấy đều được phong quan, thậm chí đến cả cái loại ăn tàn phá hại cũng được nhét vào hàng ngũ cấm vệ quân.

Nguyên Công Hoàng đế dự định phát triển hàng hải, bồi dưỡng hải quân, không cần nghi ngờ chính là một miếng mồi béo bở, nhà họ Minh tự nhiên muốn ăn trọn, thứ nhất là có thể khuếch trương thế lực, thứ hai là có thể tiếp tục duy trì vị trí đặc lực bên người Hoàng đế, thứ ba là có thể giúp cho đám con cháu có một tiền đồ sáng lạn, thỏa thích vơ vét của cải một cách trắng trợn, cuối cùng là còn có thể làm bước đệm cho Ngũ Hoàng Tử.

Lại nói, chính vì bận rộn việc liên quan đến ngành hàng hải cho nên Quốc cữu mới nhất thời không để ý được Đỗ Từ, buông lỏng giám sát, mà Đỗ Từ, tuy mấy năm nay sống trong Vương thành như một phế nhân, nhưng trên thực tế, y vẫn âm thầm bố trí người của mình, chỉ cần có cơ hội sẽ ngay lập tức truyền tin ra ngoài để tìm đường về nước.

Nhưng thư từ cứ một đi không trở lại, như đá chìm biển sâu, nửa điểm hồi âm cũng không có.

Từ đó, Đỗ Từ biết, mình đã bị Phụ hoàng bỏ rơi, có thể về nhà hay không xem ra y phải xem chính mình rồi.

“Đầu năm nay, tâm phúc mà bản vương tôn công tôn sức giấu ở ngoài thành đưa thư tới.” Năm đó, lúc tiến vào thành Vĩnh Ca, Đỗ Từ đã chọn ra mấy người mà bản thân cảm thấy có thể tin tưởng trong số hơn năm trăm tôi tớ mà y mang theo, đưa ra khỏi Vương thành để nằm vùng, cũng như có thể tùy thời hỗ trợ liên lạc hoặc tiếp ứng. Bù lại, y dùng số tôi tớ mua được để thay thế bọn họ vào cung, khiến cho thần không biết quỷ không hay “Đi cùng với bức thư còn có một cây sáo nhỏ, chính là cây sáo này.”

Đỗ Từ xoay xoay cây sáo trong tay, ánh mắt phức tạp “Trên đời này chỉ có đúng ba cây sáo, chính là cây sáo của Đại ca, Tam ca và bản vương là được làm từ cùng một miếng ngọc, thậm chí đến cả vân ngọc cũng giống nhau. Còn nhớ năm đó, bản vương bị ép đi làm con tin kì thật chính là do bị Tam ca hãm hại. Đáng nhẽ người tới Đại Thịnh phải là huynh ấy.”

Thích Nam Kha không ngờ trong chuyện này lại có khúc mắc phức tạp như thế, nhưng điều khiến hắn càng kinh ngạc hơn là: Vị Tiểu Vương gia này đâu có ngây thơ đơn thuần, không biết mưu mô tính toán, cả ngày chỉ mãi ăn chơi hưởng lạc như người ta vẫn nói?

Chỉ tính riêng việc y giấu tâm phúc ở ngoài thành thôi cũng đủ để thấy y là người có tầm nhìn xa trông rộng, từ lâu đã tính sẵn cho mình một đường lui, thật không tầm thường!

Dựa theo quy tắc, tôi tớ đi theo Đỗ Từ tất cả đều sẽ bị ghi lại trong sổ sách, nếu đợi đến mãi sau này mới đưa người ra ngoài thì chắc chắn không thể, nhưng nếu là lúc mới vào thành thì lại khác, khi ấy, người trong cung còn chưa kịp làm sổ, chính là thời cơ tốt nhất để hành động, mức độ nguy hiểm cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Nói vậy cũng tức là Tiểu Vương gia mới mười bốn tuổi nhưng đã có thể lên kế hoạch một cách hoàn hảo, chẳng trách Tam Hoàng tử Thục Thế nhất định phải đá y đi, không thì chẳng phải hắn ta nhiều hơn một đối thủ đáng gờm rồi sao?

Tâm trạng Thích Nam Kha nhất thời có chút phức tạp, vừa kính nể lại vừa thích thú, lại vừa thấy trong lòng có chút khó nói. Dù sao đây cũng là người hở ra là mặt báo, hở ra là muốn rời khỏi Đại Thịnh, y rất có thể là kẻ thù muốn tiếp tay cho Thục Thế. Nhưng mà kẻ thù này bên ngoài xinh đẹp tuyệt trần, thoát nhìn giống như một con thú non vô tội, bên trong lại phức tạp khó hiểu, hành động cẩn trọng, nếu như thật sự trở thành kẻ thù, Thích Nam Kha thật lòng không muốn gặp y trên chiến trường!

Huống hồ, kẻ thù này lúc đầu còn xin Hoàng đế Đại Thịnh ban hôn cho y, nói cái gì mà vừa nhìn thấy hắn đã yêu, thế mà suốt cả chặng đường đi lại chẳng hề nhận ra hắn! Giờ biết chân tướng rồi thì lại muốn từ hôn?

Thích Nam Kha cảm giác mình giết địch nhiều năm, trăm trận trăm thắng nhưng chưa ai khiến hắn có cảm giác khó đối phó như Đỗ Từ.

Có chút bị đả kích nặng nề.

Đỗ Từ chẳng buồn quan tâm Thích Nam Kha nghĩ gì, nói “Năm đó tuy biết bản vương bị Tam ca hãm hại, nhưng phụ vương vẫn gạt đầu đồng ý, khiến bản vương trong lòng giận dữ, khi đi vốn không hề cầm theo cây sáo kia! Người đưa thư tới cho bản vương nói, bọn họ là bị những thám tử Thục Thế muốn vào thành chặn lại, thư và sáo chính là ở trên người những người đó. Thám tử do Tam ca phái tới, ý đồ muốn truyền tin Thục Thế nội loạn tới bản vương, thư và sáo nhỏ là muốn bản vương biết rằng huynh ấy rất niệm tình nghĩa huynh đệ, muốn đón bản vương quay về, bù lại bản vương phải trong ứng ngoại hợp, đối phó Đại Thịnh cùng huynh ấy, trợ giúp huynh ấy dẹp trừ nội loạn Thục Thế.”

Thích Nam Kha nhướn mày hỏi “Người tin?”

Đỗ Từ cười nhạt “Tất nhiên là không.”

Đỗ Từ giờ cây sáo lên, hướng về phía ngọn lửa nhìn, mặt không đổi sắc “Cây sáo này vốn không phải của bản vương! Năm đó, Phụ vương đã cho khắc ba ấn kí khác nhau lên ba cây sáo, ấn kí này chỉ có ba huynh đệ bản vương biết. Đại ca là mẫu đơn, Tam ca là hoa mai, còn bản vương là hoa nhài.”

Thích Nam Kha đi tới nhận lấy cây sáo, nhìn nhìn liền thấy trên thân sáo đúng là khắc một đóa mẫu đơn nở rộ.

“Đây là sáo của Đại ca.” Đỗ Từ nói “Có lẽ trong lúc nóng vội, Tam ca đã lấy nhầm cây sáo của Đại ca. Điều này chứng tỏ, Đại ca của bản vương đã bị bắt giam hoặc giết chết, đối thủ cạnh tranh của Tam ca gần như đã không còn, huynh ấy muốn dùng thứ này để lung lay bản vương, biết bản vương không cam lòng chờ chết ở Đại Thịnh bèn vẽ cho bản vương một con đường nhìn thì tưởng như đường sống nhưng thực ra lại là đường chết.”

Thích Nam Kha “Cũng có khả năng là Đại ca người cố ý truyền ra ngoài, khiến người cho rằng hắn đã gặp chuyện, ép người cầu kết với Tam Hoàng tử, sau đó thu thập bằng chứng vu cho các người tội kết bè kết phái?”

Đỗ Từ gật đầu, chỉ vào hai người Dương Đại Dương Nhị “Đúng thế. Cho nên trước khi gặp bọn họ, bản vương hoàn toàn không dám khẳng định chuyện là do Đại ca hay Tam ca làm. Nhưng giờ thì rõ rồi, là ý của Tam ca.”

Thích Nam Kha nghĩ một chút liền hiểu “Tam Hoàng tử vốn không hề có ý đón người về, chỉ là cho người một tia hy vọng. Nếu như người không muốn ở lại Đại Thịnh, người chắc chắn sẽ nắm lấy tia hy vọng này. Đợi khi người đồng ý trong ứng ngoại hợp, báo tin cho hắn, hắn sẽ cầu kết với Thái tử, giả bộ khởi binh, trợ giúp Thái tử đăng cơ. Lúc này Thái tử sẽ thực hiện lời hứa, cắt đất Tây Nam giúp ngược lại hắn. Thế thì hắn sẽ vừa đạt được ngai vàng, vừa ký được hiệp ước mở rộng lãnh thổ, không chỉ được sử sách ghi lại như một giai thoại, mà còn được thần dân khắp Thục Thế kính nể, cho là Thục Thế có được một vị minh quân. Còn về phần Vương gia người, có lẽ sẽ bị Thái tử ám sát, coi như thay Tam Hoàng tử giải quyết một mối bận tâm lớn. Tất nhiên những công lao báo tin của người cũng sẽ trở thành điều vô nghĩa, bị Tam Hoàng tử một phát gạt bay, từ nay về sau, Thục Thế chẳng còn ai nhớ tới Cửu Vương gia nữa.”

Đỗ Từ chặc lưỡi, vỗ tay khen ngợi “Thế nên người cảm thấy, bản vương sẽ đồng ý với yêu cầu của huynh ấy ư? Bản vương trông giống kẻ ngốc đến thế sao?”

Thích Nam Kha “...” Từ trước đến nay, không phải người vẫn luôn giả ngu à? Còn không biết xấu hổ mà nói ra miệng?

Thích Nam Kha thấy Đỗ Từ nhìn chuyện rõ ràng, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm “Vây rất cuộc người rời khỏi Vương thành là vì cái gì?”

14. Chương 14: Chân Tướng Rõ Ràng

Đối với Tam Hoàng tử, sự tồn tại của Đỗ Từ thật ra là một kiểu bảo hiểm hai chiều.

Chiều thứ nhất, Đỗ Từ sẽ giúp hần thu thập tin tức của Đại Thịnh, giám sát hướng đi của Thái tử, để hần biết Thái tử có thật lòng muốn hợp tác với hần không, hần liệu có bị chơi khăm không, và khi chuyện đã thành rồi, hần sẽ giết chết Đỗ Từ. Còn chiều thứ hai, chính là nếu Thái tử một lòng hai dạ, chỉ tỏ ra là muốn hợp tác với Tam Hoàng tử, còn trên thực tế là muốn xử hần, dấy binh chiếm đất, thì đừng nói là bắt Thái tử cắt đất Tây Nam, Thực Thế có khi lại bị công thành vì nội loạn. Như vậy Tam Hoàng tử sẽ trở thành tên tội đồ, cái được không bù nổi cái mất. Tác dụng của Đỗ Từ chính là ở đây. Đỗ Từ sẽ cầm chứng cứ Thái tử thông đồng với địch phản quốc tới cho Nguyên Công Hoàng đế, đồng thời nói ra hết tất cả, như thế sẽ vừa kéo được Thái tử xuống nước, vừa chứng tỏ được Thực Thế không hề có lòng muốn tạo phản.

Về phần chứng cứ thông đồng với địch phản quốc, lúc này đang nằm ngay trong cái hộp gỗ mà Dương Đại Dương Nhị giữ.

Dương Đại Dương Nhị trước đây chỉ là hai tên thổ phỉ bình thường. Nhưng nhờ Dương Đại võ công hơn người, Dương Nhị mưu mô xảo trá, hai người đã lọt vào mắt xanh của thám tử Thực Thế. Sau khi được hứa hẹn chia lợi, bọn họ liền bí mật chiêu binh mãi mã giúp Thái tử. Trong sơn trại này, thứ bị giấu đi tự nhiên không phải thổ phỉ mà là binh lính tinh nhuệ của Thực Thế và Thái tử!

Kỳ lân phù và chỉ dụ do đích thân Thái tử tự tay viết cũng là do Tam Hoàng tử bức ép giao ra để tạo sự tin cậy lẫn nhau.

Lại nói tới Thái tử. Thái tử cũng là chó cùng rứt giậu, nếu không phải do thấy nhà họ Minh càng ngày càng hùng mạnh, Ngũ Hoàng tử càng ngày càng lớn khôn, Nguyên Công Hoàng đế trị vì vẫn còn sung sức, tương lai vô vọng kế vị, Thái tử cũng sẽ không chọn đi nước cờ nguy hiểm như thế, đến cả Kỳ lân phù và chỉ thị đều giao ra.

Thích Nam Kha nghĩ một lúc liền thông. Khổng Thông phán kia e cũng là người của Thái tử, cho nên mới có thể che giấu cho đám thổ phỉ trong núi. Chỉ trách bọn chúng cái nết đánh chết không chừa, cho dù là đang lúc chờ làm chuyện lớn vẫn bắt thì giờ chạy xuống núi đánh cướp của cải. Khổng Thông phán cho dù có giấu giỏi đến đâu cũng giấu không nổi mấy người Thích Nam Kha.

“Bản vương đã sớm biết Khổng Thông phán này có quan hệ không bình thường với Thái tử, tâm phúc của bản vương cũng chẳng phải nuôi không ở ngoài thành, từng ấy năm, bản vương đã nắm được hết quan hệ của các quan viên trong triều, có khi còn hiểu rõ hơn cả Nguyên Công Hoàng đế!” Đỗ Từ nói “Bản vương biết người sắp về thành, liền tính thời gian đến cầu Hoàng Đế tứ hôn. Hoàng đế kiêng kị Quốc công phủ, tất nhiên sẽ đồng ý yêu cầu này. Hôn sự của bản vương và người là chuyện lớn, thứ nhất cần phải có một cái cơ hợp tình hợp lý để tránh người ở biên cương làm loạn, thứ hai cần phải thuyết phục được phủ Quốc công, miễn cho người kháng chỉ. Người nghĩ mà xem, chuyện lớn như thế Hoàng đế tất nhiên sẽ giao cho Quốc công xử lý. Quốc công vì thế sẽ không rảnh để giám sát bản vương nữa! Bản vương nhân cơ hội đó chạy tới Túy Phong lâu, cố ý giả say ở lại phòng của tướng công, đợi đêm đến thì theo cửa ngách lên ra ngoài, trốn trong xe chở phân để ra khỏi thành.”

Dương Đại Dương Nhị “...”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha trăm triệu không ngờ tới, vị Tiểu Vương gia cành vàng lá ngọc này mà cũng có can đảm trốn trong xe chở phân, vì thế trong lòng không khỏi càng thêm khâm phục.

Đỗ Từ tuổi còn trẻ mà đã dám làm dám nhận, có tầm nhìn rộng lớn, biết bày mưu tính kế, thực sự là hiếm có.

“Bản vương nghĩ, trên đường về ngươi nhất định sẽ đi ngang qua đây cho nên mới ở sẵn đây để thu thập bằng chứng phạm tội của Khổng Thông phán.” Đỗ Từ vừa nói, giọng vừa nhỏ dần xuống, mặt mày nhăn nhó “Bản vương cảm thấy ngươi đã nhiều năm chưa về thành, hẳn là không nắm rõ tình hình, một người ngoài như bản vương có nói ngươi cũng chưa chắc đã tin, có khi còn thành đánh rần động cỏ, cho nên ta mới muốn đi tìm chứng cứ trước, bao gồm cả chuyện của Thái tử để giao cho ngươi...”

Thích Nam Kha nghe xong, lạnh giọng nói “Thứ nhất là để biểu hiện tấm lòng hướng về Đại Thịnh trước sau như một, không hề muốn tạo phản của ngươi để khơi gợi lòng thiện cảm từ ta, thứ hai là muốn thông qua việc ngươi đã mạo hiểm cứu lấy Đại Thịnh để khiến ta kính nể ngươi. Đúng là một chủ ý hay.”

Dương Đại Dương Nhị “???” Sao bọn họ lại không hiểu gì hết vậy? Tiểu Vương gia với Thích Nam Kha không phải cùng một bọn ư?

Đỗ Từ thở dài, không lên tiếng.

Thích Nam Kha giận nhưng không thể hiện quá nhiều ra ngoài, chỉ là mặt sầm xuống đôi chút, ánh nhìn hung ác hơn đôi chút “Vậy hôm nay ngươi hối hận?”

“Nam nhân của ta không thể có bộ dạng giống như ngươi được! Ta không chịu! Không chịu đâu!”

Giọng Thích Nam Kha lạnh đến mức Dương Đại Dương Nhị cũng sắp bị đông cứng “Ngươi yêu thích một người chỉ vì ngoại hình của đối phương thôi sao? Thật nông cạn!”

Đỗ Từ “Không thể thì sao? Thích một người đương nhiên là phải thích ngoại hình của người ta trước rồi! Ta nông cạn như thế đấy thì sao!”

Thích Nam Kha “...”

Đỗ Từ lăm lét nhìn Thích Nam Kha như một tên trộm “Nếu ngươi đã thấy ta nông cạn, vì sao ta đòi hỏi hôn, ngươi lại không đồng ý?”

Đỗ Từ đảo mắt, cười như một con hồ ly nhỏ “Ngươi thích ta?”

Thích Nam Kha “...”

Dương Đại Dương Nhị “...” Đột nhiên bị bắt xem người ta ân ái, muốn khóc!

Thích Nam Kha hung hăng quát “Nói chuyện tử tế!”

Đỗ Từ hừ một tiếng, hươ tay hươ chân, lúc lắc đầu nói “Chuyện là vậy đấy, người cũng biết hết rồi. Ta vốn định lấy bằng chứng trước, rồi chờ người tới thì giao cho người, làm nũng với người một chút, thể hiện tấm lòng trung thành, đồng thời kể lể xem ta đã gặp nguy hiểm ra sao, vất vả thế nào, suýt mất mạng bao nhiêu lần! Ta không tin người có thể tâm địa sắt đá, không rung động chút nào vì ta!”

Đỗ Từ xòe tay nhún vai “Giờ hay rồi, người biết hết mọi chuyện, ta cũng chẳng có gì để mà làm nũng hay kể lể.”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha “Có chứng cứ rồi, người định làm thế nào?”

“Ồ, đây không phải chuyện của người à?” Đỗ Từ đáp “Ta không có nhà mẹ đẻ dựa dẫm, thân cô thế cô, đằng sau còn năm trăm nô dịch cần bảo bọc, ta có thể làm gì?”

Thích Nam Kha trầm ngâm, ánh mắt sâu xa “Người muốn ta đứng về phía Quốc cữu?”

Việc Thái tử thông đồng với địch quốc đã là việc có chứng cứ rõ ràng, Thích Nam Kha một khi đứng ra vạch trần Thái tử, vậy chứng tỏ Thích Quốc công phủ bọn họ đứng ở phe đối lập so với Thái tử. Khi đó Quốc công phủ không muốn gia nhập một đảng phái nào đó là điều rất khó. Mà đối phó với Thái tử, đảng phái lớn nhất chính là Ngũ Hoàng tử cùng nhà họ Minh, hay nói cách khác chính là đảng Quốc cữu!

Lại nói, cho dù không có sự tranh chấp đảng phái trong triều đình, chỉ nội việc trong khi nhà họ Thích bọn họ vất vả chiến đấu ngoài sa trường, Thái tử ở nhà lại muốn cắt đất oán vị đã khiến người tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, không thể chấp nhận được rồi!

Đỗ Từ nhìn sắc mặt Thích Nam Kha “Dù nhà họ Minh có huênh hoang vì được ân sủng, bình thường không làm được mấy chuyện tốt lành, thế nhưng vào lúc này, bọn họ lại là người duy nhất có thể bảo vệ nhà họ Thích.”

Thích Nam Kha tất nhiên cũng hiểu. Cuộc tranh chấp này kết quả đã rõ. Nếu Thái tử lên ngôi, đầu tiên là vùng đất phía Tây Nam sẽ bị chia cắt, thứ hai là Đỗ Từ sẽ bị ám sát và thứ ba là Thục Thế sẽ dùng việc này để uy hiếp Thái tử, chiếm lợi riêng. Khi đó, đối với nhà họ Thích mà nói, hiện nay Hoàng Đế e ngại bọn họ, tương lai Thái tử cũng nhất định cảm thấy bọn họ như cái gai trong mắt, nhà họ Thích rồi sẽ sống những ngày bấp bênh mệt mỏi.

Đổi lại, nếu bọn họ đứng cùng phe với nhà họ Minh, vậy thì những chuyện kia chưa chắc sẽ xảy ra.

Ngũ Hoàng tử còn nhỏ, nhà họ Minh tuy quyền to thế lớn, nhưng lại không có quân quyền. Nhà họ Thích giống như một con dao hai lưỡi đối với bọn họ, không thể nói, trước nay bọn họ không có ý muốn lôi kéo người về phía mình. Nay nhà họ Thích kéo Thái tử xuống nước, nhà họ Minh tất nhiên sẽ cam tâm tình nguyện tiến tới. Đồng thời nếu con trưởng nhà họ Thích đồng ý lấy một người nam nhân làm vợ, thế thì uy hiếp của nhà họ Minh sẽ lại càng nhỏ đi. Cho nên nhà họ Minh sẽ chấp nhận bảo vệ nhà họ Thích!

Còn chuyện sau này Ngũ Hoàng tử lên ngôi rồi thì sẽ như thế nào... Ít nhất thì Tây Nam sẽ không bị bán đi, còn những thứ khác chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

Thích Nam Kha rất nhanh đã nghĩ thông mọi chuyện, ánh mắt nhìn Đỗ Từ lại càng trở nên phức tạp.

Người này không chỉ tìm đường lui cho chính mình mà còn nghĩ cho cả nhà họ Thích bọn họ.

Dù thế, nhìn dáng vẻ không vui như phải chịu thiệt lớn của Tiểu Vương gia, Thích Nam Kha vẫn là tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn đề người ra đánh cho một trận!

Thích Nam Kha xem qua một lượt chứng cứ trong hộp, xác định không có gì sai sót xong liền trối Dương Đại Dương Nhị giấu vào trong rừng. Dưới màn đêm, sơn trại vẫn im lặng như cũ, không ai phát hiện ra điều gì bất thường.

Thích Nam Kha dẫn Đỗ Từ xuống núi, viết hai phong thư, rồi lôi một cái còi từ trong áo ra huýt một tiếng, âm thanh bén nhọn như tiếng chim hót, nhanh chóng gọi đến hai con đại bàng to lớn. Thích Nam Kha buộc thư lên chân đại bàng, đại bàng cọ cọ mặt Thích Nam Kha rồi nhìn Đỗ Từ kêu lên một tiếng, vỗ cánh bay đi.

Đỗ Từ nhìn chúng, cảm thán nói “Đây chính là Hắc Phượng và Hắc Hoàng trong truyền thuyết sao?”

Thích Nam Kha ôm Đỗ Từ nhắc bổng lên, xoay người, hơi hơi thở dài hỏi “Đến cái này ngươi cũng biết?”

“Nghe nói là người tự tay nuôi dưỡng, rất thông minh, vừa biết thám thính tin tức, vừa biết đưa thư, gặp trường hợp nguy cấp còn có thể cứu người.” Đỗ Từ đáp “Chỉ cần là thứ liên quan đến người ta đều hỏi thăm hết, chỉ không ngờ... Thật không ngờ mà...”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha đen mặt “Ta bây giờ có gì không tốt? Mười chín tuổi gây như cái que củi, đến quân doanh lẫn lộn vài năm mới rắn chắc lên được. Nếu như vẫn gây yếu như xưa, ta làm sao đánh được địch?”

Đỗ Từ la oai oái “Kể cả thế thì ngươi cũng rắn chắc hơi bị quá đà rồi đấy!”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha dứt khoát chuyển đề tài hỏi “Làm sao người trà trộn được vào sơn trại?”

“Sau khi người đi có người tới đưa tin. Hắn tên là Mã Tam.” Đỗ Từ nói “Ta nhìn thấy cách thêu của Thục Thế trên túi hắn, còn cả dấu ấn hình hoa mai, nên ta đoán hắn là người Thục Thế chứ không phải người Đại Thịnh, nếu vậy hắn chắc chắn sẽ nhận ra ta, cho dù không nhận ra ta hắn cũng sẽ nhận ra cây sáo.”

Thích Nam Kha “Cho nên người cố ý xuất hiện, để hắn nhận ra người? Đối phương vốn đang muốn đi tìm người, nay người lại tự mình xuất hiện, đúng là chuyện tốt?”

Thích Nam Kha không dám nghĩ đến lúc ấy có bao nhiêu nguy hiểm, trách cứ Đỗ Từ “Người điên rồi? Nếu như bọn họ không thêm hỏi đã giết người trước thì sao?”

Đỗ Từ “Dù gì cũng phải đánh cược một phen! Lại nói, nếu như ta bị thương, vậy thì ta lại có cớ để nhờ người chăm sóc cho ta rồi.”

Nói xong, Đỗ Từ lại lần nữa than thở “Chỉ là không ngờ... Đúng là không ngờ mà...”

Thích Nam Kha “...”

“Sau này không được mạo hiểm như vậy nữa.” Thích Nam Kha nói “Người từ nhỏ chưa từng bị thương lần nào, có khi chưa chết vì bị trúng tên đã chết vì đau rồi.”

Đỗ Từ “...” Ta cũng đâu phải người giấy đâu?

Hai người tạm thời thôi không nói chuyện, ngồi trên yên ngựa chậm rãi rời đi. Con ngựa lông vàng đốm trắng cứ đi được một đoạn lại thủng thảng cúi xuống gặm cỏ. Đỗ Từ nín lấy bờm nó, cảm giác mơ tưởng đẹp đẽ bị đánh nát quá đột ngột, cho nên đến giờ cả người vẫn chưa được tự nhiên lắm.

Đang lúc y muốn nói gì đó để xua tan bầu không khí, Thích Nam Kha đã từ phía sau buồn bực cất tiếng “Túy Phong lâu... Là kỹ viện sao?”

Đỗ Từ “...”

15. Chương 15: Nguy Hiểm

Trên con đường nhỏ vắng vẻ, màn đêm có chút lạnh, Đỗ Từ mặt không đổi sắc hừ hừ ngâm nga.

Khúc ngâm sứt sứt sọc sọc, khi thì quên lời, khi thì sai nhạc.

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha kéo nhẹ dây cương, con ngựa lông vàng đốm trắng liền nhanh ý đứng lại, hai cái tai giật giật, nghiêng đầu thở phì một tiếng, giống như đang cười nhạo cái sự dốt nhạc của Tiểu Vương gia.

Thích Nam Kha “Người tới kĩ viện?”

“Đừng nói khó nghe thế chứ!” Đỗ Từ phản bác “Gọi Túy Phong lâu.”

Thích Nam Kha ừm một tiếng “Nhưng nếu ta nhớ không nhầm thì đó là kĩ viện?”

Đỗ Từ “...”

Đỗ Từ nín bồm ngựa, lăm bằm “Chưa xong nữa hả trời.”

“Sao lại tới đó? Với cả, Vu Tướng công là ai?”

Đỗ Từ bĩu môi “Bạn.”

“Người làm bạn với Tướng công?”

Nam kĩ trong Túy Phong lâu đều được người bên ngoài gọi là Tướng công, bọn họ có người nam giả nữ, cài trâm đeo vòng, tóc dài chấm eo, áo mỏng sa y, so ra còn mỹ miều xinh đẹp hơn cả nữ nhân; có người lại thanh tú xuất sắc chẳng khác nào thư sinh, cầm kì thi họa không gì không biết, lúc cười rộ lên thì tươi sáng giống hệt trăng rằm, khiến người thư thái.

Vu Tướng công tên thật là Vu Toàn, còn tên dùng trong Túy Phong lâu thì lại là Vu Tiểu Nhu. Đỗ Từ quen hẳn là do tên này thuộc loại ăn chơi trác táng, thông dâm cả nam lẫn nữ. Vu Tướng công rất nổi tiếng ở Túy Phong lâu. Hắn không chỉ tinh thông thơ từ ca phú, cầm kì thi họa mà kĩ năng trên giường cũng là mười phần đáng nói, khách tới tìm hắn nhiều vô số kể.

Lại nói, khách của hắn phần lớn đều là mặt dưới, bởi vì Vu Tướng công tuy tên “nhu” nhưng tướng mạo lại không hề “nhu” tí nào mà thuộc loại vừa tươi sáng vừa tuần mĩ, gờ tay nhấc chân đều mang theo cảm giác phiến tình, nhất là khi hắn chăm chú nhìn ai, kẻ đó liền tin hẳn là thật lòng thật dạ yêu thích mình.

Thủ đoạn như vậy, nam nhân bình thường đâu thể làm được? Cho nên, Đỗ Từ làm bạn với Vu Tướng công, thực chất là muốn học vài chiêu để dùng trên người Thích Nam Kha!

Đáng tiếc, y học ra một thân bản lĩnh nhưng giờ lại không có đất dụng võ!

Đỗ Từ nghĩ nghĩ liền bi thương ngập tràn.

“Nam kĩ thì đã sao? Người ta lại chẳng trộm chẳng cướp, cũng vất vả khổ cực kiếm ăn bằng chính năng lực của mình cơ mà?” Đỗ Từ trong lòng không vui, lúc nói ra khó tránh mang theo sự giận dữ “Lẽ nào chỉ có người Quốc công phủ các người mới là người thôi sao?”

Trước mặt Dương Đại Dương Nhị, bộ dạng Đỗ Từ ngong nghịu nói tiếng Đại Thịnh còn có vài phần khí thế Vương gia, chứ lúc này, y vừa quay lại dùng tiếng Thục Thế, bộ dạng đã nháy mắt biến thành kiểu chanh chua ăn không nói có.

Đỗ Từ lúc lắc đầu “Ta nói người nghe, người đừng có mà khinh thường người ta nhé, người ta là người đã nhìn thấu lòng người ấm lạnh trên đời rồi đấy, đối nhân xử thế gì đó cũng rất là hiểu biết, khả năng nhìn nhận sự việc có khi còn thấu đáo hơn các người nhiều. Thế mới gọi là thông tuệ chứ!”

Khóe miệng Thích Nam Kha giật giật “Ta không có ý đó.”

“Vậy người có ý gì?”

“Ta không khinh thường ai cả, chỉ là người...” Thích Nam Kha cảm thấy lời này nói ra có chút ngượng ngùng, cho nên ngập ngừng mãi mới biểu đạt được trọn vẹn cả câu “Người đường đường là Vương gia, đến những chỗ đó bị ai nhìn thấy thì không hay. Huống hồ, người còn...” Người còn là người đã có hôn ước!

Thích Nam Kha nhìn bộ dạng vô tư của Đỗ Từ, trong lòng không khỏi buồn bực “Ít ngày nữa thánh chỉ sẽ được ban bố, khi đó ta và người đã là người có hôn ước, vậy mà người vẫn tới Túy Phong lâu chơi đùa mua vui cùng Tướng công? Còn ra cái thể thống gì nữa?”

Đỗ Từ lăm bằm “Ta với hần là chị em tốt.”

Thích Nam Kha “...”

Đỗ Từ nghĩ nghĩ lại thấy giận, vắn vẹo quay ngược lại trách cứ Thích Nam Kha “Đường đường một Đại Tướng quân, vậy mà người dám mặt không đỏ tim không loạn nói dối! Thanh Quân cái gì chứ? Bán cá cái gì chứ? Ta còn chưa tính sổ với người đâu! Tên tự của người rõ ràng là Tử Phụng!”

Thích Nam Kha “Thanh Quân quả thật là tên tự của tổ tiên nhà họ Thích, lúc đầu ta không tiện giải thích với Vương gia, cho nên mới mượn dùng tạm, cũng không tính là lừa dối gì.”

“Như thế mà còn không tính là lừa?!”

“Nhà họ Thích ta vốn gốc là người ở huyện Hạnh Hoa, ngoài thành Ngũ Sắc, thuở xưa lập nghiệp từ nghề bán cá. Sau đó, trong nhà may mắn sinh được một người trí tuệ hơn người, chính là lão tổ Thanh Quân của ta. Lão tổ ra ngoài theo người học cách đóng tàu, ra khơi đánh bắt, rồi nhờ dùng thuyền đi khắp nơi buôn hải sản mà có được kiến thức rộng rãi. Đợi khi có tiền, lão tổ cho người sửa sang lại học đường ở quê nhà, tạo điều kiện phát triển cho con cháu. Tiếp đến, chất trai của lão tổ, cũng chính là ông nội ta, có duyên cùng Tuệ Vương đánh tan bạo quân, đến khi Tuệ Vương kế vị, ngài liền gả Sùng Linh Công chúa cho ông của ta, phong người làm Quốc công, đời đời kế vị, từ đó, nhà họ Thích mới coi như là đổi vận.”

Đỗ Từ không biết những chuyện này, nghe thế thì sửng sốt “Hóa ra là vậy à.”

“Nhà họ Thích sau khi được phong tước mới qua có ba đời, trong đó tước vị mới được truyền có hai đời, vậy mà thật không ngờ, Bệ hạ chưa gì đã nóng lòng muốn diệt trừ nhà ta để phòng ngừa hậu họa.” Thích Nam Kha nhìn bóng đêm phía trước, sắc mặt dần dần lạnh lẽo.

Đỗ Từ nhìn hẩn, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót. Không nói những thứ khác, nhà họ Thích cũng đã ba đời là công thần, gia tộc không ai là không tài giỏi mạnh mẽ, Thích Nam Kha thân là con trưởng, không cần thi đỗ công danh cũng có thể thừa kế tước vị, thế nhưng hẩn vẫn nuôi dưỡng cốt khí từ khi còn nhỏ, đến năm mười sáu tuổi thì thi đỗ Trạng Nguyên, mười bảy tuổi xin ra chiến trường, mười chín tuổi trấn thủ biên quan, tất cả những thứ này đều là do hẩn tự mình giành lấy.

Đỗ Từ nghĩ lại cảnh anh em nhà mình tự đấu đá lẫn nhau, không khỏi thở dài “Từ xưa đến nay gần Vua vốn chẳng khác nào gần cọp.”

Thích Nam Kha cúi đầu liếc nhìn Đỗ Từ. Hẩn là thần, bị Hoàng đế bỏ rơi bất kì lúc nào cũng là chuyện bình thường. Nhưng Đỗ Từ, thân là Vương gia, là con trai ruột của Hoàng đế Thục Thế, năm xưa cũng được cưng chiều nổi tiếng một thời, vậy mà vẫn bị nói bỏ liên bỏ, như thế so ra, y hình như càng thê thảm hơn mình thì phải?

Thích Nam Kha xụ mặt, hẩn không biết cách an ủi người khác, nghĩ nửa ngày cũng chỉ biết cứng nhắc giơ tay lên vỗ vỗ vai Đỗ Từ.

Đỗ Từ “???”

Đỗ Từ “Có cái gì rơi lên vai ta sao?”

Thích Nam Kha “...”

Hai người cưỡi ngựa về đến điểm tập kết trước. Thích Nam Kha buộc ngựa vào một cái cây, rồi kéo ống tay áo đi nhặt củi nhóm lửa. Còn Đỗ Từ, do vận động nhiều nên đã sớm đói bụng, y sờ soạn hành lí của Thích Nam Kha, móc ra một mẩu lương khô ăn lót dạ.

Thích Nam Kha vừa nhóm lửa vừa lơ đãng liếc nhìn Tiểu Vương gia. Đối phương da dẻ trắng nõn, quần áo lấm lem bụi đất, tùy tiện ngồi trên đồng lá khô nhí nhách gặm từng miếng từng miếng bánh bột ngô trông

chẳng khác nào một con chuột con, tuy thế y lại không hề giận hờn, không hề làm mình làm mẩy, rất tự nhiên uống nước lạnh và ăn lương khô.

Thích Nam Kha lặng lẽ đứng dậy, muốn đi săn chút gì đó về cải thiện chất lượng bữa ăn cho Tiểu Vương gia.

Thích Nam Kha rời đi không lâu, Đỗ Từ đã uể oải nằm bệt ra đất, chân tay giang ra thành hình chữ đại, dò dẫm nhìn trời đêm.

Trên trời, sao nhỏ lốm đốm, đẹp không sao tả xiết. Có thể nói ở trong thành Vĩnh Ca, y rất hiếm khi có thể thấy được cảnh tượng như thế.

Nếu Thích Nam Kha vẫn là Thích Nam Kha của năm đó thì cuộc đời mới mỹ mãn làm sao!

Đỗ Từ trầm nghĩ, nếu vậy, y có thể giả bộ oan ức, tủi hờn ôm vai nói “Thật cô đơn trống trải!”, còn có thể giả bộ tay chân vô lực, không ăn được cái gì, phải nhờ Tướng quân đến dứt. Vu Tướng công từng nói, Tướng quân ai cũng thích kiểu mỹ nhân mảnh mai yếu ớt, thế thì, y có thể nhân cơ hội ngã vào lòng Tướng quân, hơi nghiêng đầu, lộ ra góc nghiêng thần thành, yếu điệu nói “Vì chàng, ta có mất cái mạng này cũng chẳng hề nuối tiếc!”

Tướng quân nghe xong chắc chắn sẽ động lòng, sẽ cảm kích, khi đó Đỗ Từ chỉ cần thổ lộ, rồi tỏ ra xấu hổ ngượng ngùng, đối phương e là sẽ ôm chầm lấy y hôn môi luôn ấy chứ!

A! Màn trời chiếu đất! Đẹp biết nhường nào!

Đỗ Từ nghiêng đầu nhìn về hướng Thích Nam Kha rời đi, phụng phịu: Mẹ kiếp, sao lại biến thành già khảm như thế cơ chứ!

Thực ra, thích một người lâu như vậy, cho dù đối phương bây giờ với đối phương trong kí ức đã không còn giống nhau, thì tình cảm cũng không thể nói hết liền hết, chỉ là trong lòng không thoải mái chút mà thôi.

Tóm lại thì vẫn là thích! Đỗ Từ quệt miệng, luôn thấy mình phải chịu thiệt thòi lớn.

Y lại gặm một chút bánh bột ngô, ngắm trời đêm, suy nghĩ vẫn vơ: Vết sẹo kia làm sao lại có? Tình thế lúc đó hẳn là rất nguy hiểm? Có phải chỉ cần thiếu một chút nữa thôi là hẳn đã mất mất một bên mắt rồi không?

Hắn liều mạng như vậy, còn bị hủy dung, thế mà Hoàng đế lại muốn gài bẫy hắn, thật là khiến người ta thất vọng!

Mà hắn nữa, sao lại đàn thế cơ chứ? Đến cả an ủi người khác cũng không biết, chỉ biết xị cái mặt ra!

Cơ mà...

Hắn không muốn kháng chỉ từ hôn, cũng không muốn mình tới Túy Phong lâu, còn ghen với Vu Tướng công, thật là đáng yêu!

Cái đồ ngốc đó!

Đỗ Từ chốc lại cười, chốc lại nhăn mày nhăn mặt, chốc lại ngu ngơ cười phá lên, chốc lại lầm bầm lầu bầu, giống hệt như kẻ bị tâm thần phân liệt.

Đúng lúc Tiểu Vương gia đang lơ đãng thì xung quanh vang lên tiếng lá khô sột soạt, con ngựa vàng đốm trắng cũng bất ngờ hí lớn.

Tiểu Vương gia vốn còn tưởng Thích Nam Kha quay lại, ai ngờ lưng y đột nhiên lạnh toát, cả người ngã vật xuống, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, vai đã tê dại cả đi.

“Ta...?” Tiểu Vương gia tròn tròn hai mắt, chỉ thấy một mũi tên vàng xuyên qua bả vai, phần đuôi mũi tên thậm chí vẫn còn hơi hơi rung động.

Sự đau nhức nhanh chóng lan ra toàn thân. Chỉ cần Tiểu Vương gia hơi động, nó sẽ nhún lên gấp bội, như thể cả cánh tay vừa bị cắt rời.

Mặt Tiểu Vương gia trắng bệch. Y tin Thích Nam Kha, y thật sự là một con người giấy, y sẽ chết vì đau!

“Tiểu Vương gia đúng là biết diễn kịch!” Người tới từng bước tiếp cận, không ngoài ý muốn chính là Mã Tam!

Mã Tam là người được Tam Hoàng tử Thục Thế phái tới để giám sát và truyền tin, cũng coi như là tâm phúc của Tam Hoàng tử, cho nên hắn tất nhiên không dễ bị lừa như những người khác trong sơn trại.

Mã Tam luôn chú ý động tĩnh của Dương Đại Dương Nhị. Sau khi phát hiện sảnh trong không có tiếng động, hắn liền nhìn qua cửa sổ thì phát hiện ở đó trống rỗng.

Mã Tam ngay lập tức đoán được chuyện đã xảy ra. Hắn vội vàng sai người xuống núi, nhưng do sợ đêm hôm đèn đuốc quá sáng sẽ đánh động đến Khổng Thông phán, gây ra khủng hoảng không đáng có, cho nên hắn chỉ sai một số rất ít cùng đi tìm, động tĩnh cũng không tính là quá lớn.

Mã Tam vận may không tệ, hắn là người đầu tiên tìm thấy Đỗ Từ.

Mã Tam huýt một tiếng sáo dài. Đỗ Từ biết rất nhanh sẽ có người chạy tới, bản thân không tài không võ,

Thích Nam Kha lại đơn độc tay không tác sát, bọn họ sẽ rất khó để đánh thắng được đám người Mã Tam. Đỗ Từ nhúu nhúu mày, đưa ra quyết định.

Mẹ kiếp! Đúng là không được tí lời nào mà! Vừa mắng, Đỗ Từ vừa nhẫn nhịn chịu đau đứng lên, cắn răng bẻ gãy đuôi mũi tên, còn đầu mũi tên thì vẫn giữ lại trên vai.

Việc làm này đúng là lấy mất nửa cái mạng của Đỗ Từ. Y rét run cả người, choáng váng lui về sau. Y đoán, Mã Tam còn chưa biết bọn y có hai người, cho nên y phải đánh lạc hướng hắn cho hắn rời khỏi đây.

“Dương Đại Dương Nhị đâu?” Mã Tam quan sát xung quanh, hỏi Đỗ Từ “Mau trả ta chiếc hộp của Thái Tử.”

Đỗ Từ vỗ vỗ ngực, tuy cái hộp thực chất nằm ở chỗ Thích Nam Kha, nhưng y vẫn cố ý nói “Xem người có lấy được không đã.”

Mã Tam cười nhạt “Tiểu Vương gia đúng là can đảm, tiểu nhân bội phục!”

Mã Tam giương cung, trong giọng nói mang theo châm chọc “Tiếp theo, e là đầu của ngài rồi.”

Đỗ Từ nhặt một thanh củi từ trong đồng lửa lên, đầu củi nóng bỏng ngay lập tức khiến bàn tay y phỏng rộp. Đỗ Từ ném thanh củi về phía Mã Tam, rồi nhân lúc đối phương chật vật tránh né, leo nhanh lên ngựa. Đè xuống cái vai đang chảy máu đầm đìa, Đỗ Từ kéo dây cương giục “Đi!”

16. Chương 16: Sau Đây Ta Sẽ Bảo Vệ Người

Ngựa vàng là một con ngựa rất có linh tính, hồi còn trên chiến trường nó đã từng được theo chủ nhân tiếp xúc rộng rãi, đao kiếm chém giết gì đó, có gì mà nó chưa từng thấy qua? Lần nghiêm trọng nhất đuôi nó còn bị bộ binh dùng giáo đâm trúng, may lần đó có đeo nẹp bảo vệ cho nên mới không bị gãy. Thế nhưng vết thương vẫn bị nhiễm trùng suýt chút nữa thì không cứu lại được. Và cũng chính do lần đó, Thích Nam Kha mới bị ngã văng khỏi ngựa, xong bị Tướng quân bên phía đối thủ chém bị thương mặt.

Trong mắt ngựa vàng, bộ dạng giường cung bạt kiếm của Mã Tam một chút cũng không đáng sợ, cho nên nó không nghe mệnh lệnh của Đỗ Từ là quay đầu chạy trốn mà lắc lắc đầu, thở phì phì xông tới.

Đỗ Từ sợ ngây người, Mã Tam cũng bị tình thế bất ngờ thay đổi khiến cho bối rối, chờ hắn định thần lại, muốn giương cung lên bắn, con ngựa vàng đã xông mạnh tới, giơ chân đạp mạnh cả Mã Tam lẫn cung tên lún vào trong đất, đồng thời hí lớn.

Mã Tam vai bị trật khớp, còn mặt thì bị dây cung cứa rách, quỳ rạp trên đất nửa ngày cũng không động dậy được.

Ngựa vàng giống như vẫn chưa hết giận, lần nữa giơ chân đạp cho Mã Tam ngã luôn tại chỗ.

“Hí!!!” Ngựa vàng vung vẩy đuôi, lộc cộc lộc cộc giậm chân đi qua đi lại, vô cùng đắc ý.

Đỗ Từ túm chặt lấy bờm nó, nhất thời không biết phải làm sao, nhưng trong lòng rất nhanh đã dâng lên cảnh báo “Không được, chúng ta vẫn phải đi... Lát nữa bọn họ sẽ đuổi tới.”

Thanh âm của y dần dần suy yếu, cả người ngã rạp xuống lưng ngựa. Đúng lúc này, một bóng người phi ra khỏi rừng cây, mang theo sự mát lạnh của màn đêm và hơi nước, nhanh tay đỡ lấy Đỗ Từ ôm vào lòng trước khi y bị rơi xuống đất.

“Bảo Du?!” Thích Nam Kha vừa sợ lại vừa giận, khi bàn tay chạm tới bả vai đầm đìa máu tươi của Đỗ Từ, tim hẫc thất lại “Người... Làm sao...”

Thích Nam Kha liếc thấy trên đất có người bị đạp ngã, ngay lập tức hiểu ra. Hắn cẩn thận đỡ Đỗ Từ ngồi xuống rồi vạch vết thương của y ra xem. Đỗ Từ tửu thân, hai mắt đỏ ửng, giọng nói mang theo nước nở lên án “Đau...”

Thích Nam Kha nhìn bộ dạng này của đối phương, lý trí nhất thời đứt phụt một cái, chỉ thấy lửa giận hừng hực xông lên, vô cùng muốn bầm thây chặt xác tên đang nằm trên đất.

“Ta trút giận giúp người!” Thích Nam Kha trừng mắt quay sang Mã Tam, cầm mũi tên hung hăng đâm xuống vai hắn. Mã Tam đau đến tỉnh cả lại, còn chưa kịp hô lên, Thích Nam Kha đã tiếp tục dùng tên xiên ngang qua đùi hắn khiến Mã Tam chỉ biết ôm chân kêu không thành lời. Tiếp đến, Thích Nam Kha một phát đạp ngã Mã Tam, rồi mặc xác hắn máu me be bét, quay lại cẩn thận cởi đồ của Đỗ Từ ra, quan sát vết thương của y.

Mũi tên nhất định phải lấy ra, nếu không vết thương sẽ bị nhiễm trùng.

Thích Nam Kha cắn răng, sờ soạn móc ra một con dao từ trên người Mã Tam. Sau khi hơi lửa khử độc, Thích Nam Kha xé một góc quần áo của mình đưa cho Đỗ Từ để y cắn.

“Nhịn một chút.” Thích Nam Kha chú ý thấy bàn tay Đỗ Từ nhuộm đầy máu, lòng bàn tay nóng hừng hực thì tim đau đến thắt cả lại. Sắc mặt hắn lúc này thậm chí còn trắng hơn cả sắc mặt của Tiểu Vương gia.

Đỗ Từ không chớp mắt nhìn Thích Nam Kha “Người là ai?”

Thích Nam Kha “...”

Tiểu Vương gia vừa đau vừa cố pha trò, nở nụ cười nói “Ta đùa đấy, người như thế này... Cũng đẹp trai phết nhỉ?”

Thích Nam Kha bắt được hai con thỏ hoang cùng mấy con cá giắt ở thắt lưng quần, thân trên để trần, quần bên dưới có chút ướt. Cơ thể hần trắng kiện, rắn chắc, trước ngực tràn ngập vết thương cũ, nhìn dù hơi dữ tợn nhưng cũng khiến lòng người xót xa. Có thể là vì tìm được nguồn nước, cho nên Thích Nam Kha đã tranh thủ tắm tấp và rửa mặt sạch sẽ. Râu được cạo sạch, vẻ mặt mỗi phong trần cũng như rút đi, Đỗ Từ nhìn Thích Nam Kha, phát hiện hóa ra đối phương cũng không đến nỗi đen lắm, vẫn còn thấp thoáng dáng vẻ của ngày xưa.

Ví dụ như hàng lông mày rậm, khoe mắt hơi hơi nhếch lên một cách thâm sâu.

Đôi con ngươi màu tro hơi hơi khác lạ, tuy trên mặt có một vết sẹo nhưng cũng không ngăn được khí thế oai hùng, tràn ngập tính xâm lược. Thích Nam Kha bây giờ có mị lực của sự trưởng thành hơn người thiếu niên lạnh lùng trong quá khứ, cũng có khí chất hùng hãn, thẳng thắn, quả quyết, uy nghi, áp chế hơn rất nhiều người thiếu niên mặt mũi non nớt trong quá khứ.

Đỗ Từ mơ mơ màng màng nhìn người trước mắt, rồi bất ngờ nở nụ cười. Y run run giơ bàn tay đầy máu lên, nhưng vì sợ đau nên không dám vươn ra chạm vào mặt đối phương. Hai người cách nhau sát sạt. Đỗ Từ chăm chú quan sát một hồi liền cảm thấy người thiếu niên năm xưa cùng người nam nhân hiện tại đang chậm rãi hợp lại thành một “Vẫn là hình dáng đó mà, kể ra cũng chẳng thay đổi mấy.”

Thích Nam Kha không hiểu sao tự nhiên thấy mũi cay cay.

Đỗ Từ cố gắng dời đi lực chú ý của mình, không quan tâm đến cái vai đau đớn nữa, thủ thỉ “Ngày đó, sau khi kết thúc yến hội, ta đã đi tìm người, người có còn nhớ không?”

Thích Nam Kha mím môi, im lặng nhìn chăm chăm vết thương của Đỗ Từ.

Hắn chậm rãi dùng dao cắt xuống, Đỗ Từ run lên, hít một hơi thật sâu nói “Ta chỉ là thấy người đẹp trai, võ công cũng cao cường, cho nên muốn làm quen với người. Kết quả, người của phủ Quốc công ai cũng mất cao hơn đầu, đến liếc cũng không thèm liếc nhìn ta lấy một cái. Haiz, ta có đáng ghét như vậy sao?”

Đỗ Từ ngẫm nghĩ “Có lẽ là có chút đáng ghét thật, người đã nói ta nói nhiều.”

Thích Nam Kha nghe Đỗ Từ nói vậy thì đột nhiên nhớ ra, nhiều năm trước đây, sau khi yến tiệc kết thúc, hắn do thể hiện quá mức xuất chúng cho nên khiến Hoàng đế không được vui, mầu thân vì thế mà trách mắng hắn suốt cả dọc đường về. Nói gì thì nói, Thích Nam Kha khi đó chung quy vẫn là một cậu nhóc, hắn làm sao sẽ chịu? Vậy là hắn xụ mặt, tâm tình âm thầm bức dọc.

Lúc đến cửa cung, một đứa bé mặc y phục theo hình không tước màu lam bất ngờ gọi hắn lại. Thích Nam Kha đang không vui, không muốn tiếp chuyện, cho nên cảm thấy bộ dạng riu ra riu rít của đối phương hết sức đáng ghét. Hắn hỏi “Sao người nói nhiều vậy? Người là ai?”

Tiểu Vương gia mới đến, còn chưa hiểu hết lễ tiết ở Đại Thịnh, Thích Nam Kha lại không nhận ra y, lần nữa bị mầu thân trách mắng “Cần rõ! Đây là Tiểu Vương gia Thực Thế Đỗ Từ! Mau xin lỗi Vương gia đi!”

Công chúa tuy nói thì nói vậy, nhưng trên thực tế, bà vẫn cảm thấy mình đường đường là một công chúa cao quý hơn người, còn Đỗ Từ chẳng qua chỉ là một con tin không hơn không kém. Công chúa hơi hơi nhếch cằm, nhìn đứa nhỏ trước mặt “Tiểu Vương gia xin đừng buồn lòng, đại lang nhà ta vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng như vậy đấy.”

Đỗ Từ hai mắt trong veo nhìn Thích Nam Kha, lòng có chút buồn, nhưng ngoài miệng vẫn mỉm cười đáp “Không sao, là Tiểu Vương mạo phạm, chưa tự giới thiệu.”

Đậu Đình đứng cạnh Đỗ Từ trợn mắt “Vừa nãy Bệ hạ đã giới thiệu, là tại hần...”

Đỗ Từ kéo tay Đậu Đình, Đậu Đình mím môi, hậm hực nín tiếng.

Công chúa liếc qua Đậu Đình, rồi phẩy nhẹ tay áo “Nếu Tiểu Vương gia không còn chuyện gì khác, chúng ta xin đi trước.”

Đỗ Từ lần nữa quay sang nhìn Thích Nam Kha. Thích Nam Kha mới bị mắng một trận xong, ai ngờ ra đến cửa cung, chỉ vì bị một tên Thục Thế giới ới đất hơi từ đâu nhảy ra chặn đường mà lại bị mắng, tâm trạng đương nhiên rất khó chịu, cho nên đến liếc cũng chẳng buồn liếc đối phương lấy một cái.

Đỗ Từ thấy thế chỉ đành giải thích “Là do lúc nãy thấy Thích ca ca võ công cao cường, cho nên ta mới muốn tới nói chuyện mấy câu.”

Đỗ Từ ôm chút hy vọng, cười “Ca ca...”

Thích Nam Kha không nhận được nữa, ôm quyền khom người nói “Tiểu Vương gia thứ tội, hôm nay trời đã muộn, ta còn phải hộ tống mẫu thân về phủ, thứ cho ta không thể tiếp lời.”

Đỗ Từ lúng túng gật đầu “Ồ, được.”

Thích Nam Kha rút đầu mũi tên ra, ngẩng lên nhìn Đỗ Từ, phát hiện Tiểu Vương gia không biết từ bao giờ đã không nhận được mà nước mắt nước mũi tèm nhem.

Tim Thích Nam Kha nhói lên, nhớ lại cậu nhóc ăn mặc trang phục hoa lệ xấu hổ đứng dưới trăng ngày ấy. Lần đó, hần chẳng lâu sau liền theo cha ra trấn thủ biên cương, cho nên vốn chẳng hề để tâm.

Vậy mà, đối phương lại một mực ghi nhớ, thậm chí còn một lòng một dạ tìm đường lui cho nhà họ Thích.

Thích Nam Kha không rõ mùi vị trong lòng mình lúc này là gì, chỉ biết có thứ gì đó không ngừng đập loạn trong lồng ngực, thành thịch thành thịch đến ù cả tai. Đợi khi hần nhận thức được, thì hóa ra đó chính là tim của bản thân.

“Được rồi.” Giọng Thích Nam Kha nghèn nghẹn, dịu dàng đến chính mình cũng không nhận ra “Thoa thuốc xong ta sẽ đưa người về Vương thành, những chuyện khác người không cần lo nữa.”

Đỗ Từ không nói tiếng nào, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Thích Nam Kha cẩn thận bôi thuốc cầm máu cho Tiểu Vương gia xong liền cạy miệng y, nhét vào một viên thuốc giảm đau chuyên dùng cho binh sĩ trên chiến trường. Tiếp đến, hắn tự mình hớp một hớp nước, rồi miệng đối miệng đút cho Tiểu Vương gia hòng đẩy viên thuốc trôi xuống. Xong xuôi, Thích Nam Kha lại xé một góc vạt áo để băng bó vết thương đã được bôi thêm một lần thuốc nữa cho Đỗ Từ.

Bản thân mình chẳng qua mới không ở có một lúc mà người này đã bị thương thành như thế này rồi.

Thích Nam Kha thở dài, ngón tay xoa xoa bờ môi mềm có chút trắng bệch của Đỗ Từ “Ngày đó không để ý người là lỗi của ta, sau này... Ta sẽ bảo vệ người.”

Cũng không biết Tiểu Vương gia có nghe thấy không.

17. Chương 17: Ta Đợi Hắn

Chờ Tiểu Vương gia tỉnh lại, thời gian đã qua mấy ngày.

Khi đó, y đang nằm trên một chiếc xe ngựa rộng lớn, bên dưới là tầng tầng lớp lớp chăn đệm êm ái, cho nên mặc dù vừa trải qua giấc ngủ dài, cả người Tiểu Vương gia vẫn cực kì khoan khoái dễ chịu. Trong xe thậm chí còn đốt cả hương an thần, cạnh chỗ chân nằm là một bàn nhỏ bày vô số hộp đồ ăn và nguyên liệu thuốc. Ngoài xe, bên cạnh tiếng vó ngựa và bánh xe lăn đều là tiếng thủ thi nói chuyện của Đậu Đĩnh cùng phu xe. Tất cả khiến Đỗ Từ có cảm giác như những gì xảy ra trước khi y ngất đi chỉ là một giấc mơ.

“Đậu Đĩnh...” Đỗ Từ khàn khàn hô một tiếng.

“Công tử!” Đậu Đĩnh ngay lập tức chui vào buồng xe, mừng rỡ kêu lên “Ngài tỉnh rồi! Thật tốt quá!”

Đậu Đĩnh bò tới thử nhiệt độ trên trán Đỗ Từ, thấy đã hạ sốt thì thở phào nhẹ nhõm, rồi rót một bát thuốc đưa qua “Công tử, mau uống đi, đại phu nói, chỉ cần ngài tỉnh thì phải uống cái này ngay lập tức!”

Đỗ Từ được Đậu Đĩnh đỡ dậy, vừa ném thử thuốc, y đã đắng đến muốn ngạt thở.

Uống xong một bát thuốc, Đậu Đĩnh nhanh tay nhét vào miệng Đỗ Từ một viên ô mai. Lần này là chua đến đáng sợ khiến mặt Đỗ Từ nháy mắt nhăn như trái táo tàu.

Đỗ Từ hít một hơi thật sâu “Người... Người muốn chơi chết ta đây à?!”

Đậu Đình lắc đầu “Không ạ, đây là của Thích Tướng quân mua, nói là ngài nhất định sợ đắng, cho nên ăn cái này cho đỡ đắng!”

Đỗ Từ “...” Thích Nam Kha ngu ngốc!

Đỗ Từ bị chua tỉnh cả người. Đợi Đậu Đình lấy một chiếc gối mềm chèn ở sau lưng cho y xong, Đỗ Từ mới cẩn thận hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Hóa ra sau khi y ngất đi, Thích Tướng quân cũng ngay lập tức nghĩ tới việc Mã Tam có thể phái cả người cùng đi, cho nên hắn đã trói Mã Tam vào sau ngựa, rồi trốn đến nơi khác.

Hôm sau, Nguyên Công Hoàng đế nhận được mật báo, bên trong là chứng cứ Thái tử cầu kết cùng Thực Thế phản quốc. Hoàng đế hết sức giận dữ, bí mật tổng giam Thái tử vào ngục, phong tỏa tin tức, đồng thời phái người phóng ngựa mang theo ba bức thánh chỉ và tín vật của Hoàng đế giao cho Thích Nam Kha toàn quyền phụ trách điều tra rõ chuyện này. Bên cạnh đó, Khổng Thông phán và tên lỗ mãng đeo khuyên bạc cũng bị hai người Từ phó tướng và Chu phó tướng tìm thấy, bắt giữ, cũng như phát hiện một số lượng lớn thư từ và danh mục quà tặng qua lại với Thái tử và Tam Hoàng tử Thực Thế trong một căn nhà riêng của hắn.

“Đội Tướng quân lấy được thánh chỉ và tín vật, ngài ấy sẽ tới thành bên cạnh mượn binh, cộng thêm đoàn quân phía sau sắp sửa tới nơi là bọn họ có thể vây đánh sơn trại rồi đưa hết nhân chứng, vật chứng về thành.” Đậu Đình nói “Tướng quân sợ ngài ở đó phải chịu khổ, cho nên kêu em hộ tống ngài về trước.”

Trước khi đi, Thích Nam Kha còn đặc biệt viết một phong thư nhét vào vạt áo Đỗ Từ, sau đó phân phó Đậu Đình để ý thật kỹ. Ngoài ra, hắn cũng tìm một vị đại phu đi theo xe để chăm sóc cho Đỗ Từ.

Đậu Đình cảm thán “Chuyện này rốt cuộc cũng kết thúc! Nếu công tử đoán không sai, Quốc cữu nhất định sẽ giúp Thích Tướng quân diệt trừ đảng phái của Thái tử, đặt dấu chấm hết cho bọn họ. Nhà họ Thích chắc chắn sẽ cảm kích ngài, thế thì sau này, cho dù ngài có ở lại Đại Thịnh cũng sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.”

Đỗ Từ uống từng ngụm trà nhỏ, nghe thế thì nói “Thích Nam Kha không phải một tên ngốc, người cảm thấy Hoàng đế tại sao lại nhận được mật báo? Lúc đầu, hắn thả hai con đại bàng đi, ngoài một con đi tìm các người, thì con còn lại chính là tới Vương thành, hắn là tới tìm người nhị đệ đang làm quan nhỏ ở Lại bộ của hắn.”

Người nhà họ Thích không ai chịu thua ai, hầu như con cháu trong nhà đều tự có công danh và chức quan của mình. Nhị đệ của Thích Nam Kha cũng thế, hiện nay y đang làm việc tại Lại bộ. Sau khi nhận được tin nhà họ Thích muốn sống thì phải tạm thời đứng về phía Quốc cữu, nhị đệ Thích Nam Kha liền nghĩ cách truyền tin tới chỗ Quốc cữu. Quốc cữu thấy có cơ hội lật đổ Thái tử, tự nhiên sẽ dốc hết sức để ám chỉ cho Hoàng đế biết.

Tiếp đó, chuyện nọ sẽ xọ chuyện kia, như hệ thống bánh răng bắt đầu chuyển động, chẳng cần Đỗ Từ phải nhọc lòng nữa.

Đậu Đình hưng phấn “Công tử! Hóa ra Thích Tướng quân chính là người nam nhân cao to kia! Hai người đúng là có duyên mà! Em thấy bộ dạng lo lắng cho ngài của Tướng quân, đảm bảo là ngài ấy cũng thích ngài!”

Đỗ Từ đắc ý cười “Chỉ dựa vào cái ngoại hình đó, ta nguyện ý thích hán đã là nể mặt hán lắm rồi!”

Đậu Đình không đáp, chỉ trầm nghĩ trong lòng: Vương gia mạnh miệng cái gì chứ! Lúc ngài sốt đến mơ mơ màng màng, không phải vẫn luôn miệng gọi tên Thích Tướng quân đấy ư? Tử Phụng, Tử Phụng, nghe mà phát buồn nôn lên được! Nhớ lại lúc đó, khi Thích Tướng quân bế Vương gia lên ngựa để bọn họ về Vương thành trước, Vương gia còn dù hôn mê vẫn túm chặt Tướng quân không buông! Cơ mà, Tướng quân đuổi mình ra, không biết ngài ấy ôm Tiểu Vương gia nói gì trong xe nhỉ? Cuối cùng, sao lại dễ được Vương gia buông tay?

Không cần biết như thế nào, Đậu Đình vẫn rất vui. Kế hoạch gần như đã hoàn thành tốt đẹp, chỉ còn lại một bước cuối cùng nữa mà thôi.

Đậu Đình nghĩ rồi nghĩ, nụ cười trên mặt dần biến mất, thay vào đó là sự lo lắng không thôi “Vương gia, ngài thật sự muốn về sao? Đại Thịnh bây giờ có lẽ còn an toàn hơn Thục Thế rất nhiều.”

Đỗ Từ cũng thu lại ý cười, nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ một lúc mới cất tiếng nói “Lão đại bị lão tam tống vào ngục giam, không rõ sống chết, những huynh đệ còn lại đều là người nhu nhược nhất gan, không làm nổi chuyện lớn, cho dù không có Thái tử Đại Thịnh, lão tam muốn lên ngôi cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đợi khi huynh ấy lên ngôi rồi, nếu bản vương không về, mẫu hậu của bản vương phải làm sao đây?”

Đậu Đình rũ mắt xuống, gật đầu “Còn cả mẫu thân của em nữa... Không biết bây giờ nương nương với mẫu thân thế nào rồi?”

Đỗ Từ xoa đầu Đậu Đình “Có bản vương ở đây, bản vương sẽ quay về cứu hai người.”

Đậu Đình dụi dụi mắt, trong lòng cay cay.

Đỗ Từ rất hiểu Nguyên Công Hoàng đế. Người phạm tội dù sao cũng là Thái tử, cho dù chứng cứ xác thực cũng phải để một thời gian sau mới có thể kết án. Nhưng như thế thì Đỗ Từ không chờ được.

Thái tử tự nhiên mất liên lạc sẽ khiến Tam Hoàng tử hoài nghi. Cho nên, đợi khi về đến Vương thành, không cần biết thời gian đã là chiều muộn, việc đầu tiên Đỗ Từ làm vẫn là phải chạy ngay tới thư phòng của Hoàng đế để xin quay về Thục Thế dẹp trừ nội loạn, trả cho Đại Thịnh một câu trả lời xác đáng.

Phong thư mà Thích Nam Kha kín đáo nhét cho Đỗ Từ chính là phong thư dùng để giải vây cho tội danh tự ý rời khỏi Vương thành của y. Trong thư viết, Thái tử và Khổng Thông phán thường xuyên thư từ qua lại, Đỗ Từ biết mình sắp về thành, nhưng do lo lắng trong thành có vây cánh của Thái tử, nếu đợi người về đến thành mới báo thì rất có thể sẽ đánh rần động cỏ cho nên mới nghĩ ra hạ sách trốn ra ngoài các kiếu, chỉ ra trong việc này có công của Đỗ Từ, thái độ hướng về Đại Thịnh của Đỗ Từ cũng là một lòng một dạ. Ngoài ra trong thư Thích Nam Kha còn không chỉ không nhắc tới việc từ chối hôn ước mà từng câu từng từ còn lộ ra vẻ gìn giữ bảo vệ, có thể ngầm hiểu chuyện kết thân của bọn họ như ván đã đóng thuyền.

Nguyên Công Hoàng đế nghe Đỗ Từ khóc lóc giải thích chân tướng “Xin Bệ hạ tha tội giấu diếm cho thần, mẫu thân thần còn đang ở Thục Thế, hiện không rõ sống chết, thần cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Thần nghĩ nát óc mới nghĩ ra được nếu trong thành không có người đáng tin, vậy thì phải ra ngoài thành tìm người!”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, cánh tay đặt lên thành ghế, dựa vào ánh nến chăm chú nhìn Tiểu Vương gia “Người nói thì hay lắm! Nếu như việc người lên ra khỏi thành mới là việc đánh rần động cỏ thì sao? Người đó, trầm đã nói bao nhiêu lần là phải chăm chỉ học hành rồi? Ít chơi bởi giao du với cái đám không ra gì thôi! Chắc là nghe đến phát lậm mấy câu chuyện trong quán trà rồi chứ gì?”

Đỗ Từ hoảng hốt quỳ xuống, giả bộ ngây ngô, sợ sệt dập đầu hô “Bệ hạ bớt giận! Thần, thần biết sai rồi!”

Hoàng đế híp mắt, đánh giá vị Tiểu Vương gia từ trước đến nay luôn ôn hòa vô hại, tự hỏi đối phương có thể lên kế hoạch rồi làm ra chuyện như thế, thật sự chỉ vì bất đắc dĩ thôi sao?

Cơ mà, tỉ mỉ ngẫm lại, lần hành động này của Tiểu Vương gia có rất nhiều chỗ sơ hở, nếu làm không tốt sẽ bị mất mạng, xem ra cũng chẳng phải người tâm tư sâu nặng, giỏi bày mưu tính kế gì.

Hoàng đế ngẫm nghĩ, lại nhìn những lời lẽ bảo bọc của Thích Nam Kha trong thư, triệt để bị lừa.

Hóa ra, hai người này đã sớm lường tình tương duyệt, nếu thế thì khi biết người trong lòng sắp sửa về thành, Đỗ Từ nóng lòng muốn tới tìm đối phương giúp đỡ cũng không phải chuyện gì quá khó hiểu.

“Thôi được rồi, trăm niệm tình người một lòng trung thành, lần này sẽ tính công cho người.” Hoàng đế đảo mắt qua lá thư tự tay Thái tử viết, lông mày không khỏi nhíu lại, vẻ mặt chỉ hận không thể rèn sắt thành thép than thở “Nếu như đứa con vô dụng này của ta có thể có được một nửa tấm lòng như người thì... Mà thôi, bỏ đi.”

Hoàng đế mệt mỏi xoa xoa ấn đường “Hiện giờ người quay về đúng là thời cơ tốt nhất, trăm sẽ cho người đi theo bảo vệ người.” Để một người vừa nhất tâm với Đại Thịnh vừa hiểu rõ Thục Thế quay về đúng là có tác dụng hơn việc cứ giữ y ở lại Đại Thịnh rất nhiều.

Đỗ Từ nhận được phê chuẩn, lập tức cảm kích nói “Tạ ơn Bệ hạ!”

Nguyên Công Hoàng đế liếc nhìn y, hỏi “Nhưng người về Thục Thế rồi thì Tử Phụng phải làm sao?”

Đỗ Từ e lệ nở nụ cười “Thần sẽ chờ, chờ hấn tam thư lục lễ, dùng kiệu to tám người khiêng tự mình đến cưới thần làm vợ!”

Nguyên Công Hoàng đế “...”

18. Chương 18: Rốt Cuộc Thành Thân Thuộc

Hoàng đế phái một đội binh sĩ hộ tống Đỗ Từ quay về Thục Thế.

Đỗ Từ vừa đi thì Thích Nam Kha về tới nơi. Sau khi vợ vã mang nhân chứng vật chứng đưa tới cho Hoàng đế, lại kiên nhẫn nghe Hoàng đế khen ngợi một phen, hấn rốt cuộc tìm được cơ hội hỏi thăm tình huống của Đỗ Từ.

Khi biết Đỗ Từ mới rời khỏi Vương thành, quay về Thục Thế, Thích Nam Kha trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Tên nhóc kia... Tán tỉnh hấn xong liền bỏ chạy?!

Lúc sắp chia tay không phải còn ở trong xe ngựa làm nũng với hấn ư? Nói cái gì mà luyến tiếc, mà không muốn đi! Sốt đến mơ mơ màng màng còn nhất định phải “phu quân” hôn hôn, xoa xoa nữa chứ! Thử nghĩ mà xem, Viễn chinh Tướng quân như hấn, có khi nào luống cuống tay chân như thế?

Mặc dù hồi còn trong doanh trại quân đội, hấn cũng là cùng ăn cùng ngủ với các binh lính tướng sĩ, ngày tuyết lớn cả đám thậm chí còn trần truồng cùng nhau tắm tuyết, nam nhân thô kệch, có chỗ nào mà hấn chưa từng xem qua? Cái hấn có, người khác cũng có, chẳng đáng để nhìn! Thế nhưng, Tiểu Vương gia thì khác, trắng non mềm mại giống hệt một con búp bê làm từ ngọc mài, khiến hấn có cảm giác như chỉ cần hơi mạnh tay một chút thôi là người kia sẽ vỡ tan. Thích Nam Kha vận dụng hết bản lĩnh giết địch, cả người căng cứng đến phát đau mới dỗ ngủ được Tiểu Vương gia để Đậu Đình hộ tống người quay về. Có trời mới biết, sau hôm đó, ngày nào hấn cũng nằm mộng xuân, trong mộng, Tiểu Vương gia nhìn hấn, lộ ra nụ cười vừa ngây ngô vừa quyến rũ như hồ ly!

Hấn một lòng nghĩ cách sớm ngày diệt trừ thổ phỉ quay về Vương thành, vậy mà khi vất vả về được đến nơi, đối phương lại phũ phàng bỏ đi?

Đi?!

Thích Nam Kha tâm trạng hụt hẫng, tâm trí mơ màng, không nghĩ ra được cái gì.

Hoàng đế nhìn bộ dạng hấn như vậy thì hừ một tiếng: Xem ra, Viễn chinh Tướng quân động lòng thật rồi, nhìn cái kiểu mắt hồn mất vía kia xem, đúng là có tiền đồ quá mà! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bản thân mình

tốt xấu gì cũng đã có mấy đứa cháu, nhà họ Thích giỏi giang thì đã sao? Tướng quân thích nam nhân, mấy người đệ đệ còn lại thì tạm thời chẳng có động tĩnh gì, tỷ muội trong nhà tuy đã có con rồi đấy, nhưng lại không thể thừa kế tước vị. Có lẽ, chẳng cần Hoàng đế ra tay chen ép, qua vài năm nữa, nhà họ Thích sẽ tự vì tranh chấp nội bộ mà hủy đi đám con cháu ít ỏi trong nhà.

Nghĩ vậy, tâm tình Hoàng đế nhất thời tốt lên rất nhiều, nhìn Thích Nam Kha cũng thấy thuận mắt hơn, lên tiếng an ủi “Người yên tâm đi, đứa nhỏ Đỗ Cửu kia nói, chờ người tam thư lục lễ tự mình tới cưới nó. Lời tứ hôn của trẫm vẫn còn hiệu lực.”

Thích Nam Kha phục hồi tinh thần, nghe thấy câu này thì yên lòng, quỳ xuống tạ ơn.

Sau khi chuyện của Thái tử tiến vào giai đoạn thẩm tra, Thích Nam Kha liền thỉnh cầu Hoàng đế cho phép mình đi đón vị hôn thê trở về. Lúc đầu, Hoàng đế không đồng ý, thế là cứ rảnh rảnh Thích Nam Kha lại lúi ra nói, thậm chí trong lời nói còn nghe ra được sự uất ức hiềm có. Sau, Hoàng đế nghe thấy thú vị, lại niệm tình hán còn trẻ, chưa vợ cũng chưa con, rốt cuộc mềm lòng, cân nhắc mấy lần liền cho hán dẫn một đội tinh binh mang theo đặc sản Đại Thịnh tiến về Thục Thế.

Đoàn người Thích Nam Kha giục ngựa gần nửa năm mới tới Thục Thế. Thục Thế núi non trùng điệp, người dân nhiệt tình hiếu khách, ẩm thực thiên về mùi vị đậm đà thơm ngon, quả thực rất khác so với Đại Thịnh.

Khí hậu ở đây phần lớn là ẩm ướt, cho nên dân bản xứ rất thích ăn cay, cũng như để phòng ngừa bệnh tật luôn. Lại nói, tuy cùng là cay, nhưng vị cay được chế biến rất phong phú, khi ăn rất kích thích đầu lưỡi, khiến người ăn vừa thử đã nghiện.

Sau khi tiến vào khu vực biên cương của Thục Thế, xung quanh Thích Nam Kha đâu đâu cũng là tiếng địa phương. Tiếng địa phương ở đây so ra vẫn có chút khác so với tiếng phổ thông Thục Thế. Người dân khi nói chuyện, lời nói thường nói với nhau thành mạch, khiến hán đôi lúc thật sự không nghe ra được họ đang nói cái gì.

Thích Nam Kha nhớ Tiểu Vương gia từng nói muốn dẫn hán đi ăn đồ ngon, trong lòng không khỏi tràn đầy sự ấm áp và mong chờ.

Thế nhưng, chưa được mấy ngày, trong đoàn liền bắt đầu xuất hiện binh lính ăn không quen đồ ăn của Thục Thế dẫn đến bị tiêu chảy, kéo chậm tiến độ của cuộc hành trình. Vất vả suốt một quãng thời gian dài, cả đoàn rốt cuộc cũng tới được Vương Thành Tiển Đô của Thục Thế. Từ xa nhìn lại, mấy người Đỗ Từ đã đứng đó chờ sẵn tự bao giờ.

Đỗ Từ giống như cao thêm một chút, người cũng gầy đi, thế nhưng nhìn vẫn rất đáng yêu, đôi mắt đen trắng rõ ràng lúc này mở to trông ngóng như thể bọn họ vốn chưa từng xa nhau, chỉ cần quay đầu liền thấy đối phương vĩnh viễn ở đó.

Đến thành Tiển Đô, Thích Nam Kha rốt cuộc nghe được thứ tiếng dễ nghe như Đỗ Từ vẫn hay nói. Đứng ở nơi Đỗ Từ từng lớn lên, xung quanh là xôn xao tiếng người, Thích Nam Kha đột nhiên cảm thấy thật kỳ

diệu.

Thích Nam Kha chưa cần làm gì, ngựa vàng đốm trắng đã như có linh tính, hí lên một tiếng, đập vó vẩy đuôi, cắm đầu chạy tới cổng thành.

Thị vệ thành Tiền Đô thấy thế thì kinh hoảng muốn xông lên, may mà có Đậu Đình ngăn lại đúng lúc. Thích Tướng quân hiềm khi được dịp xấu hổ, vội vã ghì chặt cương ngựa, thế nhưng con ngựa to lớn lại chẳng buồn để ý, cứ một mực phóng tới trước mặt Đỗ Từ rồi há miệng ngoạm tóc y.

“Há miệng ra!” Thích Nam Kha lúng túng quát.

Đỗ Từ cười hì hì vươn tay, Thích Nam Kha đỡ lấy trong vô thức, nháy mắt đã kéo người lên ngựa.

Người ngày nhớ đêm mong rốt cuộc ngồi trong lòng mình, Thích Nam Kha chăm chăm nhìn Tiểu Vương gia, Tiểu Vương gia cũng trên dưới trái phải quan sát hần một lượt rồi cười phá lên “Sao ngươi lại đen thêm nữa rồi?”

Thích Nam Kha “...”

Tiểu Vương gia hí mắt “Ồ lại đây ta nuôi mấy hôm xem có trắng ra được tí nào không nhé?”

Thích Nam Kha cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cúi xuống thì thầm bên tai Tiểu Vương gia “Lúc trước ở trong xe ngựa là ai đã nói đen cũng tốt, có mùi vị nam nhân?”

Tiểu Vương gia trêu người không được còn bị người trêu lại, mặt thoắt cái đỏ lên, lặng ngắt như tờ.

Đỗ Từ đón Thích Nam Kha vào thành, tranh thủ lúc ngồi trên ngựa tóm tắt tình huống trước mắt của Thực Thế cho Thích Nam Kha nghe.

Ngày đó, khi rời khỏi Đại Thịnh, Đỗ Từ mang theo một phần chứng cứ chứng minh Thái tử và Tam Hoàng tử cấu kết làm phản. Bởi vì trên người bị thương nên trông y rất giống như vừa chạt vật chạy trốn khỏi Đại Thịnh. Lại nói, Tiền Đô khi đó đã cấm thành nhiều ngày, tâm phúc của Tam Hoàng tử lại bị bắt sống tại Đại Thịnh, cho nên chẳng có ai truyền tin báo cho hần biết mưu đồ của hần đã bị bại lộ. Thấy Đỗ Từ đột nhiên bị thương quay về, Tam Hoàng tử liền nghĩ đối phương mang tin gì về cho mình, đồng thời cho rằng Thái tử dối ý, muốn giết Đỗ Từ để tránh rò rỉ thông tin.

Lúc Tam Hoàng tử mở thành nghênh đón Đỗ Từ, Đỗ Từ giả bộ ngắt xỉu, còn Đậu Đình thì khóc lóc kể lể Cửu Vương gia khó khăn lắm mới bảo vệ được một mạng, nếu như không phải thuê được mấy tên sát thủ giang hồ bảo vệ, có khi đã chết ở đâu cũng không biết.

Binh sĩ tùy thân của Hoàng đế bị nói thành “sát thủ giang hồ” giật giật thái dương, cúi đầu không nói.

Tam Hoàng tử thấy Đỗ Từ ngắt xỉu không tiện hỏi chuyện, Đậu Đình thì mãi khóc lóc, không nói được rõ ràng, chỉ đành sắp xếp cho bọn họ về chỗ Quý phi Thái Hòa nghỉ ngơi rồi phái thái y tới chăm sóc. Tam Hoàng tử trong lòng thấp thỏm không yên, thầm nghĩ nếu chuyện với Thái tử đã không thành, vậy hẳn liền thăng thần trở mặt, ép vua thoái vị!

“Phụ vương của người thì sao?” Thích Nam Kha nhú mày, hỏi.

“Mấy năm gần đây, sức khỏe Phụ vương không tốt, cũng ngày càng đa nghi, cho nên Tam ca mới lợi dụng chuyện này hãm hại Đại ca, khiến Đại ca bị tống giam vào ngục.” Đỗ Từ đáp “Không lâu sau khi bị giam, có mấy thần tử theo hầu Đại ca đã yêu cầu Tam Hoàng tử giải thích rõ ràng, còn làm ẩm ỉ một trận trên triều. Phụ vương khi ấy nổi giận đùng đùng khiến thân thể rơi vào trạng thái tê liệt. Thành Tiến Đô cũng vì thế mà bị phong tỏa.”

Hoàng đế mặc dù bị liệt chưa chết, mỗi ngày đều sống lay lắt nhờ thuốc, nhưng vẫn như cũ, trì hoãn không chịu lập Thái tử.

Tể tướng đau đầu nhức óc: Không lập Thái tử, quốc gia còn không nội loạn?

Tam Hoàng tử nhân cơ hội muốn Hoàng đế lập mình lên làm Thái tử, thế nhưng mặc kệ bản thân không thể nói chuyện, Hoàng đế lại giống như hiểu ra mọi chuyện, nhất quyết không chịu đồng ý.

Tam Hoàng tử thấy không được việc bên phía Hoàng đế, nay bên phía Thái tử cũng sắp sửa đổ bể, suy nghĩ muốn bức vua thoái vị lại càng trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết.

“Ta giả bộ bất tỉnh vài ngày, Tam ca bận rộn chuyện chiếm ngôi liền không rảnh để ý ta nữa.” Đỗ Từ nói “Thế là ta âm thầm đưa mẫu hậu của ta và của Đậu Đình ra khỏi cung, rồi mua chuộc nội quan đến thăm Phụ vương. Phụ vương vừa thấy ta đã khóc.”

Đỗ Từ rũ mắt xuống để lông mi che đi tâm tình trong mắt y “Người không nói được, chỉ biết khóc. Người là thiên tử, ta chưa từng thấy Người yếu đuối như vậy bao giờ.”

Thích Nam Kha vẫn chưa học được cách an ủi người khác, như cũ vỗ vai Đỗ Từ.

Đỗ Từ “...” Lại cái chiêu này? Haiz, Thích Tử Phụng đúng là ngốc mà!

“Ta lấy thư ra cho Phụ vương xem, xem xong, người liền hạ chỉ lập Thái tử.” Đỗ Từ nói tiếp “Lập Đại ca ta.”

Lão Đại mặc dù cũng không hẳn là người tốt, nhưng chưa chắc đã không phải là một vị vua tốt.

Thích Nam Kha sửng sốt “Tại sao không phải...” Tại sao không phải người?

Đỗ Từ cười “Ta là con trai đã gả đi, là bát nước đã hắt đi!”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha hơi đỏ mặt, con ngươi màu tro nhìn chăm chăm người trong lòng “Người... Nói với Phụ vương người rồi sao?”

“Nói rồi, ta chỉ muốn bảo vệ chính mình, cứu được mẹ ta, còn những thứ khác ta không cần.” Đỗ Từ giở giọng trêu ghẹo “Bởi vì ta còn phải chờ người tới cưới ta đó.”

Trợ giúp Đại ca lên ngôi xong, Đỗ Từ và mẫu thân y chắc chắn đều sẽ được an toàn, nhưng nếu để Tam ca lên ngôi, cuộc sống sau này liền khó nói rồi.

Thích Nam Kha nghe xong không khỏi cảm thán trong lòng: Người còn trẻ mà không bị quyền lực và vật chất mê hoặc không nhiều, người còn trẻ mà đã biết rõ mình muốn gì, không đòi không hỏi thì lại càng hiếm. Đỗ Cửu Vương gia của hắn quả nhiên là một bảo bối mà!

Chuyện sau đó không cần nói thêm cũng biết, Hoàng đế lập Thái tử, Tam Hoàng tử đương nhiên là trộn mắt kinh ngạc, muốn dấy binh tạo phản. Thế nhưng Đậu Đình đã sớm liên hệ với Tể tướng và Bộ binh Thượng thư, ngăn cản tất cả. Tam Hoàng tử mặc dù triệu tập được cấm quân, nhưng chiếu thư đúng lúc ban bố đã khiến hắn trở nên danh bất chính, ngôn bất thuận, quân lính cũng vì thế mà mất đi ý chí chiến đấu. Tam Hoàng tử muốn cướp chiếu thư thiêu hủy, liền bị binh sĩ mà Nguyên Công Hoàng đế phái theo bảo vệ Đỗ Từ bắt sống. Lúc này, Tể Tướng đứng ra làm chủ, thẳng tay tống người vào ngục.

Đỗ Từ ngay tại hiện trường đưa ra thư tín chứng minh Tam Hoàng tử thông đồng địch quốc, tuy nội dung là giúp đỡ Thái tử Đại Thịnh xong sẽ được cất đất, đối với Thực Thế là một chuyện tốt, nhưng bởi lẽ quá mức bất kính với Hoàng đế, lại thêm mưu đồ muốn mượn binh Đại Thịnh tương trợ công thành nên vẫn bị khép vào tội mưu phản, bắt trung bắt hiếu.

Đại Hoàng tử được thả tự do, tiếp nhận thánh chỉ không lâu thì Hoàng đế băng hà, thuận lợi lên ngôi. Vốn tướng bản thân đã ngàn cân treo sợi tóc, nay lại bất ngờ vinh quang trèo lên ngôi cửu ngũ chí tôn, cũng coi như đủ kích thích.

Mẫu thân của Đại Hoàng tử là Tầm Hoàng hậu mất sớm, cho nên sau khi lên ngôi, Đại Hoàng tử liền phong Mẫu thân của Đỗ Từ là Quý phi Thái Hòa thành Thái Hậu, còn Đỗ Từ thành Bảo Hưng Vương.

Từ đó, mọi chuyện kết thúc, bè phái của Tam Hoàng tử kẻ bị tử hình, kẻ bị giam cầm, kẻ đi lưu đày, không còn ai có thể xoay chuyển cục diện.

Tuy nói thì chỉ vài câu ngắn ngủi, nhưng Thích Nam Kha vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm khôn cùng.

Nói ví dụ như Đậu Đình lén lút liên hệ với Tể tướng và Bộ binh Thượng thư, như chủ tớ hai người vất vả

tìm đường sống trong thành Tiễn Đô bị Tam Hoàng tử phong tỏa, như trộm hộ tống Quý phi Thái Hòa xuất cung tránh hiểm...

Không chuyện nào là không khó, nhưng lại bị Đỗ Từ nói dăm ba câu liền qua.

Thích Nam Kha nghĩ tới Đỗ Từ mang vết thương còn tự mình chạy về trải qua biết bao hiểm nguy, gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma thì hận không thể đè xuống đánh cho một trận.

“Tại sao không đợi ta!” Thích Nam Kha trách cứ “Ta có thể đi cùng ngươi! Trong chuyện này lỡ như có gì sai sót, có phải ngươi đã đứng trước vực sâu sinh tử rồi không!”

“Có ngươi cũng thế thôi.” Đỗ Từ bật cười “Xảy ra chuyện, ngươi có thể dẫn ta chạy, nhưng còn Mẫu hậu ta thì sao? Đậu Đình thì sao? Mẫu thân của Đậu Đình thì sao? Còn cả người nhà của Mẫu hậu ta, huynh đệ của ta... Bọn họ biết phải làm sao? Ở đây ta còn có nhà.”

Thích Nam Kha ấp úng nửa ngày cũng không cho ra được một cách vẹn toàn nào khác.

“Ta đã chuẩn bị tâm lí từ lâu rồi.” Đỗ Từ nói “Ta thông minh thế này, sao mà thất bại được chứ!”

Thích Nam Kha “...”

Bởi vì việc kế ngôi mới vừa diễn ra, trong Vương thành hầy còn loạn lạc, cho nên Tân hoàng liền để Bảo Hưng Vương phụ trách tiếp đón Thích Nam Kha, chờ khi trời tối thì vào cung tham dự yến tiệc.

Sau khi vào tới Hầu phủ, không còn ánh mắt của người ngoài, Đỗ Từ ngay lập tức liếc mắt nhìn Thích Nam Kha hỏi “Tam thư lục lễ, kiệu to tám người khiêng của ta đâu?”

Thích Nam Kha đáp “Bệ hạ tứ hôn, Thánh chỉ đã ban, đợi khi quay về, ta sẽ cho người khiêng kiệu hoa đến đón ngươi.”

Đỗ Từ nhất thời tức giận “Ta muốn cả tam thư lục lễ nữa!”

“Có, có.” Thích Nam Kha dờ khóc dờ cười “Ta chuẩn bị xong hết rồi, chỉ chờ ngươi gặt đầu nữa thôi.”

Đỗ Từ nghe Thích Nam Kha nói chuyện thẳng thắn như vậy, trái lại lại có chút ngại ngùng. Tuy thế, y vẫn cảm thấy như giữa bọn họ còn thiếu thiếu cái gì, khiến lòng dạ thấp thỏm không yên.

Vành tai Thích Nam Kha ửng đỏ, đứng dưới hành lang cùng Đỗ Từ, hỏi “Vết thương của ngươi đã khỏi chưa?”

“Khỏi rồi.”

“Nếu không muốn để lại sẹo, ta có thuốc trị sẹo đấy...”

“Nam tử hán đại trượng phu, có sẹo thì đã sao?”

Thích Nam Kha gãi cổ “Chuyện lần này, ta vẫn chưa cảm ơn người.”

Đỗ Từ quay đầu nhìn Thích Nam Kha. Lúc này vừa hay là lúc thời tiết đẹp nhất trong năm, Hầu phủ trăm hoa đua nở, Tiểu Vương gia đứng dưới tàng cây, còn xinh đẹp mỹ miều hơn cả hoa.

Thích Nam Kha lắp ba lắp bắp, mãi mới nói hoàn chỉnh được một câu “Sau này, ta nhất định không phụ người, người, người là người duy nhất ta muốn kết thân, ta...”

Thích Nam Kha thiếu chút nữa thì lạc cả giọng, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, phải ho khan để lấy lại bình tĩnh “Đỗ Bảo Du, Thích Tử Phụng thích người... Yêu người.”

Khoảng trống trong ngực Đỗ Từ chớp mắt được lấp đầy, đồng thời hiểu ra, cái cảm giác thiếu thiếu khi này hóa ra chính là thiếu cái này. Thiếu một trái tim chân thành của Thích Nam Kha!

Đỗ Từ nở nụ cười, không phải nụ cười yêu diễm như hồ ly, cũng không phải nụ cười ngây thơ dễ thương giả tạo mà là nụ cười rực rỡ, xinh đẹp hơn cả biển hoa, ấm áp hơn cả mặt trời ngày đông, nụ cười khiến Thích Nam Kha trọn đời cũng không thể quên.

“Đỗ Bảo Du cũng yêu người.” Đỗ Từ kéo tay Thích Nam Kha, chủ động hôn đối phương.

Phía sau cửa vòm, Đâu Đình vất vả ngăn lại đám người đang rình coi bao gồm hạ nhân cùng binh lính mà Thích Nam Kha đưa tới. Còn trước hành lang, hai người lại thành thoi hôn đến quên trời quên đất. Giờ Ngọ vừa qua, gió hiu hiu thổi, cuốn lên hàng ngàn cánh hoa như ngọc như ngà quỳện vào mặt nước trong hồ, gây ra tầng tầng rung động.

Người có tình sẽ thành thân thuộc, thật đáng mừng!

19. Chương 19: Phiên Ngoại 1: Đại Hôn

Choang!

Tiếng chén trà vỡ tan từ trong phòng vọng ra, khiến đám hạ nhân sợ đến co đầu rút cổ, lấm lét liếc nhìn

nhau, trong mắt chính là thông điệp không lời: Cửu Vương gia lại nổi giận rồi!

“Đồ ngốc! Hắn chính là đồ ngốc!” Đỗ Từ đập chén trà xong lại chạy tới chỗ bệ cửa sổ ôm bình hoa lên. Đậu Đình thấy thế không khỏi hốt hoảng can ngăn.

“Vương gia! Vương gia! Ngài cẩn thận bị thương tay bây giờ!” Đậu Đình khuyên lớn “Nếu ngài tức, ngài để em bảo đám hạ nhân đập thay cho ngài, ra sân đập, ngài thích đập cái gì cũng được!”

Đỗ Từ đẩy Đậu Đình ra, kéo tay áo lên, khuôn mặt giận dữ đỏ bừng, hung hăng giẫm giẫm lên bức thư bị vứt dưới đất. Nhưng rất nhanh, hốc mắt Đỗ Từ đã ầng ậc nước, giống như tức đến phát khóc, nghẹn nghẹn hỏi Đậu Đình “Đậu Đình, người nói xem, có phải hắn cố ý không? Hắn vốn không hề muốn cưới ta! Hắn chỉ đang kéo dài thời gian mà thôi!”

Đậu Đình khổ không để đâu cho hết, trong lòng mặc dù có chút trách cứ Thích Tướng quân làm người quá mức cương trực, nhưng ngoài miệng vẫn tận lực khuyên nhủ chủ nhân giúp đối phương “Ồi, ông nội của em ơi, chuyện đó sao có thể chứ! Đây chính là một cuộc hôn nhân do đích thân Hoàng đế Đại Thịnh tứ hôn, Bệ hạ nhà chúng ta cũng đồng ý rồi, đồ cưới cho ngài cũng chuẩn bị xong rồi, có thể nói là mối liên hôn kinh điển luôn ấy, Thích Tướng quân dám nói mặc kệ là mặc kệ sao? Lại nói, Tướng quân thích ngài thế nào, ai cũng nhìn ra được, làm gì có chuyện ngài ấy không muốn cưới ngài chứ!”

“Vậy hắn như này là có ý gì?” Tiểu Vương gia chỉ vào bức thư dưới lòng bàn chân “Hết năm này đến năm khác, ta cũng đã hai mươi mốt tuổi luôn rồi! Lẽ nào hắn vẫn còn muốn ta đợi thêm một năm nữa ư? Đây là thích mà hắn nói ư? Hắn có mà thích cái đình ấy!”

Đậu Đình bất đắc dĩ lầu bầu “Còn không phải tại Vương gia ngài yêu cầu hết cái này đến cái kia à?”

“Ta yêu cầu cái gì?!”

“Ngài... Haiz.” Đậu Đình đem bốn chữ “kén cá chọn canh” nuốt ngược vào trong, lựa lời nói “Là ngài vẫn luôn không hài lòng mà! Năm kia thì ngài nói kiệu không đủ đẹp, đồ cưới không đủ khí chất, quá đối ẻo lả. Đến năm ngoái, Tướng quân đưa đến vô số quà tặng, còn đặc biệt mời bà mai nổi tiếng nhất thành Vĩnh Ca theo đến, cho ngài tam thư lục lễ mà ngài muốn thì ngài lại kêu danh mục quà tặng không đủ dài, đồ không đủ tốt, không chứng tỏ được thành ý!”

Đậu Đình nói xong cũng tự thấy nhức đầu.

“Tướng quân còn có thể nói gì? Ngài đuổi đội ngũ đón dâu của người ta hai lần, đến Hoàng đế Đại Thịnh cũng phải trợn trắng cả mắt, ấy thế mà Tướng quân vẫn nhường nhịn ngài, lại lần nữa lên danh sách quà tặng. Ngài đòi cái gì mà Thiên sơn linh thảo? Ông nội của em ơi! Ngài nghe mấy cái quyển sách linh tinh kia ít thôi. Trên đời này mọc đâu ra linh thảo hử giờ ơi!”

Đỗ Từ ngồi xuống ghế, chau mày suy nghĩ “Ta quá đáng vậy sao?”

Đậu Đình lặng lẽ gật đầu.

Đỗ Từ bĩu môi, cả mặt nhăn nhó “Ta cũng chỉ muốn thử lòng hấn thôi mà.”

“Người xem cái này đi, hấn nói...” Đỗ Từ chỉ lá thư trên đất “Nhặt qua đây!”

Đậu Đình thở dài một tiếng, cúi người nhặt thư lên phủi bụi “Đều bị ngài đập rách luôn rồi.”

“Hả? Rách á? Không thể nào!” Đỗ Từ vội vã nhảy lên đoạt lại lá thư, phía trên là chữ do chính tay Thích Tướng quân viết, chữ viết vừa mạnh mẽ vừa hữu lực, nét bút mềm mại như rồng bay phượng múa, đẹp hơn cái chữ gà bới của Đỗ Từ rất nhiều.

Đỗ Từ đau lòng thổi bụi phù phù rồi tỉ mỉ vuốt phẳng những nếp gấp “Hấn nói phải chuẩn bị danh mục quà tặng, sang năm mới có thể đến.”

Đỗ Từ đáng thương nhìn Đậu Đình “Thật sự phải chờ đến sang năm sao?”

Đậu Đình ngẫm nghĩ rồi nói “Vương gia à, Tướng quân lần này về báo cáo công tác cùng chuẩn bị đại hôn cùng lắm cũng chỉ có thể ở lại Vương thành hai năm, sớm muộn gì cũng phải quay lại biên cương. Ngài mà bỏ lỡ á, đến lúc đó biên cương báo nguy, Tướng quân nói đi liền đi thì ngài định tính sao?”

Đỗ Từ nháy mắt trắng bệch cả mặt “Nguy rồi, ta không nghĩ đến cái này... Hừ! Cái đồ đáng ghét nhà người, sao bây giờ người mới nói!”

Đậu Đình thở dài “Vương gia, ngài đừng để đến năm ba mươi tuổi mới gả đi được nhé.”

Đỗ Từ nghe lời này, lập tức lo đến quay vòng vòng trong phòng, chẳng còn tâm trạng đập đồ nữa “Ta đi thay đồ, người chuẩn bị ngựa cho ta, ta phải vào cung một chuyến!”

Vào cung làm gì? Tất nhiên là vào cung để chủ động yêu cầu được mau chóng xuất giá rồi!

Danh mục quà tặng gì đó, tam thư lục lễ gì đó, kiệu to tám người khiêng gì đó y không cần nữa, y chỉ cần Tướng quân của y thôi!

Tân đế kế vị hai năm, sửa niên hiệu thành “Diên Hưng”, hiện nay chính là Diên Hưng năm thứ hai, trên dưới triều đình trăm mối cần lo, cả thành Tiến Đô bận đến tối tăm mặt mày, thế nên vừa nhắc thấy Đỗ Từ muốn tiến cung, tâm phúc tùy tùng của Hoàng đế không khỏi chạy tới ngăn cản.

“Ngài nghe thần nói đi Vương gia.” Tùy tùng vẽ mặt đau khổ “Bệ hạ lúc này rất bận, ngài lại có chuyện gì nữa vậy?”

Vị Tiểu Vương gia này tuy thông minh tuyệt đỉnh, năm xưa từng một tay giúp đỡ Hoàng đế lên ngôi, hiện tại cũng là được cưng chiều hơn người, thế nhưng y cũng gây ra rất nhiều chuyện, suốt ngày trêu chọc mèo, chỉ cần không hài lòng một tí là chạy ngay vào cung kêu gào Hoàng huynh chủ trì công đạo, có thể nói là vận dụng bốn chữ “được sủng mà kiêu” hết mức có thể!

Đỗ Từ mỉm cười nói với tùy tùng “Phiền ngài vào báo với Hoàng huynh ta một tiếng, nói Thần đệ có chuyện quan trọng cần thương lượng, lần này thật sự là chuyện quan trọng!”

Tùy tùng nghe vậy thì không bắt bẻ được nửa lời, chỉ đành oán thầm trong lòng: Ngài cũng biết mấy chuyện trước đây không phải chuyện quan trọng sao!

Tuy oán thì oán, nhưng tùy tùng vẫn nhỏ giọng tranh thủ khuyên can “Vương gia, chuyện đại hôn, ngài tốt xấu cũng nên nghĩ xem có cách nào giải quyết ổn thỏa, chớ để chọc giận Hoàng đế Đại Thịnh.”

Đỗ Từ ừ ừ a a đáp ứng, tùy tùng thấy thế không khỏi lắc đầu tiến vào bẩm báo, một lát sau thì đi ra mời người.

Đỗ Từ vừa vào cửa đã hô lớn gọi nhỏ “Ồ? Bệ hạ đổi mùi hương mới sao? Cái này ngửi thơm đấy!”

Tân đế bắt đầu đi xuống lầu chuông trong tay xuống, nhìn y mắng “Không biết lớn nhỏ!”

Đỗ Từ bật cười hành lễ “Thần đệ khấu kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế!”

Tân đế đen mặt chỉ chỉ cảnh cáo Đỗ Từ rồi ban ngồi “Nói đi, lại làm sao? Là quán rượu nhà ai cắt xén rượu của người? Hay vị Tướng công nào không muốn nghe kể chuyện với người? Trẫm nói trước nhé, quán rượu người hay đến không chịu bán rượu cho người nữa là trẫm bảo họ làm thế đấy. Người ngày nào cũng uống bừa phứa cả!”

Đỗ Từ vội vã giơ tay “suyt” một cái “Bệ hạ, người đừng nói lung tung nhé! Lỡ để ông chồng hay ghen kia của thần nghe được là lại hiểu lầm lớn mất thôi!”

Xong, y quay ra cầu nhàu than thở “Không uống rượu thì không uống rượu, thần đệ chẳng qua rảnh quá không có việc gì làm nên uống cùng nỗi lẫu thôi, còn Tướng công gì đó, đều là chị em tốt hết mà.”

Tân đế vỗ bàn “Người đường đường là một Vương gia, chị em gì với Tướng công? Vẫn còn mặt mũi để nói nữa à? Sau này không được tìm bọn họ nữa!”

Đỗ Từ uất ức dẫu môi. Tân đế thấy thế thì tiếp tục khiển trách “Chuyện đại hôn của người kéo dài hai năm rồi đấy, có vấn đề gì sao? Trẫm nói người biết, đây không chỉ là liên hôn hai nước, mà còn có lợi cho việc buôn bán của Thục Thế, người cứ dây dưa mãi không chịu gả...”

Tân đế nhú mày “Trẫm cũng hoài nghi người có phải bị ép buộc hay không? Nếu thật không phải người tình ta nguyện, trẫm sẽ nghĩ cách từ hôn giúp người.”

“Ô ơ không phải đâu!” Đỗ Từ ngượng ngùng “Thần làm thế chỉ vì muốn thử lòng tên ngốc kia thôi.”

Tân đế “...” Cũng không muốn hỏi “tên ngốc kia” là ai nữa luôn.

Tân đế không biết nói sao cho phải, chỉ có thể buông một câu “Ồ đồ!”

“Thần biết sai rồi.” Đỗ Từ vội vã quỳ xuống “Thần đã nghĩ thông suốt, chuyện này đối với ai cũng đều là chuyện tốt, thần không thử lòng hần nữa, thần muốn gả!”

Tân đế “...”

Tân đế nhìn Đỗ Từ, hai bên huyết thái dương vừa giật vừa đau.

“Người định gả kiểu gì?”

“Thần tự mình tới đó gả!” Đỗ Từ dứt khoát nói “Xin Bệ hạ cho phép!”

Tân đế “...”

Còn chưa thấy nàng dâu nhà ai nóng lòng đến mức tự vác xác đến tận nhà phu quân đòi gả đâu!

Cơ mà ngẫm lại, bọn họ dù sao cũng là hai người nam nhân, vậy thì chỉ cần Đỗ Từ nguyện ý, chuyện cũng chẳng có vấn đề gì.

Tân đế nghĩ vậy nhưng vẫn sợ không hợp quy củ, đến lúc đó mình gật đầu một cái, người của Lễ bộ lại bật khóc giữa triều thì chết.

“Người cả ngày chỉ biết gây phiền cho trẫm!” Tân đế day day sống mũi “Người lui xuống trước đi, chuyện này để trẫm nghĩ rồi...”

Đỗ Từ nghe ý Hoàng đế, sợ chuyện không thành, ngay lập tức giở trò ăn vạ “Bệ hạ! Thần đệ muốn gả!”

Tân đế “... Ai bảo người kêu người không gả? Trước chính người đuổi người ta hai lần, giờ đến bắt đền gì trẫm!”

Đỗ Từ mặc kệ, nằm vật ra đất lăn lộn kêu gào, cứ như người làm mình làm mẩy lúc trước không phải bản thân.

“Thần đệ muốn gả! Thần đệ sắp hai mốt luôn rồi! Oa oa oa oa!”

Tân đế “...”

Đỗ Từ đang nhập diễn hăng say, đột nhiên, một người bước ra khỏi tấm bình phong, quỳ xuống khấn cầu “Xin Bệ hạ thành toàn.”

Đỗ Từ “...”

Đỗ Từ chậm rãi quay đầu, chỉ thấy tên gốc mà mình ngày nhớ đêm mong một thân áo giáp, tóc đen búi cao, lúc này đang quỳ một chân hành lễ ở ngay bên cạnh.

Đỗ Từ có chút ngẩn ngơ, mãi mới nghĩ ra, bảo sao mùi hương trong thư phòng hôm nay khang khác, còn không phải là hương liệu mình đưa cho tên gốc này hồi năm ngoái đó ư!

Bên hông Thích Nam Kha treo một chiếc túi thơm, mùi hương thực chất tỏa ra từ đó.

Đỗ Từ gốc ghéch nhìn đối phương chằm chằm. Thích Nam Kha thấy thế thì nín cười, nói “Vốn định phiền Bệ hạ nghĩ kế, nhưng xem ra bây giờ không cần nữa rồi.”

Tân đế nhìn bộ dạng gốc không để đâu cho hết của em trai, cũng không nhịn được mà bật cười “Được rồi, đứng hết lên đi. Còn Viễn chinh Tướng quân, người mau đưa vợ người về, đừng để ở đây mất mặt nữa.”

Thích Nam Kha nở nụ cười, xoay người nửa ôm nửa kéo Đỗ Từ. Đỗ Từ vẫn đang nhìn hẩn ngẩn người cho nên hoàn toàn không hề hay biết.

Tân đế “Viễn chinh Tướng quân một lòng vì người, lần này tự mình theo đội ngũ đón dâu đến đây, sợ người lại đánh đuổi người ta cho nên phải bắt đắc dĩ đến nhờ trẫm nghĩ cách. Người xem người đấy, cả ngày chỉ biết gây chuyện, dồn ép Tướng quân nhà người ta thành cái dạng gì rồi?”

Đỗ Từ lắc lư hành lễ xin lỗi. Tân đế lại dặn dò hai người mấy câu rồi thả cho về.

Lúc xuất cung, Đỗ Từ được Thích Nam Kha nắm tay dắt đi, vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn lắm nhảm “Sao người lại ở đây?”

“Không phải vừa nãy Bệ hạ nói rồi sao?” Thích Nam Kha rớt cuộc cười thành tiếng, giơ tay nhéo nhéo mặt Đỗ Từ “Hai năm không gặp, người vừa cao vừa béo lên rồi nhỉ?”

Đỗ Từ ôm mặt “Người nói ai béo!”

Thích Nam Kha kéo người lại “Không béo, rất đẹp, vừa vặn.”

Đỗ Từ trợn mắt trừng hấn, nhưng trong lòng vui như nở hoa, trong đầu cũng bắn pháo hoa bùng bùng. Ý kích động đến mức đỏ bừng hai má, lại không biết nói gì, qua một lúc mới bật ra được một câu “Người trắng hơn.”

Thích Nam Kha “...”

“Hai năm nay không ở biên cương, dưỡng lại được.”

Đỗ Từ tỉ mỉ quan sát: Thích Nam Kha lúc này thân đeo giáp mềm, bảo đao Phong Nộ khoác ở sau lưng, dáng người thẳng tắp, nhìn vừa oai hùng vừa uy vũ thì không khỏi đắc ý nghĩ thầm, người lợi hại như vậy giờ là của y rồi!

Sau khi cả hai lên xe, mùi hương dễ chịu rất nhanh liền điền đầy khoảng trống nhỏ hẹp.

Ừm, là mùi của tình yêu.

Đỗ Từ hỏi “Thích cái này không?”

Thích Nam Kha gật đầu “Cái gì người tặng ta đều thích.”

Đỗ Từ khà khà bật cười “Thế có nhớ ta không?”

Thích Nam Kha nắm lấy tay Đỗ Từ “Nhớ.”

Đỗ Từ thấy hấn như thế thì ngay lập tức mềm lòng, chủ động nói lời xin lỗi “Ta không nên đuổi người của người về, chắc người mất mặt lắm hả?”

Thích Nam Kha suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Đỗ Từ mím môi “Xin lỗi, tại ta... Ta quá đắc ý.”

Thích Nam Kha ôm Đỗ Từ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ “Mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, không lấy được vợ mới là chuyện lớn. Chỉ cần người nguyện ý theo ta quay về, tất cả đều đáng giá.”

Thích Nam Kha nhìn Đỗ Từ “Ta không muốn người phải chịu ảm ức cho nên phải chuẩn bị cho đến khi nào người hài lòng mới thôi.”

Đỗ Từ ngọt ngào như được bọc đường, ngồi trong lòng Thích Nam Kha cọ cọ “Người ở Vĩnh Ca hai năm, mỗi ngày đều nhớ ta chứ?”

“Nhớ.”

“Thế sao không tới tìm ta sớm một chút?”

“Lẽ bộ nói, ta chỉ được chờ ở biên giới, không được vượt biên, nếu không sẽ là diêm xấu.”

“Lần nào người cũng đi theo đội ngũ đón dâu?”

“Ừm.”

“Người...” Đỗ Từ có chút hồ thẹn, nhưng rất nhanh lại cảm thấy người này đúng là một tên ngốc, chẳng nhẽ hắn không biết đường báo tin cho mình ư?

“Không sao.” Thích Nam Kha thoải mái nở nụ cười “Không phải giờ ta vẫn đích thân đến rồi sao?”

Nhờ thế mà còn có thu hoạch bất ngờ, thấy được hình ảnh Tiểu Vương gia lăn lộn gào khóc đòi được gặp chồng.

Đỗ Từ lại hỏi “Lúc ở Vĩnh Ca, người có tới thanh lâu không?”

“...Không.”

“Tại sao lại do dự?!”

“Không nghĩ người sẽ hỏi cái này...”

“Ta không nên hỏi sao?”

“Không phải.”

Đỗ Từ râm rì “Lẽ nào đêm hôm người không thấy tịch mạch sao? Không muốn tìm người làm ảm chấn sao?”

“...Không.”

“Người lại do dự?!”

“Đúng là có thấy tịch tịch, nhưng thế chỉ càng khiến ta nhớ người hơn.”

Đỗ Từ bỗng chốc bị dỗ vui, hí hí nở nụ cười “Ta dẫn người đi ăn đồ ngon.”

“Ừ.”

“Người ăn cay không?”

“Cũng tạm.”

Bánh xe lộc lộc lộc lộc trên mặt đường, tiếng thủ thủ của những người yêu nhau nhẹ nhàng hòa vào trong gió, thoang thoang thoang thoang, tràn đầy ấm áp.

Lại nghe Tiểu Vương gia nhỏ giọng đề nghị “Tối ngủ cùng ta không?”

Sau một thoáng im ắng Thích Tướng quân mới mất tự nhiên dùng tiếng Thục Thế quái quái nói “Ừm.”

Tiếp đến, nghe đâu có người kể chuyện nói, cuộc liên hôn hai nước này được tổ chức cực kì náo nhiệt, một chiếc kiệu to tám người khiêng từ trong địa phận Thục Thế di chuyển ra tới biên giới lại đổi một chiếc kiệu to tám người khiêng quay về Đại Thịnh, Viên chinh Tướng quân cưỡi ngựa đi trước, trên ngực là một đóa hoa đỏ, khuôn mặt quanh năm suốt tháng lầm lì lì có thể dọa khóc trẻ nhỏ lúc này cũng tràn ngập hạnh phúc. Không chỉ khuê chiêng gõ trống suốt dọc đường đi mà cứ mỗi khi đến một thành trấn mới là lại nổ pháo chúc mừng một lần, cứ thế cho đến tận khi về đến thành Vĩnh Ca mới thôi.

Tiếp đến của tiếp đến, nghe đâu có người nói Thích Tướng quân từ chối lấy vợ lẽ, chỉ một lòng cưng chiều Tiểu Vương gia. Còn vị Tiểu Vương gia kia có lẽ là được nuôi rất tốt, càng ngày càng đẹp đến kinh người, lúc cười lộ lên trông giống hệt như một đóa hoa nhài nở rộ, tươi mát mà mê người.

Một năm sau, biên quan quả nhiên báo nguy, Thích Tướng quân phải quay về trấn thủ. Tiểu Vương gia la khóc om sòm, rốt cuộc được Hoàng đế chấp nhận cho theo chồng ra chiến trường. Lại không ngờ, Tiểu Vương gia ở biên cương thúc đẩy thành công hoạt động buôn bán, xây dựng hệ thống mậu dịch biên giới, kiến thiết thành trấn hai bên khiến Hoàng đế hết mực tán thưởng, đặt ra Ninh Huyện làm huyện qua lại chung giữa hai nước, đồng thời phong Tiểu Vương gia thành Thông thị giám. Chức quan mặc dù không cao nhưng có thực quyền, từ đó liền ở lại biên cương sinh hoạt cùng Tướng quân, mấy năm mới phải về Vĩnh Ca báo cáo công tác một lần.

20. Chương 20: Phiên Ngoại 2: Tình Dịch

Ninh Huyện là huyện cách biên giới gần nhất của Đại Thịnh. Từ xa xưa, cứ hễ là người muốn qua Đại Thịnh làm ăn buôn bán thì đều phải đi qua nơi này. Tuy thế, mấy năm trước Ninh huyện vẫn rất ảm đạm heo hút, chứ không được sầm uất nhộn nhịp như bây giờ, hoàn toàn không nhìn ra là một huyện nhỏ biên giới nữa luôn.

Ninh Huyện thuộc địa phận Ninh Châu, người đến đây nhận chức Tri châu chẳng khác nào đi khổ sai, cho nên đó giờ chẳng ai nguyện ý tới. Vậy mà hôm nay, cái chức Tri châu ở đây lại trở thành niềm mơ ước của không biết bao nhiêu là người. Tri châu của Ninh Châu hai năm trước vì đắc tội cấp trên mà bị điều lại đây cũng không ngờ chính mình lại trong họa có phúc, hiện nay không chỉ có một cuộc sống thuận buồm xuôi gió mà còn nhiều lần được Nguyên Công Hoàng đế mở lời khen ngợi, quả thật khiến cho người một nhà Tri châu ai nấy đều nở mày nở mặt, hãnh diện không thôi.

Mà để có được tất cả những thay đổi này, công lao lớn nhất chính là nhờ vị Bảo Hưng Vương Đỗ Từ bên cạnh Viễn chinh Tướng quân!

Đỗ Từ, tự Bảo Du, là Cửu Vương gia của Thục Thế, nay được phong làm Bảo Hưng Vương. Ở Đại Thịnh, Đỗ Từ chính là chính thê của Viễn chinh Tướng quân Thích Tử Phụng, con dâu của Thích Quốc công!

Đối với một chuỗi danh hào được đặt cạnh tên của y, cho dù có bốc bừa một cái thì cũng đủ để khiến người người biết rằng đây là nhân vật mà người thường không thể gây vào.

Kì thực, lúc Bảo Hưng Vương mới tới Ninh Huyện, tướng sĩ ở đây có chút không thích y. Bọn họ cảm thấy y đúng là một tiểu công tử ông a ông ọ, việc không biết làm, trách nhiệm không biết gánh, đến cả một con ngựa hí cũng có thể dọa cho kinh hãi lão đảo, thoát nhìn nhát gan như cáy. Đã thế, y lại còn thích làm nũng, mới ngày đầu tới biên cương đã khóc lóc kêu khi hậu khô hanh khiến da bị xấu, làm bọn họ nghe mà trợn trắng cả mắt.

Tướng sĩ biên cương trước nay chỉ chịu quy phục nhà họ Thích, đặc biệt là Viễn chinh Tướng quân chiến công hiển hách, trong quân doanh vẫn luôn nói một là một, nói hai là hai, gọn gàng linh hoạt, khiến người kính nể.

Ai cũng không nghĩ tới Tướng quân sẽ nguyện ý cưới một người vô dụng như Tiểu Vương gia, cho nên thường xuyên bàn tán sau lưng, nói cuộc hôn nhân này thật ra chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị do Hoàng đế chú ý mất nhà họ Thích nên cố ý bức bách Tướng quân, Tướng quân đúng là khổ không để đâu cho hết. Dần dà, chúng tướng sĩ lại càng vì bất bình thay cho Tướng quân mà ghen ghét Tiểu Vương gia.

Tuy nói sau này, Tiểu Vương gia có công kiến thiết huyện trấn, mang tới lợi ích không nhỏ cho Ninh Huyện, thậm chí qua đó bình định một vài cuộc chiến quy mô nhỏ, các tướng sĩ vẫn là có chút không phục.

“Người nói Đỗ phu nhân... À không đúng, phải gọi là Đỗ công tử.” Một người lính tuần tra thì thảo với người bên cạnh “Đỗ công tử gả cho Tướng quân xong, tại sao không ở lại Vĩnh Ca mà lại chạy tới đây? Đã thế còn ở lâu như vậy, lẽ nào muốn giám sát Tướng quân?”

“Ai biết, nghe đâu tính tình vị Đỗ công tử này không được tốt cho lắm, có khi sợ Tướng quân nuôi vợ bé ở ngoài...”

“Cái gì chứ! Tướng quân mỗi ngày đều vất vả chiến đấu, nuôi vợ bé cái rắm à...”

“Hừ!” Người bên cạnh nhướn mày “Nuôi vợ bé thì đã sao? Chẳng nhẽ Hoàng đế không muốn Tướng quân có con nối dõi, Tướng quân liền không được có con nối dõi? Theo ta thấy, quân sư Nhược Phong của chúng ta không hề thua kém gì vị Đỗ công tử kia, đã thế ngài ấy lại còn theo Tướng quân nhiều năm như vậy, vừa văn võ song toàn, vừa không ngại ăn cùng uống cùng chúng ta, Đỗ công tử có làm được như thế không?”

Người lính tuần tra nghe thế thì cười rộ lên “Nói vậy, Đỗ công tử đường đường là một nam nhân lại chẳng bằng một nữ nhân...”

“Dám nghị luận đời tư của Tướng quân, phạt mỗi người hai mươi gậy!”

Một giọng nữ trong trẻo từ phía sau vọng tới, tràn đầy nghiêm khắc, dọa cho hai người vội vàng đứng thẳng, nửa lời cũng không dám oán trách, cúi đầu nhận lỗi.

“Đi ngay cho ta!” Giọng nữ quát lớn “Lần sau nếu như còn để ta nghe thấy thì chuẩn bị mỗi người một trăm gậy đi!”

“Vâng!”

Giọng nữ này chính là Quân sư Nhược Phong mà đám binh lính vừa nhắc tới. Nhược Phong tên đầy đủ là Tần Nhược Phong, con gái một vị Tướng quân già ở Ninh Châu, trên nàng có năm người anh, ba người chết trận sa trường, trước mắt chỉ còn hai người.

Vị Tướng quân già cùng các ca ca của Nhược Phong rất thương đứa con gái duy nhất này, vẫn luôn hi vọng nàng có thể bình an hạnh phúc sống qua một đời, nào ngờ Nhược Phong từ nhỏ lớn lên trong doanh trại, lại có tài dùng binh, vừa lớn đã cải trang thành nam nhân lên ra tiền tuyến, hại người cha già sợ đến phát ốm. Cũng may, con gái không chỉ còn sống trở về, còn lập công lớn, được Tướng quân khi đó, cũng chính là Thích Nam Kha khen ngợi.

Thích Nam Kha luyện tiệp người tài, trước mặt Hoàng thượng liền xin cho Nhược Phong một chức vị quân sư, cũng coi như là nữ tướng sĩ hiếm có của Đại Thịnh.

Nhược Phong theo Thích Nam Kha nhiều năm, vào sinh ra tử, mọi người đều cho rằng Thích Nam Kha cuối cùng sẽ lấy nàng chứ không phải một người nam nhân, đã thế còn hết mực cưng chiều đối phương.

Chúng tướng sĩ tất nhiên không phục, xúi giục các vị phó tướng xong còn thừa dịp uống say đề cập chuyện lập Nhược Phong làm thiếp với Thích Nam Kha, như vậy thì ít nhất sau này cũng còn có một đứa con nối dõi.

Chuyện này bị Thích Nam Kha thẳng thắn từ chối, còn dặn đi dặn lại không cho ra ngoài nói bậy, tránh cho Tiểu Vương gia nghe được lại không hay.

Thấy Thích Nam Kha sợ vợ như thế, các vị phó tướng cũng cảm thấy có phần khó chịu, nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người ta, chính mình không tiện tham gia.

Về sau, tuy không còn ai nói lại chuyện này nữa, thế nhưng người ấp ủ nó thì lại không ít. Nhược Phong không biết Tiểu Vương gia có biết chuyện này không, nhưng nàng thì đã nghe thấy rất nhiều phiên bản.

Nhược Phong không yên lòng đi tới lều của Thích Nam Kha, hôm nay đối phương hẳn là đang ở đó xử lý công vụ. Chỉ là, lúc nàng gần đến nơi, trong lều lại phát ra âm thanh khả nghi.

“Ừm... Không muốn đâu...”

“Nhịn một chút.”

“Chịu thôi, phu quân à, người ta chịu thôi. Ừm... A...”

“Ngoan, nhịn chút đi.”

“Người bắt nạt người ta... Ừm...”

Nhược Phong thoát cái đỏ bừng cả mặt, tính xoay người rời đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại thấy bất bình.

Quân doanh là nơi quan trọng, cho dù có là phu nhân Tướng quân cũng không thể tùy ý ra vào, cho nên bình thường Đỗ Từ đều là ở lại Ninh Huyện, Thích Nam Kha sẽ năm ngày về Ninh Huyện một lần, lúc nào có chiến sự thì chưa chắc.

Kể ra, thời gian Nhược Phong và Thích Nam Kha ở chung có dài hơn Đỗ Từ, nhưng hôm nay, Đỗ Từ này dám chạy tới quân doanh, còn làm ra chuyện xấu hổ giữa ban ngày ban mặt!

Nhược Phong cảm thấy, thân là quân sư, nàng nên nhắc nhở Tướng quân một tiếng, thế là giả bộ ho khan một tiếng, biểu hiện sự hiện hữu của bản thân.

Nàng uốn thẳng lưng, mặc áo giáp mềm, tóc đen búi cao, trên gương mặt xinh đẹp còn trộn lẫn vài tia chí khí cùng quả quyết mà nữ nhân trong thành Vĩnh Ca không bao giờ có được. Nam tử bình thường nếu như nhìn thấy nàng, e là ít ai có thể không vừa nhìn đã yêu.

Nhược Phong rất có lòng tin với ngoại hình của mình, cộng thêm thấu hiểu con người Thích Nam Kha,

thời gian dài cộng tác với nhau khiến nàng tự thấy mình và Tướng quân thân thiết hơn người, bình thường cũng chẳng cần giả vờ giả vịt tí gì. Nếu hôm nay nàng đã nói phải đuổi Đỗ Từ ra khỏi quân doanh, vậy nàng cũng sẽ nhân cơ hội này cảnh cáo vị phu nhân Tướng quân không biết nặng nhẹ kia!

Chỉ là, không nghĩ tới, nàng vừa ho khan một tiếng, bên trong đã truyền ra giọng của Thích Nam Kha “Vào đi.”

Nhược Phong “...”

Nhược Phong nhất thời không biết nên tiến hay lùi, do dự một lúc mới vén rèm bước vào. Bên trong hoàn toàn không xảy ra bất cứ chuyện gì mập mờ mà chỉ là phu nhân Tướng quân... đang đứng tấn!

Tiểu Vương gia hai má đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa, bộ dáng tội nghiệp cầu xin “Phu quân, chân không chịu được.”

Thích Nam Kha thở dài “Vậy nghỉ chút đi.”

Tiểu Vương gia chớp mắt “Không đứng dậy được, tê hết chân rồi.”

Thích Nam Kha buồn cười đỡ lấy Tiểu Vương gia. Tiểu Vương gia thuận theo ngã vào lòng hắn, nũng nịu hỏi “Có phải tiến bộ hơn hôm qua một chút rồi không?”

“Ừ.” Thích Nam Kha dỗ dành rồi dìu người ngồi xuống ghế “Người đó, thân thể không tốt, suốt ngày ốm đau. Chúng ta từ từ rèn luyện, để cơ thể trở nên rắn chắc hơn, nhé?”

Tiểu Vương gia ừm một tiếng, nhìn qua hết sức ngoan ngoãn.

Thích Nam Kha lại nói “Người nếu mệt, hay là về Vĩnh Ca đi.”

Nhược Phong nghe lời này, hai mắt sáng rực lên.

Tiểu Vương gia hơi hốt liếc nàng một cái rồi chống cằm, kéo dài giọng hỏi “Người muốn đuổi ta đi sao...”

Thích Nam Kha giúp bảo bối nhà mình vuốt gọn tóc ra sau tai “Mấy năm nay người ở đây cứ ốm mãi, ta chỉ muốn người quay về nghỉ ngơi cho tốt.”

“Không có người, ta làm sao mà nghỉ ngơi cho tốt được?” Tiểu Vương gia nói.

Thích Nam Kha bất đắc dĩ bật cười “Thế không muốn về thì phải chăm chỉ rèn luyện.”

Nhược Phong không muốn nghe hai người tình tứ nữa, chen ngang “Tướng quân, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo.”

Thích Nam Kha ngẩng đầu lên “Chuyện gì?”

Nhược Phong đưa mắt nhìn Đỗ Từ, nín thinh.

Thích Nam Kha xua tay “Bảo Du là người trong nhà, người cứ nói đừng ngại.”

Nhược Phong vẫn nhất định không mở miệng.

Thích Nam Kha chỉ đành cúi đầu hỏi ý kiến bảo bối nhà mình “Phu nhân?”

Hai chữ phu nhân rõ ràng thành công lấy được lòng Đỗ Từ. Đỗ Từ phỉ phỉ tay áo đứng dậy “Các người nói chuyện, ta về.”

Thích Nam Kha trái lại có vẻ luyến tiếc, theo người ra ngoài “Để ta tiễn người.”

21. Chương 21: Phiên Ngoại 3: Thật Đáng Mừng

Đỗ Từ cùng Đậu Đình lên xe ngựa quay về Ninh Huyện. Chờ khi bóng người lính gác cổng dần dần biến mất, Đỗ Từ mới buông màn xe, thở dài một tiếng.

Đậu Đình cho là y đang lo chuyện Nhược Phong, vội vã an ủi “Vương gia đừng lo lắng, tâm ý của Tướng quân, chỉ cần người sáng suốt đều có thể nhận ra, là tại Tần cô nương cứ cố chấp mãi không buông thôi.”

Đỗ Từ “Hả?” một tiếng “Ta để ý nàng ta làm gì? Ta rảnh đến thế sao?”

Đậu Đình “...Thế Vương gia làm sao vậy?”

“Tướng quân quá nghiêm túc.” Đỗ Từ thở dài “Một tháng làm có hai lần, sợ sức khỏe ta không tốt.”

Đậu Đình “...”

Đỗ Từ hỏi “Người có cách nào khiến hần làm nhiều mấy lần cái đó không?”

Đậu Đình mặt không đổi sắc “Đây là lí do hôm nay ngài đến quân doanh?”

Đỗ Từ “Ừm.”

Đỗ Từ hì hì cười “Ta cố ý ưm ưm a a dụ dỗ hần, hần cũng đổ bừa cả mặt, thân thể cương cứng, vậy mà vẫn cố tỏ ra đứng đắn!”

Đậu Đình “...” Tình thú của hai người tiểu nhân không hiểu!

Đỗ Từ nói xong liền thở dài “Nếu không phải Nhược Phong tới quấy rối, có khi hần thuận theo ta rồi.”

Đậu Đình “...”

Đỗ Từ chỉ một lòng muốn làm chuyện xấu hổ với nam nhân nhà mình, còn Nhược Phong, Phong Nhược gì đó, y hoàn toàn không có bận tâm!

Cùng ngày hôm đó, khi quay về, Đỗ Từ đến gặp một người thương nhân họ Hồ. Đối phương dùng thứ tiếng Đại Thịnh ngọng nghịu nói “Thuốc này rất hữu dụng.”

Đỗ Từ liếm liếm khóe miệng “Nếu là giả, ngươi cứ cắn thử đấy, ta nhớ mặt ngươi rồi.”

Vị thương nhân họ Hồ xoa tay “Không giả, chỉ cần thoa lên người là có tác dụng.”

Đỗ Từ hắc hắc cười “Bôi ở chỗ đó thì sao?”

Thương nhân họ Hồ nghe vậy, cũng bật cười “Thế thì càng tốt.”

Đỗ Từ tốn một số tiền lớn mua thuốc, thâm nghĩ chờ Tướng quân trở về, chính mình sẽ giả bộ đắm bóp giúp hần rồi nhân cơ hội bôi thuốc khắp người hần. Đến lúc đó... Khả khả khả khả...

Chỉ là không ngờ, màn đêm vừa buông xuống, biên cương đã xảy ra chuyện.

Đỗ Từ nghe nói biên cương bị tập kích, cái gì cũng không buồn quan tâm nữa, suốt đêm giục ngựa chạy tới gần quân doanh.

Mấy năm nay, kĩ thuật cưỡi ngựa của Đỗ Từ thật ra tốt lên trông thấy. Ngoài ra, còn vì người dân ở đây nói rất nhiều thứ tiếng, thường thường khiến người nghe vò đầu bứt tai không hiểu đối phương nói gì, tiếng Đại Thịnh trở thành phương pháp giao tiếp duy nhất, cho nên Đỗ Từ đã rất lâu không còn dùng tiếng Thực Thế nữa mà chỉ dùng tiếng Đại Thịnh, tuy rằng tiếng Đại Thịnh của y vẫn như cũ không khá hơn

được tí nào, thậm chí có khi còn bị đủ loại thương nhân cũng bập bẹ tiếng Đại Thịnh khiến cho nói ngọng lại càng ngọng.

Đỗ Từ túm một tên lính quèn, không biết học được cách hỏi bằng tiếng Đại Thịnh ở đâu hỏi “Tướng quân đâu?”

Tên lính kia đầu óc rối mù, hô lên “Tướng quân ở tuyến đầu!”

Đỗ Từ nghe thế không dám chạy tới quấy rầy, chỉ có thể sốt ruột đứng chờ ở phía sau.

Tuy không phải lần đầu, có khi chiến sự nguy cấp, quân địch còn kéo vào tận sâu trong Ninh Huyện, cũng như mỗi lần đều gặp dữ hóa lành, Đỗ Từ vẫn không thể quen được với nó. Lần nào y cũng lo lắng, cũng phải đích thân đến chờ Tướng quân nhà y trở về.

Một lúc trôi qua, tình thế giống như đã được khống chế, kẻ địch có lẽ chỉ là một đám giặc cỏ nhỏ lẻ.

Đậu Đình hỏi han xong ngay lập tức chạy về thông báo. Đỗ Từ vừa nghe liền yên tâm. Đúng lúc muốn cưỡi ngựa quay về, không làm phiền Thích Nam Kha thì từ phía xa lại vang lên tiếng hô “Tướng quân bị thương rồi!”

Trái tim vừa nằm yên của Đỗ Từ lại thót lên, vội kéo Đậu Đình qua nhìn.

Thích Nam Kha đúng là bị thương, nhưng chẳng qua là vết thương do bảo vệ Nhược Phong cho nên không quá nặng. Đạo gần đây, Nhược Phong thường xuyên thất thần, lúc chiến đấu vừa hay lại ngây người, tạo cho đối phương cơ hội đánh lén, cũng may Thích Nam Kha phản ứng nhanh, thay nàng cản một mũi tên.

Nhược Phong đang hai mắt ửng đỏ xử lý vết thương cho Thích Nam Kha thì cửa lều bị người xốc lên khiến gió lạnh ùa vào. Thích Nam Kha ngay lập tức ngồi dậy “Sao người lại tới đây?”

Đỗ Từ nhìn vết thương của hắn, chau mày. Y biết Thích Nam Kha vì sao mà bị thương, nhưng không có ý định chất vấn mà chỉ ngồi xuống hỏi “Nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng, vết thương nhỏ mà thôi, hai ngày nữa thì tốt rồi.” Thích Nam Kha an ủi Đỗ Từ rồi nói “Người một mình tới đây sao? Thật là hồ đồ!”

“Cả Đậu Đình.”

Đỗ Từ vươn tay nhận lấy bình thuốc trị thương, nhưng Nhược Phong không muốn cho. Nàng ngẩng lên, bắt gặp ngay ánh nhìn lạnh như băng của Đỗ Từ thì không khỏi giật mình run rẩy.

Từ trước đến nay, Đỗ Từ vẫn luôn duy trì hình tượng nhu nhược yếu đuối, lại hay làm nũng và khóc nháo, chẳng khác nào tên ngốc.

Nhưng lúc này, y không cười, cả người lại giống như biến thành một ai khác. Khuôn mặt thanh tú anh tuấn lộ ra vẻ âm trầm, khóe miệng bằng phẳng không nhìn ra là đang nghĩ gì, hai mắt chăm chăm không chớp bất giác khiến người không dám phản bác, không dám chối từ.

Nhược Phong buông tay trong vô thức, đợi khi nàng hồi phục tinh thần, trong lòng không khỏi ảo não vì bản thân vậy mà lại tỏ ra yếu thế.

Đỗ Từ thoa thuốc cho Thích Nam Kha, đầu cũng không ngẩng lên, ra lệnh “Lui hết ra, ở đây đã có ta.”

Ý của phó tướng là muốn để Nhược Phong ở lại hầu hạ Thích Nam Kha, cho nên nghe thế thì mở miệng nói “Công tử, quân doanh là nơi quan trọng, ngài không thể tùy tiện...”

Theo lý, Đỗ Từ đã được gả cho Tướng quân, mọi người phải gọi y một tiếng phu nhân Tướng quân.

Thế nhưng Đỗ Từ là nam nhân, cho nên bọn họ đổi thành gọi công tử. Cái danh Vương gia cũng vì thế mà gần như bị người quên mất.

Đỗ Từ quay đầu nhìn vị phó tướng phía sau, quát “Cần rồi!”

Tiếng quát không to không nhỏ, thậm chí âm điệu cũng không cao, nhưng vẫn đủ để khiến các binh sĩ đứng đó giật mình.

“Lời của bản vương giờ vô dụng rồi đúng không?” Từ khi Đỗ Từ tới đây, y gần như chưa từng tự xưng bản vương, đó là vì y không muốn gây ra hiềm khích với mọi người.

Thế nhưng hôm nay, hai chữ bản vương vừa thốt ra, chúng tướng sĩ liền nhất loạt quỳ rạp xuống đất.

“Bản vương trước là phu nhân Tướng quân, sau là Bảo Hưng Vương do đích thân Bệ hạ thừa nhận.” Đỗ Từ nói “Bản vương không chỉ giúp Bệ hạ bình loạn, giải quyết tranh chấp giữa Thục Thế và Đại Thịnh, khiến cho hai nước quay lại tốt đẹp như xưa, mà bản vương còn có công kiến thiết Ninh Châu, được Bệ hạ ngợi khen vô số. Giờ các người lại nói với bản vương quân doanh là nơi quan trọng? Các người có tư cách gì?”

“Không nói đến việc Tướng quân là trợ phu của bản vương, bản vương ở lại chăm sóc cho ngài ấy về tình về lý đều là điều nên làm, thì cho dù không phải, cái quân doanh này, bản vương cũng có thể muốn vào là vào!” Đỗ Từ đứng lên, phất tay áo “Hay là các người muốn bản vương viết một lá thư cho người giục ngựa đưa về Vương thành, mời Bệ hạ đến đây giải thích cho bản vương biết lí do tại sao bản vương không thể tiến vào quân doanh?!”

Chúng tướng sĩ lòng đầy sợ hãi, phó tướng lại càng là mặt mày thất sắc, phịch một cái quỳ xuống “Thuộc hạ lỗ lòi, xin Vương gia thứ tội!”

“Cút!” Đỗ Từ nhướn mày, lời nói tỏ rõ không đường thương lượng.

Nhược Phong sắc mặt trắng bệch, bị phó tướng đẩy nhẹ một cái mới hoàn hồn đi theo đám người ra ngoài.

Trước khi buông cửa lều xuống, nàng không nhìn được mà ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Thích Nam Kha kéo tay Tiểu Vương gia, ôm người vào lòng. Cái dáng vẻ dịu dàng ân cần kia đâu có giống Tướng quân mà nàng từng biết?

Nhược Phong đột nhiên tỉnh táo, hóa ra bản thân vẫn luôn lừa mình dối người, nhất phương tình nguyện.

Thích Nam Kha hiếm mới có một lần thấy Đỗ Từ nổi giận, không khỏi cười trêu “Tiểu Vương gia thật là khí phách nha.”

Đỗ Từ hít sâu một cái, vuốt tóc, lạnh lùng hỏi “Ngẫu không?”

Thích Nam Kha nén cười “Ngẫu.”

Đỗ Từ xót xa thối thối vết thương cho Thích Nam Kha, rồi lén lút nhìn quanh một vòng “Ta có thuốc mới, nghe nói rất có lợi đối với việc khép miệng của vết thương, ngươi thử chút đi.”

Nói xong, Đỗ Từ móc một cái bình sứ trắng nho nhỏ ra khỏi lồng ngực, nhìn cũng không nhìn đã mở nắp sử dụng. Chờ khi quần băng vải, y mới đột nhiên nhận ra có chỗ không đúng.

Đỗ Từ nghĩ nghĩ, đưa tay lên sờ soạng vạt áo, lấy ra thêm một bình sứ khác.

Xong rồi. Đỗ Từ một bộ chết không còn gì đáng tiếc. Lúc đó sốt ruột, hai bình thuốc để lẫn với nhau, giờ biết bình nào với bình nào đây?

Thích Nam Kha còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy hôm nay Đỗ Từ rất khác với mọi hôm, cực kì hấp dẫn liền ôm lấy hôn môi, rồi dụ dỗ Tiểu Vương gia hé miệng, dùng đầu lưỡi dây dưa đùa giỡn.

Hô hấp của Tiểu Vương gia gấp dần, ôm cổ Tướng quân, tỉ mỉ quan sát “Ngươi khó chịu ở đâu sao?”

Thích Nam Kha “Không?”

Tiểu Vương gia thở phào nhẹ nhõm: Chắc là không có lấy nhầm đâu.

Tiểu Vương gia dự định chỉ ôm hôn Tướng quân một chút rồi về ngay, tuy là y vừa mới huênh hoang cái danh Vương gia thật đấy, thế nhưng vẫn không nên gây phiền phức cho Thích Nam Kha thì hơn.

Chỉ là Thích Nam Kha hôm nay đặc biệt luyện tiếu Tiểu Vương gia, quần quýt hồi lâu mà vẫn chưa muốn buông tay.

Đợi khi Tướng quân rót cuộc nguyện ý thả người, sắc mặt lại đột nhiên đỏ lên, cả người nóng rần, hơi thở hỗn hển, thân dưới dựng đứng.

Tiểu Vương gia “...”

Thích Nam Kha phản ứng rất nhanh, hỏi “Người cho ta dùng thuốc gì?”

Tiểu Vương gia “...”

Tiểu Vương gia vội vã muốn chạy, đây chính là quân doanh đó! Tuy là rất kích thích, nhưng bên ngoài hãy còn người canh gác mà!

Cho dù y có to gan hơn nữa, y cũng không dám to gan đến mức này đâu!

“Người cố nhịn một chút!” Tiểu Vương gia bày ra tư thế chuẩn bị bỏ chạy, cảnh cáo “Phải nhịn! Không cho chạm vào người khác! Nếu không ta thiện!”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha quả thực bị chọc cho tức đến bật cười, làm gì có chuyện tha cho đối phương. Thế là hắn trực tiếp kéo Đỗ Từ tới, ấn vào trong chăn, có chút gấp gáp mà giận dữ tách hai chân y ra, chen vào.

“Đợi...”

Thích Nam Kha cắn cổ Đỗ Từ “Không đợi, là tự ngươi đưa mình tới cửa. Nói, sao lại bỏ thuốc ta?”

Tiểu Vương gia uất ức nói “Ai bảo ngươi không... Không nhiều cái kia...”

“Cái kia?”

“Một tháng có hai lần!”

Thích Nam Kha “...”

Thích Nam Kha cạn lời “Ta muốn tốt cho người...”

“Ai thềm chứ!”

Thích Nam Kha đen mặt một lúc, cắn răng nói “Là người tự mình nói đấy nhé.” Phàm là chuyện gì, hẳn cũng luôn kiềm chế, kể cả là chuyện phòng the cũng phải một mực dè dặt, dịu dàng chăm sóc, sợ làm bị thương bảo bối cành vàng lá ngọc.

Hôm nay vừa hay không phải nhịn nữa, còn bị bỏ thuốc. Thích Nam Kha vừa tức vừa buồn cười, kéo tay Tiểu Vương gia áp lên quá đỉnh đầu, trầm giọng nói “Đây là người tự chuốc, cấm được khóc.”

Tiểu Vương gia “???” Khóc?

Thế là đêm đó, Tiểu Vương gia khóc trọn một đêm, tiếng cầu xin tha thứ khiến binh sĩ tuần tra mặt đỏ đến tận mang tai, đi tuần cũng không dám tuần đến gần lều của Tướng quân.

Hôm sau, trên dưới quân doanh ai nấy đều biết, Viễn chinh Tướng quân cưới nam nhân không phải vì bị ép mà là thật lòng thật dạ, ngược lại Tiểu Vương gia mới là người bị bắt nạt thê thảm, nghe đâu còn ngất đi hai lần.

Cuối cùng, chẳng còn ai nói năng lung tung nữa.

Thật là đáng mừng (?).

- Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-khi-nao-toi-cuoi-ta>